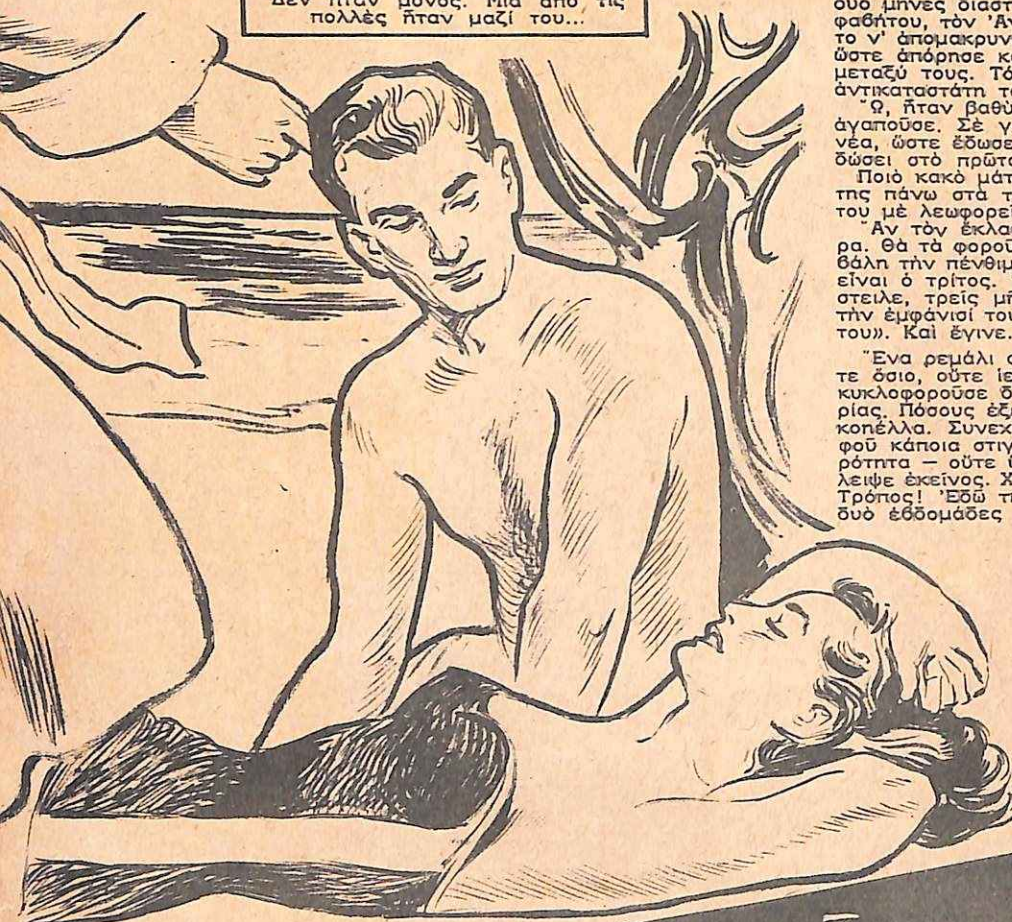

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Δέν ήταν μόνος. Μία από τις πολλές ήταν μαζί του...

Δέν είναι ΕΜΠΟΔΙΟ η ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ

ΣΑΝ να μάς τὰ παραλέν εκείνη που υπογράφεται «Η τίμια». Δέν αμφισβητούμε την τιμιότητά της. Πώς να την αμφισβητήσουμε, αφού ούτε την ίδια ξέρουμε, ούτε τη ζωή της; Λήψεως. Τι έννοια είναι ζήτημα αντί- λέει με την έννοια ότι στις έρωτικές σχέσεις της αποφεύγει τις παραχωρήσεις; Τιμιότητα, βέβαια, κι' αυτό, αλλά πολύ περιωρισμένη ή έκτασι της. Πολύ μεγαλύτερη σημασία έχει η τιμιότητα που προέρχεται από τη σκέψη, την ψυχή, την καρδιά, το αίσθημα των ανθρώπων. Η άλλη τιμιότητα, που είναι εγκράτεια ή ψυχρότητα των αισθήσεων, με την αξία της κι' αυτή, είναι πάντως τιμιότητα που εκτείνεται περιο- σότερο σε επιφάνεια παρά σε βάθος. Αφήνω δε τις περιπτώσεις που φτναι- νει τόσο πολύ η έννοια της γυναικείας αρετής, ώστε να κλιμακώνεται και ν' αποκτά τα διάφορα στάδια της, αναλόγως προς την έκτασι των παραχωρήσεων που γίνον- ται στον άντρα. Άλλη η βαθμολογία όταν δέχεται άσπασμούς; Άλλη όταν προχωρή σε περισσότερο ουσιαστικές περιπτώσεις; Άλλη όταν δίνει το ραντεβού της στο Ζάππειο; Άλλη όταν το τραβά πέρα από την πυκνοκατοικημένη ζώνη, στο μνημείο του ολιοπάπου.

Με τέτοια κλιμάκωσι θαπρεπε να συνταχθί ο πίνακας της α- ρετής, γιά να βρισκόμαστε, σε κάθε περίπτωση, την κλάσι της τι- μιότητας στην οποία ανήκει ο καθένας. «Τίμιας» δυσκολευόμα- στε να την κατατάξουμε στο ράφι που της πηγαίνει. Μία όμως που μάς λείπουν τα στοιχεία, τη δεχόμαστε όπως μάς παρου- σιάζεται: Διαγώνη άριστη. Αγνότητα ψυχής και σώματος. Έτσι τοποθετώντας η ίδια τον εαυτό της, μάς γράφει με βαθύτατη οδύνη: «Είμαι πολύ τίμια γιά ν' αποκτήσω φίλο». Και δε γράφει τη φράσι αυτή με την έννοια ότι αποκρούει κάθε συνδεσμο. Έκείνο που θέλει να πη είναι ότι κανένας από τους συνδέσμους της δέν στεριώνει.

Άλλωθι, μακρός ο κατάλογος των γνωριμιών που παραθέτει. Πλούσιο το έρτολόγιό της. Τους παίρνει δε-συμπτωσι άραγε; —άλφαθητικά. Αντώνης ο πρώτος, Βάσος ο δεύτερος, Γρηγόρης ο τρίτος. Αν προχωρούσε — ποιος ξέρει; — θάφτανε στο θώ- τη, στο Χαράλαμπο, στον Ίριγιέν... Σταματά όμως κάπου. Ό- κι γιατί εξαντλεί τον κύκλο των γνωριμιών της. «...Σταματά γιά να μη σάς κουράσω...». Όσοις αναφέρει είναι μικρό δείγμα από ένα πλούσιο ρεπερτόριο. Κάσμος πολός. Τι ωφελεί, όταν κανέ- νας δέν της μέν; Γι' αυτό άλλωστε, και η ποικιλία. Δέν είναι αυτή από τα κορίτσια που αλλάζουν σε υπλουζάκια τους φίλους τους. Ένας άντρας της πέφτει' όταν κυδαία, ώστε να την παρι- δώση με τα ίδια του τα χέρια στο δεύτερο. «Άκου, της είπε. Έγώ φεύγω από την Αθήνα. Ο Θεός ξέρει πότε θα ξανάρθω κι' αν θα ξανάρθω. Αν ήθελες να συνδεθής με το Βάσο... Εί- ναι πολύ καλό παιδί και σε συμπαθεί...»

Έκλαψε το κορίτσι, διαμαρτυρήθηκε. Δύο μέρες όμως ύστερ' από το χωρισμό της από τον πρώτο, τον Αντώνη, έπαιρνε το παγωτό της με το Βάσο σ' ένα κέντρο της λεωφόρου Έλευθε- ρίου Βενιζέλου. Κύριο θέμα τους, φυσικά, ο Αντώνης. Η κο-

πέλλα κλαυθμύριζε, ο Βάσος παρηγορούσε... Όταν όμως μετά δυο μήνες διασταυρώθηκε τυχαία με το πρώτο γράμμα του αλ- φαβήτου, τον Αντώνη, που ούτε απομακρύνθηκε, ούτε επρόκει- το ν' απομακρυνθί από την Αθήνα, τον είδε με τέτοια απάθεια, ώστε απόρησε και η ίδια. Σάν να μη είχε μεσολαθήσει τίποτα μεταξύ τους. Τόσο πολύ — θέλει να πη — είχε αγαπήσει τον αντίκαταστάτη του.

Ο, ήταν βαθύ το αίσθημα με το Βάσο. Τον λάτρευε και την αγαπούσε. Σε γάμο έδίδιζαν. Ήταν τόσο βέβαιη γι' αυτό η νεα, ώστε έδωσε στο δεύτερο γράμμα δικαιώματα που δέν είχε δώσει στο πρώτο. Σκέψεις προχωρημένες στην ολοκλήρωσι.

Ποιο κακό μάτι τους έδασκανε και ο Θεός της πήρε το Βάσο της πάνω στα τριανταδύο του χρόνια; Σύγκρουσι της βέσπας του με λεωφορείο. Πολτοποιήθηκε το παλληκάρι.

Αν τον έκλαψε... Αφού επί ένα διάστημα φόρεσε και μαύ- ρα. Θα τα φορούσε ακόμα, αν δέν επέμενε ο Γρηγόρης ν' απο- βάλλη την πένθιμη στολή. Γρηγόρης — να σάς τον παρουσιάσω — είναι ο τρίτος. Η ζωή, που αποστρέφεται τα κενά, της τον έ- στειλε, τρεις μήνες μετά το θάνατο του δεύτερου. Απέδωσε την εμφάνισι του σε θέλημα του Κυρίου. (Έγνυνθητώ το θέλημά του). Και έγινε.

Ένα ρεμάλι αυτός ο Γρηγόρης. Άνθρωπος χωρίς μπέσα. Ου- τε όσιο, ούτε ιερό. Ένοάρκωσι της αστάθειας. Καζανόδας που κυκλοφορούσε δεξιά κι' αριστερά. Περιοδικό μεγάλης κυκλοφο- ρίας. Πόσους εξευτελισμούς, πόσες ταπεινώσεις δέν υπέμεινε ή κοπέλλα. Συνεχή τσαλακώματα, αδιάκοπη κακομεταχείρισι. Α- φού κάποια στιγμή σήκωσε και χέρι. Άλλά — εκτιμώστε σταθε- ρότητα — ούτε ύστερ' από το ράπισμα τον έδιωξε. Την εγκατέ- λειψε εκείνος. Χωρίς να της τό πη, δίχως να την προειδοποιήση. Τρόπος! Έδώ την (υπηρεσία) σου απολύεις και την είδοποιείς δυο εβδομάδες πριν. Τιποτ' αυτός. Έφυγε σάν κλέφτης. Τόν είδε ένα μεσημέρι στην πλάζ. Δέν ήταν μόνος. Μία από τις πολλές μαζί του. Ο τρόπος που φορούσε το ααγιά της, ο τρό- πος που κάπνιζε, το μακιγιάζ, ή έκφρασι, ή κάθε της κίνησι, ή όλη της συμπεριφο- ρά, μαρτυρούσαν τη χαμηλή ποιότητά της.

Ένα τίποτα, ένα κουρέλι του θρόμου. Όταν τόν είδε, ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι της. Δέν του τό χάρισε. Του έκα- νε επεισόδιο. Του είπε φοβερές φαίνε- ται λέξεις. Και επειδή δε μπορούσε να τὰ βάλλη μαζί του — είναι καλοδεμένους άντρας — άρπαξε από τα μαλλιά την άλ- λη και θά την πατούσε σε σκουληκι, αν δέν την άπωθούσε ο συνοδός της, ο Γρη- γόρης, και αν δέν έσπευδαν οι άλλοι λούόμενοι να προλάβουν το κακό.

Αναγνωρίζει ότι παραφέρθηκε το κο- ρίτσι. Άλλά μήπως είναι πάντα κανείς κύριος των νεύρων του; Με νευρική κρι- σι αποσύρθηκε από το άμμώδες πεδίο της μάχης. Όταν συνήλθε σκέφτηκε και πάλι με πόνο ότι τὰ σοβαρά κορίτσια δέν έχουν μοίρα στον ήλιο. Η πεποίθησι αυ- τή στεριώνει μέσα της όσο προχωρεί στους πειραματισμούς της. Διότι προχωρεί. Το όνομα του τετάρτου δέν αναφέρεται. Υ- ποθέτω Δημήτρης, ή Δημοσθένης. Ένα πλάσμα άσχημαντο, απένταρο και ζω- μένο. Τά παράθλεψε όλα. Τά παράθλε- ψε αυτή που — όχι να τό καυχήθι — περ- πατεί και τρέμει ή γή... Είναι τόσο ή επι- θυμία της να περιβάλη με το Μυστήριο του γάμου έναν από τους συνδέσμους της, ώστε να μη προσέχη ποιος θα είναι ο σύντροφός της. Άντρας να είναι κι' όποιος θέλει άς είναι. Τι νομίζετε όμως ότι έγινε; Ακόμα κι' αυτός ο τιποτένιος, όταν παρουσιάστηκε θέμα γάμου, άλλαξε δρόμο, γιά να την τονώσει στην πεποί- θησι ότι ή τίμια κοπέλλα είναι πάντα ή χαμένη στον έρωτα.

Η περίπτωση, όπως μάς την παρουσιά- ζει ή επιστολογράφος δέν άντέχει σε συ- ζήτησι σοβαρή. Το παράπονο όμως που διατυπώνει ή επιστολογράφος, θα τ' ακούσετε από πολλές, από κορίτσια αξιοπρεπή και ένάρετα. Έ- χει γίνει κοινή συνείδησι ότι ή τιμιότητα στέκεται εμπόδιο στην έρωτική καριέρα της γυναίκας. Σβύστε από τη σκέψι σας τη σημερινή (Τίμια).

Πάρτε την αναμφισβήτητα άψόγη. Θα σάς πη τὰ ίδια. Ένική ή αντίληψι ότι τὰ καλά κορίτσια άπωθούνται. Οι άλ- λες, λένε, είναι οι τυχερές του γάμου. Αντίληψι επικίνδυνη και επιζήμια.

Άλλοίμονο αν έμποτιστούν όλες οι κοπέλλες από την ίδια ι- δέα... Ίδέα λανθασμένη. Δέν είναι ή τιμιότητα που κλείει την πύλη του έρωτα και του γάμου. Τότε θαπρεπε να δεχτούμε ότι κάθε μη τίμια έχει εξασφαλισμένη την επιτυχία. Και είναι τό- σες που ναυαγούν... Οι περισσότερες. Ένα ελάχιστο ποσοστό διασώζεται από την καταστροφή. Ούτε ή έλλειψι τιμιότητας, ούτε ή τιμιότητα αποτελούν έγγυησι της έρωτικής ευδαιμονίας. Κόκος ο συνταυτισμός που γίνεται.

Λίγες τάχα οι καλές που εύτύχησαν στον έρωτα και στο γά- μο; Λίγες οι κακές που χάθηκαν, και κανένα ναυαγιστικό δέν μπόρεσε να τις σώση;

Κρίνουμε επιπόλαια, όταν νομίζουμε ότι ή άρετή είναι εδό- φραγμα.

Άλλοι είναι οι παράγοντες που προσδιορίζουν την καλή ή κακή πορεία. Δέ μένουν στο ράφι οι τίμιες. Μένουν εκείνες που τους λείπει ή γυναικότητα, ή γοητεία του φύλου.

Άλλο τιμιότητα, άλλο θηλυκότητα, άλλο όμορφιά. Όραιοι που δέν τραβούν, άσχημες που μαγνιτίζουν. Ό μαγ- νήτης αυτός δέν είναι στοιχείο άσυμβίβαστο με την τιμιότητα. Δέν χρειάζεται ή διαφορά γιά την κατάκτησι.

Όταν διαθέτης τό μαγνήτη, θά τραβήξει, είτε στις τίμιες, είτε στις άλλες ανήκεις.

Κι' όταν πάλι σού λείπη ή έλκτική δύναμι όσους τόννους ξε- τσιπωσίας αν καταναλώσης, δέν εξασφαλίζεις την έρωτική μακα- ριότητα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Δεν ήταν μόνος. Μία από τις πολλές ήταν μαζί του...

Δεν είναι ΕΜΠΟΔΙΟ η ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ

ΣΑΝ να μας τὰ παραλέει εκείνη που υπογράφεται («Η τίμια»). Δεν αμφισβητούμε την τιμιότητά της. Πώς τε την ίδια ξερούμε, ούτε τη ζωή της; Λήψεως. Τι έννοια, όταν λέει τίμια; Το σχέσις της αποφεύγει τις παραχωρήσεις; Τιμιότητα, βέβαια, τίς, αυτό, αλλά πολύ περιωρισμένη ή έκτασις της. Όπτα που προέρχεται από τη σκέψη, την ψυχή, την καρδιά, το αίσθημα των ανθρώπων. Η άλλη τιμιότητα, που είναι πάντως τιμιότητα που εκτείνεται περισσότερο σε επιφάνεια παρά σε βάθος. Αφ'ην δε τις περιπτώσεις που φτάνει τόσο πολύ η έννοια της γυναικείας αρετής, ώστε να κλιμακώνεται και ν' αποκτά τα διάφορα στάδια της, αναλόγως προς την έκτασι των παραχωρήσεων που γίνονται στον άντρα. Άλλη η βαθμολογία όταν δέχεται άσπαρμούς, άλλη όταν προχωρεί, ή βαθμολογία όταν δέχεται άσπαρμούς, άλλη όταν δίνει το ραντεβού της στο ζάππειο, άλλη όταν το τραβά περὰ από την πυκνοκατοικημένη ζώνη, στο μνημείο του φιλοπόπου.

Με τέτοια κλιμάκωσι θάπρεπε να συνταχτή ο πίνακας της τιμιότητας, για να βρίσκουμε, σε κάθε περίπτωση, την κλάσι της τιμιότητας στην οποία ανήκει ο καθένας. Χωρίς το φάκελλο της σημερινής μας («Τίμιας») δυσκολευόμαστε να την κατατάξουμε στο ράφι που της πηγαίνει. Μία όμως που μας λείπουν τα στοιχεία, τη δεχόμαστε όπως μας παρουσιάζεται: Διαγώνως άριστη. Άνγνότης ψυχής και σώματος. Έτσι τοποθετώντας η ίδια τον εαυτό της, μας γράφει με βαθύτατη δόνη: «Είμαι πολύ τίμια για ν' αποκτιώ φίλο». Και δε γράφει τί φράσι αυτή με την έννοια ότι αποκρούει κάθε συνδεσμό. Έκείνο που θέλει να πει είναι ότι κανένας από τους συνδεσμούς της δεν στεριώνει.

Άλλωθεν, μακρὰς ο κατάλογος των γνωριμιών που παραθέτει. —άλλαβητικά. Άντωνης ο πρώτος, Βάσος ο δεύτερος, Γρηγόρης ο τρίτος. Άν προχωρούσε — ποιος ξέρει; — θαφάνε από τον φάκελλο, στον «Γρηγόρη». Σταματά όμως κάπου. «Ο να μη σὰς κουράσω...» Όσοι αναφέρει είναι μικρό δείγμα από ένα δεν της μένει. Κάμους πολύς. Τι ωφελεί, όταν κανένας από τα κορίτσια που αλλάζουν σε μπλουζάκια τους φίλους τους. Ένας άντρας της περτάει στον ένα θα έμενε: στον πρώτο. Ό πρώτος όμως της φέρθηκε τόσο κυδαία, ώστε να την παρα- δώση με τὰ ίδια του τὰ χέρια στο δεύτερο. «Άκου, της είπε, κι' αν θὰ ξανάρθω». Άν έθελες να συνδεθής με τὸ Βάσο... Εί- «Εκλαψε τὸ κορίτσι, διαμαρτυρήθηκε. Δύο μέρες όμως ύστερ' από τὸ χωρισμό της από τὸν πρώτο, τὸν Άντωνη, έπαρνε τὸ παγωτό της με τὸ Βάσο ο' ένα κέντρο της λεωφόρου Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Κύριο θέμα τους, φυσικά, ὁ Άντωνης. Ἡ κο-

πέλλα κλαυθμύριζε, ὁ Βάσος παρηγορούσε... Ὅταν όμως μετὰ δύο μῆνες διασταυρώθηκε τυχαία με τὸ πρώτο γράμμα τοῦ ἀλ- φαβήτου, τὸν Άντωνη, ποὺ οὐτε ἀπομακρύνθηκε, οὐτε ἐπρόκει- το ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν εἶδε με τέτοια ἀπάθεια, ὥστε ἀπόρησε καὶ ἡ ἴδια. Σὰν νὰ μὴ εἶχε μεσολαβήσει τίποτα μετὰ τὸν Βάσο. Τόσο πολὺ — θέλει νὰ πῇ — εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἀντικαταστάτη του.

Ὁ, ἦταν βαθὺ τὸ αἶσθημα μετὰ τὸ Βάσο. Τὸν λάτρευε καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Σὲ γάμο ἐβάδιζαν. Ἦταν τόσο βέβαιη γι' αὐτὸ ἡ νεα, ὥστε ἔδωσε στὸ δεύτερο γράμμα δικαιώματα ποὺ δὲν εἶχε δώσει στὸ πρώτο. Σχέσεις προχωρημένες στὴν ὁλοκληρώση.

Ποιὸ κακὸ μάτι τοὺς ἐβάσκανε καὶ ὁ Θεὸς τῆς πῆρε τὸ Βάσο τῆς πάνυ στὰ τριαντάδου του χρόνια; Σὺγκρουσις τῆς βέσπας τοῦ μετ'λεωφορείου. Πολτοποιήθηκε τὸ παλληκάρι.

Ἀν τὸν ἐκλάψε... Ἀφοῦ ἐπὶ ἓνα διάστημα φέρεσε καὶ μαύ- ρα. Θὰ τὰ φορούσε ἀκόμα, ἀν δὲν ἐπέμενε ὁ Γρηγόρης ν' ἀπο- βάλλῃ τὴν πένθιμη στολή. Γρηγόρης — νὰ σὰς τὸν παρουσιάσω — εἶναι ὁ τρίτος. Ἡ ζωὴ, ποὺ ἀποστρέφεται τὰ κενὰ, τῆς τὸν ἐ- στείλε, τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ δευτέρου. Ἀπέδωσε τὴν ἐμφάνισή του σὲ θέλημα τοῦ Κυρίου. (Γεννηθὲτω τὸ θέλημά του). Καὶ ἔγινε.

Ένα ρεμάλι αὐτὸς ὁ Γρηγόρης. Ἀνθρώπος χωρὶς μπέσα. Οὐ- τε δοιο, οὐτε ἱερό. Ἐνοάρκωσι τῆς ἀσάθειας. Καζανόδας ποὺ κυκλοφοροῦσε δεξιά κι' ἀριστερά. Περιοδικὸ μεγάλης κυκλοφο- ρίας. Πόσους ἐξευτελισμούς, πόσας ταπεινώσεις δὲν ὑπέμεινε ἡ κοπέλλα. Συνεχῆ τσαλακώματα, ἀδιόκοπη κακομεταχείρισις. Ἀ- φοῦ κάποια στιγμὴ σκόωσε καὶ χέρι. Ἀλλὰ — ἐκτιμήστε σταθε- ρότητα — οὐτε ὑστερ' ἀπὸ τὸ ραγίσμα τὸν ἐδίωξε. Τὴν ἐγκατέ- λειψε ἐκείνους. Χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῇ, δίχως νὰ τὴν προειδοποιήσῃ. Τρόπος! Ἐδῶ τὴν «ὑπηρεσία» σου ἀπολύεις καὶ τὴν εἰδοποιεῖς δύο ἐβδομάδες πρίν. Τίποτ' αὐτὸς. Ἐφυγε σὰν κλέφτης. Τὸν εἶδε ἓνα μεσημέρι στὴν πλάζ. Δὲν ἦταν μόνος. Μία ἀπὸ τίς πολλές μαζί του. Ὁ τρόπος ποὺ φοροῦσε τὸ υαγίω τῆς, ὁ τρό- πος ποὺ κἀνιεν, τὸ μακιγιάζ, ἡ ἐκφορά, ἡ κάθε τῆς κίνηση, ἡ ὅλη τῆς συμπεριφο- ρά, μαρτυροῦσαν τὴ χαμηλὴ ποιότητά της.

Ένα τίποτα, ἓνα κουρέλι τοῦ δρόμου. Ὅταν τὸν εἶδε, ἀνέθηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της. Δὲν τοῦ τὸ χάρισε. Τοῦ ἔκα- νε ἐπεισόδιο. Τοῦ εἶπε φοβερὰς φαίνε- ται λέξεις. Καὶ ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ μαζί του — εἶναι καλοδεμένους ἀντρας — ἀρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἄλ- λη καὶ θὰ τὴν πατούσε σὰ σκουληκί, ἀν δὲν τὴν ἀπώθησε ὁ συνοδὸς τῆς, ὁ Γρη- γόρης, καὶ ἀν δὲν ἐσπεύδαν οἱ ἄλλοι λουόμενοι νὰ προλάβουν τὸ κακό.

Ἀναγνωρίζει ὅτι παραφέρθηκε τὸ κο- ρίτσι. Ἀλλὰ μήπως εἶναι πάντα κανεῖς κύριος τῶν νεύρων του; Με νευρικὴ κρί- σις ἀποσώθηκε ἀπὸ τὸ ἀμύδωδες πεδίο τῆς μάχης. Ὅταν συνήλθε σκέφτηκε καὶ πάλι με πόνο ὅτι τὰ σοβαρὰ κορίτσια δὲν ἔχουν μοῖρα στὸν ἥλιο. Ἡ πεποίθησις αὐ- τῆς στεριώνει μέσα τῆς ὅσο προχωρεῖ ὅσοις πειραματισμούς της. Διότι προχωρεῖ. Τὸ ὄνομα τοῦ τετάρτου δὲν ἀναφέρεται. Ὑ- ποθέτω Δημήτρης, ὁ Δημοσθένης. Ένα πλάσμα ἀσχημὸν, ἀπένταρο καὶ ζαρ- ωμένο. Τὰ παράβλεψε ὅλα. Τὰ παράβλε- ψε αὐτὴ ποὺ — ὅχι νὰ τὸ καυχῆθῃ — περ- πατεῖ καὶ τρέμει ἡ γῆ... Εἶναι τόση ἡ ἐπι- θυμία της νὰ περιβάλῃ μετὰ τὸ Μυστήρι- ον γάμου ἓναν ἀπὸ τοὺς συνδεσμούς της, ὥστε νὰ μὴ προσέχῃ ποῖός θὰ εἶναι ὁ σύντροφός της. Ἀντρας νὰ εἶναι κι' ὅποιος θέλει ἄς εἶναι. Τὶ νομίζετε όμως ὅτι ἔγινε; Ἀκόμα κι' αὐτὸς ὁ τιποτένιος, ὅταν παρουσιάστηκε θέμα γάμου, ἄλλαξε δρόμο, γιὰ νὰ τὴν τῶναι στὴν πεποί- θησι, ὅτι ἡ τίμια κοπέλλα εἶναι πάντα ἡ χαμένη στὸν ἔρωτα.

Ἡ περὶ τῆς, ὅπως μὰς τὴν παρουσιά- ζει ἡ ἐπιστολογράφος δὲν ἀντέχει σὲ συ- ζήτηση σοβαρῇ. Τὸ παράπονο όμως ἀκούσατε ἀπὸ πολλές ποὺ διατυπώνει ἡ ἐπιστολογράφος, θὰ τ' εἶναι γινεῖ κοινὴ συνειδήσις ὅτι ἡ τιμιότητα στέκεται ἐμπόδιο στὴν ἐρωτικὴ καριέρα τῆς γυναίκας. Σβύστε ἀπὸ τὴ σκέψι σας τὴ σημερινὴ (Τίμια).

Πάρτε τὴν ἀναμφισβήτητα ἀφογν. Θὰ σὰς πῇ τὰ ἴδια. Γενικῇ ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ καλὰ κορίτσια ἀπωθύνται. Οἱ ἄλ- λες, λένε, εἶναι οἱ τυχερὰς τοῦ γάμου. Ἀντίληψις ἐπικίνδυνη καὶ ἐπιζήνια.

Ἀλλοίμονο ἀν ἐμποτιστοῦν ὅλες οἱ κοπέλλες ἀπὸ τὴν ἴδια ἰ- δέα... Ἰδέα λανθασμένη. Δὲν εἶναι ἡ τιμιότητα ποὺ κλείει τὴν πύλη τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ γάμου. Τότε θάπρεπε νὰ δεχτοῦμε ὅτι κάθε μὴ τίμια εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία. Καὶ εἶναι τό- σες ποὺ ναυαγοῦν... Οἱ περισσότερες. Ένα ἐλάχιστο ποσοστὸ διασώζεται ἀπὸ τὴν καταστροφὴ. Οὐτὲ ἡ ἑλλειψὶς τιμιότητας, οὐ- τὲ ἡ τιμιότητα ἀποτελοῦν ἐγγυήσι τῆς ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας. Κακόσ ὁ συνταυτισμός ποὺ γίνεται.

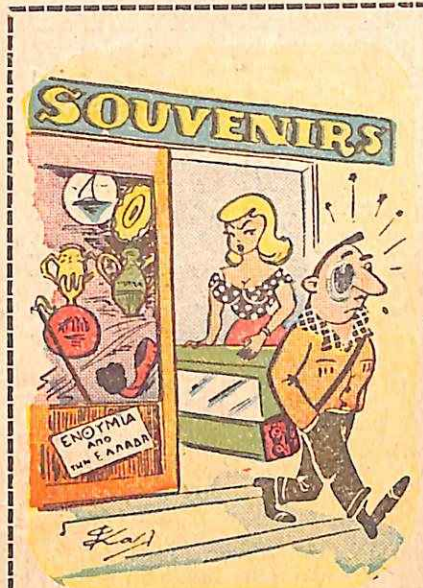
Λίγες τάχα οἱ καλὰς ποὺ εὐτύχησαν στὸν ἔρωτα καὶ κατὰ γά- μω; Λίγες οἱ κακὰς ποὺ χάθηκαν, καὶ κανένα ναυαγοσωστικὸ δὲν μπόρεσε νὰ τίς σώσῃ; Κρίνουμε ἐπιπόλαια, ὅταν νομίζουμε ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ὁδό- φραγμα.

Ἄλλοι εἶναι οἱ παράγοντες ποὺ προσδιορίζουν τὴν καλὴ ἢ κακὴ πορεία. Δὲ μένουν στὸ ράφι οἱ τίμιες. Μένουν ἐκεῖνες ποὺ τοὺς λείπει ἡ γυναικότητα, ἡ γοητεία τοῦ φύλου.

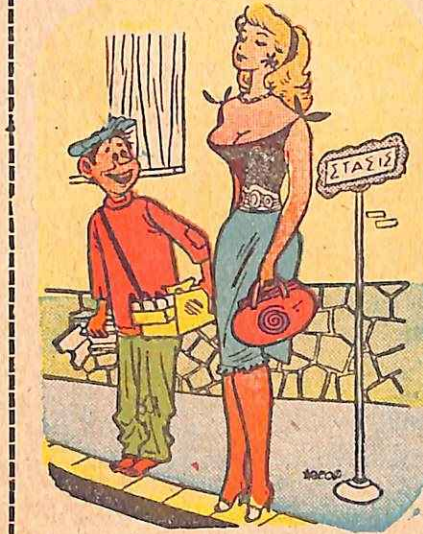
Ἄλλοι τιμιότητα, ἄλλο θηλυκότητα, ἄλλο ὁμορφιά. Ὁραῖες ποὺ δὲν τραβοῦν, ἀσχημὰς ποὺ μαγνιτίζουσιν. Ὁ μαγ- νήτης αὐτὸς δὲν εἶναι στοιχεῖο ἀσυμβίβαστο μετὰ τὴν τιμιότητα. Δὲν χρειάζεται ἡ διαφθορά γιὰ τὴν κατάκτησι.

Ὅταν διαβέτης τὸ μαγνήτη, θὰ τραβήξῃ, εἴτε στὶς τίμιες, εἴτε στὶς ἄλλες ἀνέκεις. Κι' ὅταν πάλι αὐτὸ λείπῃ ἡ ἐλκτικὴ δύναμις ὅσους τόνους ζε- τοιπωταὶ ἀν καταναλώσῃ, δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἐρωτικὴν μακα- ριότητα.

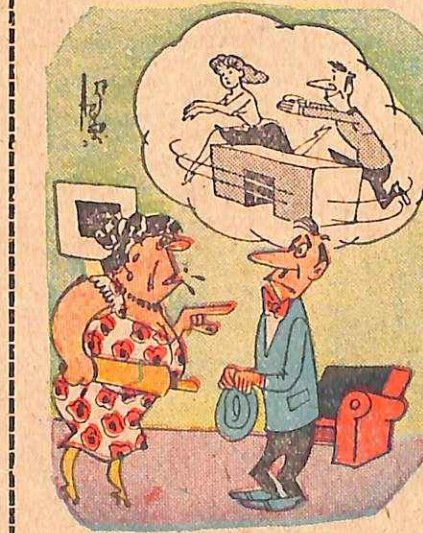
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Χωρίς λόγια.
(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

Τέτοιος κόμματος καὶ τα- ειδεύεις μετὰ τὸ λεωφορεῖο;
(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

Βρὲ ἀχαῖρευτε, ποῦ... γυρίζεις πάλι;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΣΤΟ λεωφορεῖο Κηφισιάς. Ένας τύπος φτηνοκοι- μευόμενος, ὅλοι στὸν εἰ- πράκτορα:

— Ἐλευθέρας!

— Τὸ «ἐλευθέρας» σας, πα- ρακαλῶ.

— Παρντόν;

— Εἶπα νὰ μοῦ δείξετε τὸ «ἐλευθέρας».

Ψάχνεται ὁ νεαρός.

— Δὲν τῶμα μαζί μου.

Δίνει μὴ νταπλιόικη τινα- ζιὰ στὸ κασκέττο τοῦ οἱ- πράκτορα καὶ γουρλώνει τὰ μάτια:

— Κυρίες καὶ κύριοι, σπᾶ- στε πλάκα!... Ρε σὺ γιὰ κο- ρόδα μὰς περνᾷς; Ζοῦμε στὴ πιάτσα μέρα-νύχτα καὶ τρώμε μετὰ τὸ κουτάλι τὸ πε- ζοδόριο.

— Δὲ σὰς ἀντιλαμβάνομαι, κύριε.

— Ποῦ εἶναι ρε τὸ «ἐλευ- θέρας»;

— Σὰς εἶπα. Δὲ τὸ κρατῶ ἀπάνω μου.

— Ποῦ τῶμα; Τῶμας κα- ταθερεῖ στὴν Τράπεζα;

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μοῦ κάνετε ἐ- λεγχο.

— Ἀναθέωρα, μοῦ τὴν κο- πανὰς δύο μῆνες μ' αὐτὸ τὸ βιολί. Ἐγώ, λοιπόν, παρα- δέχομαι πὼς ἔχετε «ἐλευθε- ρας» καὶ τὸ ἔχασαε στὸ σπῆτι σου. Γιὰ πὲς μου, με- ποῖα ἰδιότητα ἔχεις «ἐλευ- θέρας»; Τί εἶσαι;

— Λογαριασμοὶ θὰ σοῦ δώ- σω;

— Θὰ μοῦ δώσῃς λογαρια- σμὸ, γιατί θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Σταμάτα σω- φέρ, ἀμα δὲς ἀστυφυλάκα!

«Τοιμήματα» ὁ νεαρός σὲ λίγο!

Τὸ «ἀθῶον κόλπο» χαρα- κτηρίζεται ὡς «ἀπάτη» καὶ «ἀντιποίσις ἰδιότητος»!

ΣΤΟ ἀστυνομικὸ τμήμα: Δύο ἄντρες μετὰ οκισμέ- να ποικίλα καὶ κατεβα-

σμένα («πέττα») εὐρίσκονται ἐνῶπιον τῆς Ἀρχῆς.

— Κύριε ὑπαστυνόμε, εἶνε αἰσχρὸν ὑποκείμενον. Προ- κέπει περί γνωστοῦ ἀναρχι- κοῦ. Συνωμοτεῖ κατὰ τοῦ κα- θεστώτος.

— Αὐτὸς ὁ παλάνθρωπος κύριε ἀστυνόμε, συνωμοτεῖ. Ὑβρίζει τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπειλεῖ πὼς θὰ μὰς πνίξῃ στὸν ἀέρα ὁλοῦς.

— Ψευδεταὶ ἀναίσχυντοι! Εἶναι ἀνθρώπος τῆς κατω- τάτης κοινωνικῆς ὑποστάθ- μης. Ἐκανε λαθρεμπόριο φρολογίων. Τους ἀκούσαμε ποὺ τὰ φέρνανε νύχτα στὸ σπῆτι.

— Δὲ φοβάσαι Θεὸ βρὲ α- φιλότιμε; Γέρος ἀνθρώπος τί ψυχὴ θὰ παραδώσῃ;

— Εἰς τὰ λὲς αὐτὰ. Ἐσὺ ποῦ εἰς ἐπιτροπὸς στὴν ἐκ- κλησία καὶ κλέβεις τὸ λᾶ- δι; Τίς προαλλες δὲ σὲ πιά- σανε κι' εἶδες κι' ἐπαθες νὰ γλυτώσῃ;

— Εἶσαι βρωμερὸς συκο- φάντης. Ἀλλὰ τί περιμένεις ἀπὸ ἀνθρώπου ποὺ τὰ κορί- τσια του (θεοὶ Κύριε φυλά- κην τῶ στόματί μου);

— Ὅταν πιάνης τὰ κορί-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

τοια μου νὰ πλένης τὸ στό- μα σου.

— Ἐχεις δίκιο. Γιατί τὸ λερώνω.

— Θὰ σὲ δεῖρῶ μέσ' τὴν Ἀστυνομία γιατί ἔχω «πλη- ρὴ σύγχυσις» καὶ «θρασμο- ψυχικὴς ὁρμῆς».

— Ἄντε νὰ κάνῃς καμιά ψευτικὴ δῆλωσι στὴν Ἐφο- ρεῖα!

— Εἰς νὰ πᾶς νὰ ὀρκιστῇς φέμματα, ποῦ εἶσαι συνθη- σμένος! Ἀλήτη!

— Ἀπατεῖνα!

Χάος ἀδυσσάλεόν! Ἐχ- θροῦς θανάσιμος! Ὁ ἀστυ- νόμος ἔχει πείραν:

— Μήπως εἰσασε ἰδιοκτῆ- τῆς κι' ἐνοικιαστής;

— Μαάλιστα.

— Ἐν τάξει. Ἀποκλείεται συμβιβασμός. Τραβᾶτε γιὰ τὸ αὐτόφωρο.

— Ὅπου μὴ σὴ μέση τὸ ἔνοικοσάσιον... ἀγεφύρωτο τὸ χάσμα! Ἡ «βεντέττα» θὰ κρατήσῃ ὡς τὰ ἐγγόνια!

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ὁπωροπωλεῖο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κι' ἐ- να καφάσι μετὰ κερᾶσι. Κάτι

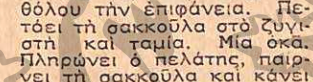

τὰ ὁπωροπώλη. — Ταχυδακτυλογράς. Κα- νεῖ δὲ θάπανε μπάζα μα- ζὶ σου. Κι' ἀφήνεις τὸ τα- λέντο σου νὰ πᾶν χαμένο.

Ὁ ὁπωροπώλης μειδία ἱ- κανοποιημένος γιὰ τὴν ἀνα- γνώρισί τῆς ἱκανότητός του. Καὶ ὁ πελάτης, ἀποχωρῶν μετὰ τὸν...κατῆμα, παρατηρεῖ:

— Ἦθελα νὰξερα ποῖος τρώει τὰ πάντα-ἀπάνω!

Εἶναι μὴ ἀπορία ποὺ τὴν ἔχουμε ὅλοι!

ΓΝΩΣΤΗ κυρία τῶν Ἀθη- νῶν, ἐπιστρέφει στὸ σπῆ- τι καὶ ἀντὶ τῆς ὑπηρεσίας τῆς βρίκει τὸν «κεραυνόν» ἀνορθόγραφον καὶ χωρὶς φάκελλον:

«Κυρία. Ἐγὼ φέθογο μετὰ ἀρεθονοστικὸ μου καὶ πέρονο καὶ τίς γούνης, τὰ χρυσὰ κουταλάκια καὶ ἄλλα μικροπράματα. Μὴ μιλίστε τοιμουδιά καθότι θὰ κατα- κίλο ὅτι ὁ κήριος κλέβει τὴν ἐφόρη μετὰ τὸν κήριο Πα- παδόπουλο κι' ὅτι ὁ κήριος

Χρηστάκις ἴνε φίλος σας ἔ- χο κὲ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ σὰς δώσω ἀντίο Ἀνκελική!»

Ὁ μύθος ὅλοι: Φυλαχτή- τε!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Σημεῖα τῶν καιρῶν

λόγω ραδιενεργείας κι' ὑδρογόνου-πειραματῶν, ζοῦμε, ὅλοι μὰς, ἡμέρες... κατερῶν νεφελοματῶν, καὶ μεσοῦντος ἰουνίου οὐρανῶν, μετὰ λυπῆς, πλείστες ὁσες περιπτώσεις ἱλαρὰς ὁμοῦ καί... γριπ- (πῆς!)

Μιὰν ἀσάθεια μεγάλη ὁ καιρὸς μὰς πάντα δείχνει καὶ σὲ χιόνια καὶ πλημμύρας τὸν Ἰούνιο τὸ ρίχνει... Ἐτοίμ τρέμουμε οἱ πάντες καὶ ριγοῦμε φυσικὰ γιὰ τὸ σύντομο τὸ μέλλον ἢ καὶ τὰ ἀπώτερό μὰς προδικάζουν, κατὰ βάθος τὸν κακὸ... Ψυχρὸ καιρὸ (μὰς!)

Γ. Θ-ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ

«Όλοι μας τὴ φωνάζαμε «θείτσα», ἐπειδὴ ἦταν νέα, γλυκεῖα κι' ὁμορφὴ, καὶ γιὰ τὴν ἐξεχωρίζουμε ἀπ' τὶς ἄλλες μας θείες, ποὺ ἦταν ὄρι-
μες, ἀσχημες καὶ γκρινιάρες. Ἡ θείτσα μας ἦταν ὅλη τρυ-
φερότητα, χαρὰ, μπῆλο, τρα-
γουδοῦσε τὸ πᾶν συγκινητι-
κὲς ρωμάντσες τοῦ Τόττο καὶ
νοπολιτάνικα τραγούδια ποὺ
μας ἐνθουσίαζαν. Μὲς τὸ
σιωπηλὸ σπιτί ἦταν ἡ ἀνοῖξι!
«Όλοι τὴν ἀγαποῦσαν ὅσο καὶ
τὴ μητέρα μας, ἐπειδὴ οἱ δύο
τοὺς ἐμοίχαζαν στὴν καλωσύνη
καὶ στὴν ὁμορφιά. Ἐνῶ ἡ μη-
τέρα μας ἦταν λεπτή, ξανθὴ
καὶ κάπως χλωμή, ἡ θείτσα
μας ἦταν μελαγχρινή, κάπως
γεμάτη, μὲ δύο λακκάκια στὰ
μαγουλά καὶ δύο χεῖλὶ ποὺ ἔ-
σταζαν αἷμα. Ἡμεῖς τὸν ἔ-
πισσε ἀκόμα κοριτσάκια, δὲν
καταλαβαίναμε ποτὲ γιατί ἡ
θείτσα μας δὲν κουραζόταν.
Ἡ θείτσα ἔμενε σ' ἓνα μι-
κρὸ δωμάτιο, μὲ χαμηλὰ ἐπι-
πλα, ὠραία στολισμένα μὲ κα-
δράκια καὶ μεταξωτὰ μαξιλά-
ρια στὸν καναπέ. Καὶ ἡ μικρὴ
αὐτὴ κάμαρα ἦταν πάντα ἀρω-
ματισμένη. Ἡμεῖς τὴ λέγαμε
ἐνῶς γιατί εἶχε μίαν ἀμυ-
σφαῖρα διαφορὴ ἀπὸ τὴ δι-
κή μας, πρὸ πάντων μὲ τὰ ὀρο-
σέρὰ λουλούδια ποὺ σπύλιζαν
τὰ βάζα ἀπὸ πορσελάνη. Ἐ-
πειτα τὸ δωμάτιο τῆς θείτσας
διέφερε κι' ἀπὸ καὶ ἄλλο: ἀπὸ
τὸ εἶδωλό του. Ἡ θείτσα κα-
θόταν ἄρως μπροστὰ τοῦ καὶ
τὸ κύτταξέ με λατρεῖα, χαμ-
νὴ σὲ δνείρα.
— Βλέπεις; μοῦ εἶπε μιά
μέρα. Ὁ νέος αὐτὸς θὰ γίνῃ
γρήγορα θεῖός σου.
— Καὶ θὰ σὲ πᾶρῃ μαζί του;
— Φυσικὰ, μακριὰ, πολὺ μα-
κριὰ ἀπὸ δώ...
— Ὁχι, θείτσα, δὲ θέλω...
Ἐκεῖνὸ δὲν ἔβριε προσοχὴ
στὰ λόγια μου, μόνον ἐξακο-
λουόσε νὰ κυττάξῃ τὸ εἶδω-
λό της καὶ νὰ τὸ λατρεῖ.
*
«Ἐνα μαγιστὸ πρῶνι, ἐνῶ
κάθε μέρα ἐμπνέουσε ἀπ' τὰ
γέλια καὶ τὰ τραγούδια τῆς

θείτσας, προσέξαμε μιά βα-
ρεῖα σιωπὴ σ' ὅλο τὸ σπιτί. Οἱ
ἀδελφές μου κι' ἐγὼ τρέξαμε
στὸν κήπο, ἀλλὰ ἡ θείτσα δὲν
ἦταν ἐκεῖ. Κυττάχθηκε βου-
δὲς χωρὶς νὰ καταλαβαίνομε.
Πήγαμε στὴν κάμαρά της. Δὲν
ἦταν οὐτ' ἐκεῖ καὶ ἡ μητέρα
μας πάλι εἶπε ἀπ' τὸ σπιτί.
Χίλιες διὰ ἰδέες ἀρχισαν νὰ
περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μας. Μή-
πως εἶχε συμβῆ κανένα ἀτύχη-
μα στὴν ἀγαπημένη μας θεί-
τσα;

Περιμέναμε μ' ἀνυπομον-
σία νὰ γυρῇ ἡ μητέρα μας.
«Όταν, ἐπὶ τέλους, τὴν εἶδα-
με, τὸ πρόσωπό της ἦταν πάρα
πολύ χλωμό.
— Μαμά, τὴν ρώτησα, ποῦ
εἶναι ἡ θείτσα μας;
— Ἐφυγε, μοῦ ἀπάντησε
ἀόριστα.
— Ἐτσι, δίχως νὰ μᾶς χα-
ρηστῇ;
Καὶ ἔξασα σ' ἓνα γοῦρὸ
κλάμα.

*
Πόσο περιμέναμε νὰ γυρῇ!
Ἀλλὰ δὲ γύρισε! Πέρασαν
μέρες μόνονες, ποὺ τὴ σιωπὴ
τοῦς τὴν ἔκοβαν οἱ στεναγμοὶ
τῆς μητέρας μας καὶ οἱ ἐπισκέ-
ψεις ποὺ μᾶς ἔκαναν οἱ ἄλλες
γριές, ἀσχημες καὶ γκρινιάρ-
ες θείες. Καὶ κατὰ παράξενα
τηλεφωνήματα καὶ τηλεγραφή-
ματα! Ἐπειτα, ξαφνικὰ, μιά
μέρα ἐν ἀναπάντεχο μνημῆ-
μα, ποὺ ἦταν ἡ μητέρα μας τὸ διὰ-
σσε, λιποθύμησε, ἀφίονοντας
μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ. Ὁ-
ταν συνήλθε, ἔτρεξε ἀμέσως,
ντύνθηκε καὶ πρὶν φύγῃ μᾶς
εἶπε:
— Ἀκούστε, παιδιὰ μου, κά-
νετε τὴν προσευχὴ σας, ἡ θεί-
τσα σας εἶναι πάρα πολὺ ἀ-
σχημα...
Κι' ἔφυγε βιαστικὴ καὶ κλα-
μένη.

*
Ἡ μητέρα μας ξαναγύρισε
μὲ τὸ γλυκὸ της χαμόγελο,
ἀλλὰ φαίνονταν πάρα πολὺ κου-
ρασμένη. Μᾶς φώναξε κοντὰ
της καὶ μᾶς διηγήθηκε πὺς ἡ
ἀσχημὴν μᾶς θείτσα εἶχε γί-
ναι σχεδὸν καλά, πὺς σὲ λίγο

θὰ ξαναγύριζε στὸ σπιτί μας,
ἀλλὰ πὺς ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφή-
σουμε ἥσυχον, νὰ μὴν τὴν ρω-
τήσουμε γιὰ τίποτα, οὔτε γιὰ
τὴ φυγὴ της, οὔτε γιὰ τὴν ἀρ-
ρώστειά της.
— Μὰ κι' ἀρρώστεια εἶχε;
ρώτησα τὴ μητέρα μου, ἐπειδὴ
τὴν ἔβλεπα νὰ κλαίῃ καὶ μάν-
τευε κάποιο οἰκονομικὸ
δράμα.

Τὴ ἀρρώστεια; εἶπε ἡ μη-
τέρα μου ποὺ δὲν περιμένα
τὴν ἐρώτησι καὶ γλώσσασε.
Ἐπειτα καί... χτύπησε σφοδρὰ
στο μέτωπό... Ἐκεῖ ἀκόμα
τοὺς ἐπιδέσμοις... Γίνεται σι-
γὰ σιγὰ καλά... Νὰ μὴν τὴ
ρωτήσετε τίποτα, ἀκούτε;

*
Καὶ ἡ λατρετὴ μᾶς θείτσα,
μιά μέρα, ξαναγύρισε στὸ
σπιτί! Ἦταν ἓνα βράδυ ποὺ
τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρά-
νο. Ἡμεῖς δὲν τὴν εἶδαμε, ἀλ-
λὰ τὸ ἄλλο πρῶτ, ἀφοῦ ἡ μη-
τέρα μας μᾶς ἔκανε χίλιες διὰ
συστάσεις, νὰ μὴν τὴν ρωτή-
σουμε γιὰ τίποτα, νὰ μὴν τὴν
καταλάνομε ἐπιμονά, νὰ μὴν
προσέξουμε πρὸ πάντων τὸ
τραῦμα, ποὺ εἶχε στὸν κρότα-
φο, παρὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσομε
καὶ νὰ τὴν φιλήσομε τρυ-
φερά, χωρὶς νὰ τὴν πονέσομε.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε μπρο-
στὰ της καὶ οἱ τρεῖς. Καθόταν
στὴν πολυθρόνα της. Μᾶς δέ-
χτηκε χωρὶς χαμόγελο καὶ
μᾶς εἶπε μ' ἀδύνατη φωνή:
— Ὁ! μικροὺς μου, ἔλα-
τε...

— Ὁ, θείτσα! Πόσο σοὺ
πάει αὐτὸ τὸ νέο χτένισμα, μὲ
τὶς μπούκλες ποὺ σκεπάζουν
τὸ μέτωπό σου! Εἶσαι πολὺ
ὁμορφὴ ἔτσι! τῆς εἶπα.
— Πόσο σὲ περιμέναμε! Μᾶς
ἔλειψε πάρα πολὺ εἶπε ἡ ἄλ-
λη μου ἀδελφή.
— Θείτσα! Πᾶμε στὸν κήπο
νὰ περπατήσομε, τῆς εἶπε ἡ
τρίτη μου ἀδελφή.
— Πηγαίνετε εἰσεῖς κι' ὀστα-
ρα θάρρος κι' ἐγώ...
Οἱ ἀδελφοὺς μου ἀρχισαν
νὰ τὴν φιλοῦν. Τὴ φιλοῦσε κι'
ἐγὼ. Ἐπειτα, ἡ πρὶν μικρὴ τὴν
ξαναφίλησε, ἀλλ' ἀπὸ ἀπροσε-
ξία, καθὼς τὴν ἔσφιξε πάνω
της, εἶναι ἀφορμὴ νὰ λιθεῖ ὁ
ἐπιδέσμος. Ἐπειτα, ἔτρεξε
στὸν κήπο μὲ τὴν ἄλλη μου ἀ-
δελφή. Ἐγὼ, ἡ μεγαλύτερη ἐ-
μείνα στὸ δωμάτιό της. Ἡ
καρδιά μου εἶχε γεμίσει ἀπὸ
πόνο κι' ἔβλεπα τραυματικὴν
μιά μεγάλη οὐλὴ στὸ δεξιὸ
τῆς κρόταφο, στρογγυλὴ κι' ἀ-
κόμα μαύρη. Ἀπὸ πῶς ἦταν
αὐτὸ; Ὁχι δὲ, ἦσαν δέκα
πέντε χρόνι καὶ καταλάβαι-
να πολὺ καλά. Αὐτὴ ἡ οὐλὴ
φώναζε τὴν πραγματικὴ ἀλή-
θεια ποὺ τὴν ἐκρύβαν τὰ κλει-
σμένα χεῖλῃ της θείας μου...
— Ἐὐὐ δὲν πᾶς μὲ τίς ἄλ-
λες; Γιατί μὲ κυττάζει σὰν ἄ-
πολιθωμένη... Κλαίεις; Για-
τί κλαίεις;

Τότε σὰν νὰ κατάλαβε, ἔφε-
ρε τὸ χεῖρ τῆς δεξιὰ στὸ κε-
φάλι κι' ἀνακάλεσε πὺς ὁ ἐ-
πίδεσμος εἶχε ξεφύγῃ. Τότε μὲ
κύτταξε μὲ θλίψη καὶ μοῦ ἀ-
νοῖξε τὴν ἀγκαλιά της. Κι' ἐ-
γὼ ποὺ ἀπὸ διαίσθησι κατὰ-
λαβα ὅλο τὸ ψυχικὸ της δρά-
μα, ἔπειδὴ ἐκεῖνος, ὁ μέλλων
θεῖός μας, τὸ εἰδωλὸς τῆς τῆν
εἶχε παραστήσει κι' εἶπειδὴ κα-
τάλαβα πὺς ἡ ἀσχημὴν μᾶς
θείτσα εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐ-
τοκτονήσῃ, ρίχτηκε σὰν θηρίο
πρὸ φωτογραφίας ἐκείνου, ποὺ
μᾶς κύτταξε μ' αὐταρέσκεια,
τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν ἔκανε κομ-
μάτι.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ, ἀκουσα
μιά φωνὴ ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς
κάμαρας. Ἦταν ἡ μητέρα
μου:
— Τί ἔκανες;...
— Ἐκανε αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε
νὰ εἶχα κάνει ἐγὼ, εἶπε ἀπλὰ
ἡ θείτσα. Νὰ εἰσαί περὶ φωνῇ,
ἀδελφὴ μου, γιατί ἡ κόρη σου
ἔχει μιά μεγάλη καρδιά! Τὰ
κατάλαβε ὅλα! Ἐλα δὲ στὴν
ἀγκαλιά μου, μικρὴ μου!...

Καὶ μ' ἔσφιξε πᾶνω στὸ
στήθος της, ἐνῶ τὰ δάκρυά
μας ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια μας.
Ἡ μητέρα μου ἔκλεισε κι'
αὐτή.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

* Ὁ «Μιμικός καὶ ἡ Μαίρη», τὸ ρωμαν-
τικὸ εἰδύλλιο, ποὺ συγκίνησε μιά ὁλό-
κληρη γενεὰ, ὅστερα ἀπὸ τὴν περυσινὴ
ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσε στὸν Βασιλικὸ
Κήπο, παίζεται ἀπὸ προχθές μὲ τοὺς ἱ-
δίους ἐκτελεστές, ἀπὸ τὸν θίασο Χατζί-
σκου.

— Λείπει μόνο ὁ Χρῆστος Εὐθυμίου, ποὺ
ἔδωσε πέρυσι τόσο ζωντανὰ τὸ ρόλο τοῦ
ἀμαζῶ. Τὸν ἴδιο ρόλο παίζει τώρα ὁ Λυ-
κούργος Καλλεργῆς, ἀφοῦ σχετικὲς προ-
τάσεις ποὺ ἔγιναν στὸν Ὁρέστη Μακρῇ
καὶ τὸν Πέτρο Κυριακὸ δὲν ἔφεραν ἀπο-
τέλεσμα.

— Μὲ τὴν ἐπανάληψι τοῦ «Μιμικού καὶ
τῆς Μαίρης», ὁ κ. Δ. Γιαννουκάκης πρα-
γματοποιεῖ ἓνα σπάνιο ρεκόρ: θὰ παί-
ζονται δηλαδὴ μὲ τὴν ἐναρξὶ τῆς περι-
όδου τρία ταυτοχρόνως ἔργα του: ὁ «Μι-
μικός καὶ ἡ Μαίρη», ἡ κωμῶδια «Ἡ κυρία
ἔχει νεύρα» καὶ ἡ φάρσα «Ἐσθῆτε, πα-
ρακαλῶ».

— Ἡ κ. Κατερίνα, μετὰ τὴ «Θεατρίνα»,
ποὺ εἶχε καὶ στὸ θερινὸ τῆς θεάτρου τὴν
ἴδια ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στὸ «Ἰντερά», ἐ-
τοιμάζει γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ ἄρ-
κετὰ χρόνια ἓνα ἐλληνικὸ ἔργο.
— Πρόκειται γιὰ τὴ νέα κωμῶδια τῶν
κ. κ. Χρ. Γιαννακοπούλου καὶ Ἀλ. Σα-
κελλάριου «Σαράντα καί...» ποὺ εἶχε θέ-
μα τὴν ἡλικία τῆς γυναίκας.

* Ἡ Ἄννα Συναδινού, ἡ δραματικὴ
ἡθοποιὸς τῆς Κρατικῆς Σκηνῆς, ποὺ ὑ-
πεβύθη μὲ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Ἰφιγένει-
ας» στὴν Ἐπίδαυρο, θὰ μεταβῇ τὸν Σε-
πτέμβριο στὴ Ρωσία.
* Ὁ Λέο Γκέν, ὁ γνωστὸς πρωταγων-
στὴς τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου, λάρ-
τρης τῆς «Ἑλλάδος», ἔλθε ἐφέτος γιὰ τρί-
τη φορὰ στὴν Ἑλλάδα.

* Ἐνας ἀκόμη «γόνος» τῆς ὁθόνης, ὁ
Κάρλο Ρομπερζ, βρίσκεται στὰς Ἀθήνας,
ἀπὸ προχθές.
— Ὁ Ρομπερζ, ἔχει λαοφάρμα δύο ἀπὸ
τὰ μεγαλύτερα κινηματογραφικὰ σουζέ:
τὰ «Χρόνια στὰ νεινὰ μου» καὶ «Μιμῆ-
κιν δι' ἡμῖν», γιὰ τὰ ὁποῖα πληρώθηκε
μεγάλος ποσά.

* Τὸ πρωτότυπο ἔργο «Στουρνάρα
288», ποὺ ἐρεφύνη ἀπὸ τὴ ρουτίνα τῆς
ἐπιθεωρήσεως, χορηγοποιεῖ γιὰ πρώτη
φορὰ ἡχογραφημένη μουσικὴ.
— Μόνον τὸ καινούργιο τραγούδι τῆς
Σοφίας Βέμπο συνοδεύει ἀπὸ σκηνῆς μὲ
ἓνα πιανάκι ὁ μαέστρος κ. Τάκης Κούρ-
τελης.

* Ἡ γνωστὴ ὑψίφωνος «Ἑλλὴν Καν-
δὰκ τραγουδοῦ ἐφέτος γιὰ τελευταία φο-
ρὰ. Τὸν Σεπτέμβριο πρόκειται νὰ τελεσθῇ
τοὺς γάμους της, μὲ ἓνα συμπαθέστατο
καπετάνιο.
* Ὁ Νίκος Γούναρης βρίσκεται τώρα
στὴν Ἀμερική. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς ἐκ-
τακτὲς ἐμφανίσεις στὸν Ἅγιο Φραγκί-
σκο καὶ τὸ Σικάγο, ὁ δημοφιλὴς τραγου-
διστὴς μαζὶ μὲ τὸν πιανίστα Παδρὰ θὰ
ἐφτασε στὴ Νέα Νέα Ὑόρκη, ὅπου καὶ θὰ
παραμείνῃ ἐπὶ ἓνα τριμήνιο.
* Ἡ Ἰλὼνα Κερμελελ, ἡ πρώτη Ἑλλη-
νίδα ταχυδακτυλουργός, ποὺ εἶναι ταυ-
τοχρόνως καὶ τραγουδίστρια φωνεῖ τὸν
προσεχὴ μῆνα γιὰ τὴν Γερμανία καὶ κα-
τόπιν γιὰ τὴν Ἀμερική.
— Ἡ Ἰλὼνα εἶναι γνωστὴ κι' ἀπὸ τὸ
βιβλίο της «Κανὲν δὲν εἶναι πάντα»,
ποὺ πρόκειται νὰ γυριστῇ σὲ ταινία ἀπὸ
τὸν Πέτρο Γιαννακό.

* Τὸ χιούμορ τῶν καλλιτεχνῶν μας,
φθάνει συχνὰ ἀκόμα κι' ὡς τὰ βάθη τῆς
ζουγκλᾶς.
— Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρεται ἓνα κα-
ριτυμῶ ἐπισημῶς ἀπὸ τὴν τελευταία
περιοδία τῶν ἀδελφῶν Καλουτὰ στὴν Ἀ-
φρική.
— Ἐνα βράδυ, ποὺ ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μα-
ρίκα, ἔφτασαν στὰ σύνορα τοῦ Βελγικοῦ
Κογκό, ἀρρογόρησαν λόγῳ διατυπώσεων
καὶ ὑποκρεώθηκαν νὰ ταξιδεύουν μὲ τὸ
αὐτοκίνητό τοῦς νύχτα.
— Ἐσφινκὰ, ἐνῶ προχωροῦσαν βρέθη-
καν μπροστὰ σ' ἓνα πελώριο ἀγριοθού-
δαλο, ποὺ θαμνημένους ἀπὸ τὸ φῶς τῶν
προβολέων τοῦ αὐτοκινήτου, σταμάτησε
ἀπτότομα.
— Ἡ Ἄννα τότε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ
δυνατὰ:
— Φύγε βρε ἀπὸ τὴ μέση, γιατί βιαζό-
μαστε νὰ πάμε νὰ... φάμε!
Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγένετο!

Α Ν στὰ παλαιότερα χρόνια γίνον-
ταν συχνὰ λόγος γιὰ τὶς μετα-
θέσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλή-
λων καὶ τὸ «χορὸ τῶν δημοδι-
δασκάλων» ἡ ἐποχὴ μαῖε ἔχει προοδεύ-
σει καὶ στὸ σημεῖο αὐτό: Γιατί κοντὰ
στὰ ἑμψυχα, γίνονται τῶρα μεταθέσεις
καί... σ' ἄψυχα. Κι' εἶδαμε τὰ τελευ-
ταία χρόνια, τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Τρι-
κούπη, τὸν Δηληγιάννη, τὸν Ἀδερῶφ
νὰ... μετατίθενται σὲ νέες θέσεις γιὰ
λόγους «ἐξωραϊστικῶς» ἢ ἄλλων χω-
ρὶς κανένα λόγο.

Κανένας δὲν κατάλαβε γιατί ἔπρεπε
νὰ στηθῇ μπροστὰ στὴν Παλὰ Βουλὴ
— μὲ τὴν ὁποία δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι
— ὁ Κολοκοτρώνης, ἐνῶ μπορούσε τὸ
ἀγαλμὰ του νὰ μείνῃ στὴ θέσι ποὺ τὸ
εἶχε στήσῃ πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα ἡ
εὐγνωμοσύνη τῶν Ἑλλήνων. Τὸ μικρὸ
κηπάριο ποὺ ἦταν ἄλλοτε γύρω ἀπὸ
τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γέρου τοῦ Μωριά
διατηρήθηκε καὶ μετὰ τὶς διαρρυθμί-
σεις ποὺ ἔγιναν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς
ὁδοῦ Σταδίου καὶ μόνον ὁ ἑφιππος
στρατάρχης ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶναι ἡ
μοναδικὴ περίπτωση ποὺ ὁ Κολοκοτρών-
ης ἐγκατέλειψε τὴ θέσι του!...

Ἡ μόνη, ἴσως, δικαιολογημένη με-
τάθεσι ἦταν τὸ ἀνδριάντα τοῦ Δηλη-
γιάννη ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τῆς Παλᾶς

Τὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ποὺ ἀπειλεῖται μὲ... μετάθεσι!

Τὸ ΜΝΗΜΕΙΟ τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου

Πρόκειται νὰ μεταφερθῇ σὲ ἄλλη θέσι...

Βουλῆς, ὅπου τὸν εἶχαν στήσῃ ἀπέναντι καὶ στὸ ἴδιο ὕψος μὲ
τὸν Τρικούπη. Γιὰ νὰ ἀισθανθῇ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «κορδονιοῦ», ἔστω
καὶ μετὰ θάνατον, τὴ γλῶσσα τῆς μεταθέσεως ποὺ ἀποτελοῦσε μιά
ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀρχές τῆς δηληγιαννείου πολιτικῆς.
«Υστερ' ἀπὸ τὸ «χορὸ τῶν ἀνδριάντων» τῶν ἐπιφανῶν τῆς νεω-
τέρας Ἑλλάδος, φαίνεται πὺς ἔφτασε τώρα καὶ ἡ σειρά τοῦ Ἀ-
γνώστου Στρατιώτου. Στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴ δὲν πρόκειται
νὰ μετακινήθῃ ἓνα ἀγαλμα, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ μνημεῖο, ποὺ κα-
ταλαμβάνει τὴν πλατεία τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων καὶ ποὺ εἶχε
στοιχίσει ἑκατομμύρια δραχμῶν, ὅταν ἔγινε πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια.

Κατὰ τὶς ὑπάρχουσες πληροφορίες ὁ Ἀγνώστος Στρατιώτης
θὰ μεταφερθῇ στοὺς πρόποδες τοῦ Ἀρθηττοῦ μετὰ ἀπὸ τὸ Στά-
διο ἡ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὸ στὴν καινούργια λεωφόρος Βασιλέως
Κωνσταντίνου.
Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρα-
τιώτη ὑπῆρξε ἀποτυχημένο ἐξ ἀρχῆς. Κατακρίθηκε ἀπὸ ὅλο τὸν
κόσμο ὅταν ἔγινε καὶ οἱ τεχνικὲς τῆς ἐποχῆς ἔγραψαν ὅτι ἔ-
δινε περισσότερον τὴν ἐντύπωσι «ἐμμελικῶν ἔργων», παρὰ μνη-
μεῖο ἀφιερωμένον στὶς ἐλληνικὲς θυσίες μιάς δεκαετίας.

Δριμύτερη ἀκόμη ὑπῆρξε ἡ κοιτικὴ γιὰ τὴν ἀνάγλυφον πλάκα
ποὺ εἶναι στημένη στὸ βάθος τοῦ μνημείου. Ἀλλὰ ἔγραψαν ὅτι
ὁ Ἀθηναῖος πολίτης, ποὺ εἰκονίζετὶ ἡ πλάκα, ἔμοιαζε σὰν νὰ κᾶν
γυμναστικὴ καὶ ἄλλοι σὰν νὰ πᾶνε ἀπὸ... τέτανο! Καὶ οἱ πε-
ρισσότεροι συμφωνοῦσαν ὅτι δὲν ἔπρεπε μιά συμβολικὴ ἰδέα τῆς
θυσίας—ὅπως εἶναι ὁ Ἀγνώστος Στρατιώτης—νὰ πάσῃ τὴ μορ-
φῇ μιάς γλυπτικῆς παραστάσεως, καὶ μάλιστα τόσο... ἀποτυχη-
μένης.

Στὰ εὐθύμα σχόλια ποὺ ἔγιναν γύρω ἀπὸ τὸ ἀκαλαίσθητο
μνημεῖο ἦταν κι' ἓνα ἀφιερωμένο σ' ἓναν πᾶμπλουτο Ἀθηναῖο—
τὸ Στέφανο Σκουλούδη—ποὺ ἦταν ὅμως φιλοφρόνως σὲ
δωρεές, ἀν καὶ ἀκλήρους. Μιὰ τῆς ἐφημερίδας, λοιπόν, ἔγραψε ὅτι ὁ κ.
Στέφανος Σκουλούδης ἀπεφάσισε νὰ προικίσῃ διὰ μεγάλου πο-
σοῦ τὶς κόρες τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη...

Ἡ ἰδέα γιὰ τὴν ἀφίερωσι ἐνὸς μνημείου στὸν Ἀγνώστο Στρα-
τιώτη καλλιέργηθηκε εὐθὺς μετὰ τὸν πρώτο παγκόσμιον πόλεμον
καὶ προήλθε ἀπὸ τὴ Γαλλία. Χιλιάδες οἰκογενεῶν ἀναζητοῦσαν,
ὅταν τελειώσε ὁ πόλεμος τοὺς σκοτωμένους τῶν στὰ πεδία τῶν
μαχῶν, χωρὶς νὰ μποροῦν κᾶν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς ταφούς ποὺ οἱ
περισσότεροι δὲν εἶχαν οὔτε ὄνομα, οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἐνδει-
ξι. Συγκίνησε καὶ ἀνατοραχὴ δημιουργήθηκε μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ στὸ
γαλλικὸ λαὸ καὶ βιαστικὰ ἄρθρα γράφθηκαν γιὰ τὴν ἔλλειψι τοῦ
σεβασμοῦ ποὺ εἶχαν δεῖξει οἱ γαλλικὲς ἀρχὲς στοὺς νεκροὺς τοῦ
πολέμου.

Τότε μιά γαλλικὴ ἐφημερίδα, ὁ «Ἀδιόλλακτος», ἔγραψε ἓνα
ἄρθρο, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ Γεώργιο Κλεμανσώ, ποὺ συνιστοῦσε
νὰ πάρουν ἓνα ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν ἀνωνύμων νεκρῶν καὶ νὰ τὸν
θάψουν μὲ ὅλες τὶς τιμές. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θ' ἀποδινόταν τιμὴ
στὸν ὅλον τοῦς σκοτωμένους τοῦ πολέμου καὶ κάθε οἰκογένεια πη-
γαίνοντας στὸν τάφο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη, θὰ μποροῦσε νὰ
ἐλπίζῃ πὺς ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ὁ χαμένος νεκρὸς της.

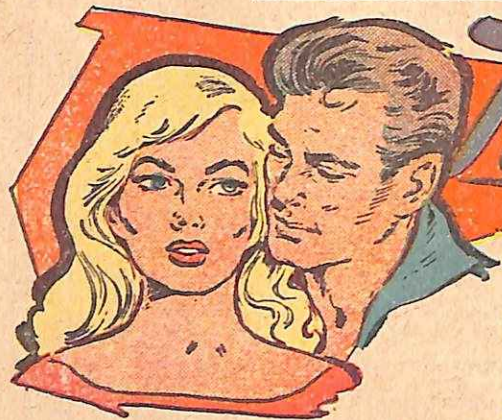
Ἡ ἰδέα τοῦ «Ἀδιόλλακτος» ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυ-
βέρνησι καὶ στὴν πρώτη ἐπέτειο τῆς ἀνακαυχῆς τοῦ πολέμου—
στὶς 11 Νοεμβρίου 1919—ἔγινε ἡ ταφὴ μ' ὅλη τὴν ἐπισημοῦ-
τητα.

τα, τοῦ Γάλλου Ἀγνώστου Στρατιώτη κάτω ἀπὸ τὴν Ἀψίδα τοῦ
Θριάμβου στὸ Παρίσι. Μιά μαρμαρινὴ πλάκα καὶ δύο ἀναμμένες
φλόγες συνθέτουν τὸ ἀπείριστο μνημεῖο ποὺ θυμίζει τὶς θυσίες
τῆς Γαλλίας στὸν πόλεμον τοῦ 1914—1918.
Τὸ γαλλικὸ παράδειγμα τὸ μιμήθηκαν καὶ τὰ ἄλλα κράτη ποὺ
ἔλαβαν μέρος στὸν πρώτο παγκόσμιον πόλεμον καὶ μνημεῖα Ἀ-
γνώστου Στρατιώτην ὑψώθηκαν στὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς
πρατεύουσες.

Στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα τιμοῦσαν ἐξαίρετικά
τοὺς νεκροὺς τοῦ πολέμου καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν μνημεῖο καὶ
στὸν Ἀφανὴ Στρατιώτη γιὰ τοὺς ἐξαφανισμένους πολεμιστές,
ἦταν φυσικὸ ἡ γαλλικὴ ἰδέα νὰ ἔχη τὴν ἀπὸ τῆς, ὅταν, μά-
λιστᾶ, ἡ Ἑλλὰς εἶχε συνεχίσει καὶ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον
τοὺς ἀγῶνες της καὶ εἶχε μιά δεκαετία πολέμου καὶ θυσιῶν
(1912—1922).

Γιὰ πολλὰ ὅμως χρόνια, μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία καὶ
τὴν εἰρήνη, οἱ συζητήσεις γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρα-
τιώτη συνεχίζονταν καὶ περιστρέφονταν, κυρίως, γύρω ἀπὸ τὴν
καλλιτεχνικότερη τοποθεσίᾳ γιὰ τὸν ἀνέγερσίν του. Ὡστόσο στὸ
τέλος προτιμήθηκε ἡ πλατεία τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, στὴ λεω-
φόρο Ἀμαλίας, ποὺ ἀσφαλὲς δὲν ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη.

Ἀλλὰ μεγαλύτερη ἀποτυχία, κι' ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τῆς θέσεως,
ἦταν αὐτὴ ἡ καλλιτεχνικὴ σύνθεσι τοῦ μνημείου.
Γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν μεγαλοπρεπέστερον ἔκαναν μιά Βαθεῖα
ἐσκαφὴ στὸ μπροστίνον μέρος τῆς πλατείας, ὅπου θὰ γινόταν τὸ
μνημεῖο, καὶ τ

Πονεμένη αγάπη

κρύβοντας την ταραχή του, πλησίασε. μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. για να πη. άφου χαιρέτησε:

— Τι εύτυχια που σας συναντώ!... Ποιος φεύγει; Έσείς, κυρία Νικηφόρου; — Έκανε τάχα πως δεν ήξερε... — Όχι, ή φίλη μου με τη Ρέα!... — Έγώ φεύγω — έκαμ' ή Ρέα. με τα μάτια κάτω...

— Χαίρω, που βρέθηκα κατά τύχη αυτή τη στιγμή στο πλοίο... Ήτανε να φύγω ένας φίλος μου... αλλά φαίνεται, ότι κάτι τούτυχε κι' έμεινε... Τον ζήτησα... Έφαγα το καράβι... μα δεν τον βρήκα... Και μπορώ να πω πως είσατε και τυχερή — πρόσθεσε, γυρίζοντας στη Ρέα — γιατί θα σας παρακαλέσω να πάρετε κι' αυτό το κουτί, με τα γλυκά, για το ταξίδι. που τα είχα φέρει γι' αυτόν...

— Μα όχι, κρατήστε το... — έκαμε ή Ρέα — μπορεί να 'ρθή ο φίλος σας...

— Πάρτε το, σας λέω — έπέμεινε ο γιατρός — αυτός δε μπορεί ναρθη πιά... Άν ήταν να φύγω, θα βρισκόταν εδώ... τώρα, δεν προφταίνει...

Και τις έδωσε ένα πολυτελέστατο κουτί, με θαυμάσιες ζωγραφίες στολισμένο και μ' ένα μεγάλο φιόγκο από πλατεία, κόκκινη κορδέλλα, δεμένο σταυρωτά. Όλη αυτή η κομωδία του τυχαίου συναντηματος, παίχτηκε τόσο φυσικά από το γιατρό και τη Ρέα, που θα μπορούσε να ξεγελασθεί και τόν πιο ένημερο στη σχέσι τους. Ο γιατρός βρήκε μια στιγμή, μέλισσα, να της ψιθυρίσει, χωρίς να γίνει αντιληπτός:

— Μην άνοιξης το κουτί μπροστά σε άλλον.

Το άνοιξε στην καμπίνα της. Κι' άπα-νω-άπάνω, ήταν ένα χαρτάκι μ' αυτά τα

λίγα λόγια: «Λατρευτό μου κορίτσι... Σε παίρνουν από μένα... Μη σε νοιάζει όμως... Θάρω κουρά, και θάρω γρήγορα, στο Κάφο έλ Ζαγιάτ... να σ' ανταμώσω... Περίμενε με!...»

Η Ρέα τώκρυψε στον κόρφο της κι' ά-νέθηκε στο κατάστρωμα να βοή τους άλλους. Η σειρήνα του καραβιού σφύριζε: τὸ κουδούνι χτυπούσε: ένας άνθρωπος του πλοίου είδοποιούσε:

— Οί επισκέπται να βγούν... Τὸ πλοίο φεύγει σε λίγα λεπτά!...

Η Ρέα ἀγκάλιασε την κόρη της, την έσφιξε στο στήθος της, τη φίλησε:

— Στὸ καλό, παιδί μου... και να φυλά-γεσαι... και να γράφεις τακτικά!...

Και τὰ δάκρυά της τρέχανε. Η Ρέα έ-δωσε τὸ χέρι της στο γιατρό:

— Καλό ταξίδι, δεσποινίς... — της εἶ-πε ο Ντόλφς και την τούλιε με μια τρυφε-ρή ματιά, σφιγγόντας της τὸ χέρι.

— Καλή αντίκριση — έκαμε ή Ρέα, βουρκωμένη.

Η Ρέα κι' ο γιατρός κατέβηκαν από τὸ καράβι και στάθηκαν στο κεφαλόσκα-λο, που, οι ναύτες λύνανε κιόλα τις πρυ-μάτσες. Σε λίγο, τὸ πλοίο ξεκόλλησε και κινήθηκε αργά προς τὴν έξοδο του λιμα-νιού. Τέσσερα λευκά μαντήλια άρχισαν να φτεροκοπούν, σε σκλαβωμένα περιστέρια: Δύο από τὸ πλοίο, της Ρέας και της Ρο-ζαλίας, και δύο από τὸ κεφαλόσκαλο, της Ρένας και τὸν γιατρό. Όταν γύρισε και τὸν είδε, κάποια στιγμή, που κοινοῦσε τὸ μαντήλι, χαμογελώντας στη Ρέα τούρισε μια ματιά γεμάτη περιφρόνησι. Κι' όταν τὸ πλοίο ἀπομακρύνθηκε κι' ο γιατρός τὴ ρώτησε:

— Πῶς θα γυρίσης στο κτήμα;

— Τί σ' ενδιαφέρει; — τοῦ ἀποκρίθη-κε κοφτά.

— Έλεγα να σε πάρω στ' άμάξι, αν δεν έχες τὸ δικό σου...

— Θα γυρίσω μόνη μου — έκαμε ξερά.

— Θέλεις να σε συνοδέωω;... Μπορεί να τύχη καμμία βλάβη στ' άμάξι σου... να σε βοηθήσω...

— Όχι, δε μου χρειάζεται καμμία βοή-θεια! και μάλιστα από σένα!... Σε συναι-νομαι!...

Και ή λέξι αυτή σφύριξε στ' αυτιά του σαν όχνητρα.

Έτσι, γύρισαν χωριστά. "Όχι σαν τέ-νοι, μα σαν εχθροί...

Τὰ μάτια της Ρέας θάμπωσαν από τὰ καινούργια πρόγματα που αντίκρυε, φτά-νοντας στην "Αλεξάντρεια. "Όλα γι' αυτήν ήταν καινούργια: και αυτό που τὴ μεθύ-σε, πρὸ πάντων, ήταν αυτή ή κοσμοπολι-τική ατμόσφαιρα της πολιτείας, τὰ μεγα-λα και πλούσια κέντρα, ή ζωηρή κίνησι της νύχτας και ή κοσμική ζωή. Γιατί ή Ρέα, μ' όλο που είχε πάρει ἐπιμελημένη άνατροφή, στο βάθος, είχε μείνει σαν μια έπαρχιωτοπούλα, περνώντας τὸν περισσό-τερο καιρό στο κτήμα. Έτσι, στην "Αλε-ξάντρεια, πουμειναν λίγες μέρες, χάανε τὰ πάντα και πρὸ πάντων τὴ ζωή των ά-ραπαδων στὴς συνοικίες που είχαν περά-σει σαν περιηγητές.

Έκείνο που έκανε ζωηρή ἐντύπωσι στη Ροζαλία, ήταν ή ἀνυπομονησία της Ρέας να φτάσουν στο Κάφο-έλ-Ζαγιάτ. Τὴς φαί-νονταν ανεξήγητη και τὴν είχε αποδώσει, με πολλή φαντασία, στη "φωνή του αίμα-τος". Ενόμιζε, μ' άλλα λόγια, πως μια όρμη μυστική τὴν τραβούσε πρὸς τὰ εκεί, σαν νάερε, ότι εκεί θάβρισκε τὸν πατέρα της. Που να βάλη ποτέ με τὸ νοῦ της ή Ροζαλία, ότι ή νέ-η ήταν ἀνυπόμονη, γιατί ο γιατρός τὴν είχε είδοποιήσει μ' εκείνο τὸ μικρὸ σημείωμα, που της έβαλε στο κουτί των γλυκῶν, ότι θα κατέβαινε σύν-τομα να τὴν ἀνταμώσῃ στο Κάφο-έλ-Ζα-γιάτ!... Που να φαντασθῇ, ότι ή ἀνυπόμο-

νησία της Ρέας ήταν από τὸ φόβο μήπως ο γιατρός πάη εκεί, πρὶν φτάσῃ ή ίδια. Μ' ἀγωνία ἀναρωτιότανε, όλες αυτές τις μέ-ρες: Με ποῖο τρόπο θα τὴν έδλεπε; Πῶς θα τὰ κατέφανε να τὴν πλησιάσῃ, χωρίς οἱ άλλοι να τὸ μυριστούν; "Αλλά τις εἶ-σε αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ζαλιζότανε, στα-ματοῦσε τὸ μυαλό της κι' έπαυε να σκέ-φεται. "Επὶ τέλους, αὐτὸ δεν ήταν δική της δουλειά... Θαύμαζε ἀπερίοριστα τὸ γιατρό και ήτανε βέβαιη ότι αὐτὸς θα νι-κούσε όλες τις δυσκολίες...

Η Ροζαλία είχε συνεννοηθῇ μ' ένα γραμματάκι με τὸν πατέρα της, για τὸν τρόπο, που θα παρουσιαζότανε ή Ρέα. "Ο γέρο-Αντύπας φοβότανε μὴν πάθῃ τίποτα ο Φάνης, ἀντικρουόμενα ἀπὸτομα τὴ λα-τρεμένη του κόρη. Μα κι' αν μπορούσε ν' ἀνέβῃ στην πρώτη σφοδρὴ συγκίνησι, φο-βότανε μὴν προδοθῇ ή ταραχή του κι' αὐ-τὸ θα τὰ χαλούσε όλα, γιατί ο Φάνης δεν ήθελε να φανερωθῇ στην κόρη του, πρὶν τὴν ξεψαχνίσει, για να δῇ αν είχε καμμία θέσι στην καρδιά της και ποιά ἀκριδῶς...

Εἶχαν ἀποφασίσει, λοιπόν, να μείνουν ο γέρο-Αντύπας και ο Φάνης σε μια κά-μαρα που τὴ χώριζε ἀπὸ τὸν γῶλ μια πόρτα τζαμένια, πλουμισμένη με χρωμα-τιστὰ σχέδια. Αὐτὰ τὰ σχέδια άφηναν κε-νὰ λευκά σε μερικά σημεία, ώστε, ἀπ' αὐ-τὴν τὴν κάμαρα, να μπορῇ κανείς να δῇ κα-λὰ τὰ πρόσωπα που καθόνταν στο γῶλ και να τὰ περιεργασθῇ μ' ὅλη του τὴν ἡ-συχία. Σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, θάμεναν ο γέ-ρο-Αντύπας με τὸ Φάνη. Και ή Ροζαλία θα σταματοῦσε τὴ Ρέα στο γῶλ, να τὴ δῇ και να τὴν περιεργασθῇ ο Φάνης, πρὶν πα-ρουσιασθῇ, κύριος πιά της συγκινήσεώς του και σίγουρος ότι θα μπορῇ να κρα-τηθῇ.

Τὰ εἶχανε σχεδιάσει πολλὰ καλὰ αὐτὰ όλα, γιατί, αν ο Φάνης περίμενε τὴ Ρέα στο γῶλ, θα προδιότανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, "Επαθε, πραγματικά, τέτοιον κλονισμό, ὡς τὴν ἀντίκρισε, παρανοεῦ-οντας πίσω ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα της διπλανῆς κάμαρας, που παρὰ λίγο να σω-ρισθῇ. Τὸν κράτησε ο γέρο-Αντύπας:

— Θεέ μου! — ἀναστενάξε ο Φάνης — εἶναι ὅπως τὴ φαντάστηκα... Η Ρέα ἄλ-λα δέκα φορές πρὸ βράαια...

Στὸ μεταξύ, ή Ρέα μίλησε στη Ροζα-λία, που της είχε προτείνει να πάρουν ένα δροσιτικό, μόλις έφθασαν, κουρασμένες ἀπὸ τὴν αὐτοκινητάδα.

— Και ή φωνή της!... — ἀναστενάξε ο Φάνης, σφιγγοντας τὸ χέρι τοῦ γέρο "Αν-τύπα, που τὸν κρατοῦσε... — έχει τὴν ίδια ἀσημένια διαύγεια και τὴ μουσική της Ρέ-νας... και τὰ μάτια της...

— Γαλήνε! — τοῦλεγε ο "Αντύπας, με τρυφερότητα — γαλήνεψε για να υπο-ρέσουμε να παρουσιαστοῦμε και να τὴ χα-ρῆς ἀπὸ κοντά...

— Τόσα χρόνια εἶχα όνειρευτὴ αὐτὴ τὴ στιγμή — εἶπε ο Φάνης, βουρκωμένος — που τὴ θεωρούσα ἀδύατη... Και όμως τὸ ἀπίστευτο γίνθηκε... Και ή στιγμή αὐτὴ ἦ-θε πολὺ πρὸ βράια ἀπ' ὅσο τὴν όνειρεύ-τηκα... Πῶς να μὴ λύνανται τὰ γόνάτα μου!... Πῶς να μὴν πιδανεται ή πνοή μου!...

Σκούπισε τὰ μάτια του, κόλλησε τὴ μύ-τη του στο τζάμι κι' έδλεπε λαίμαργα, ά-χόρταγα, καταβροχθιστικά τὴν κόρη του, αὐτὸ τὸ ἱδάλμα που στάθηκε, ἐπὶ τόσα χρόνια, ο μόνος του δεσμός με τὴ ζωή. Καμμία φορά, ο Φάνης κι' ο "Αντύπας πέ-ρασαν στο γῶλ, ἀφου ο χρυσοστόλιστος ἀράρης είχε σερβίρει δυὸ πορτοκαλάδες:

— "Ο πατέρας μου! — εἶπε ή Ροζα-λία στη Ρέα, παρουσιάζοντας τὸ γέρο-Αντύπα. — Και ο κύριος Γεράσιμος "Α-πέρρης, ἀγρονόμος, μηχανικός και διευ-θυντὴς των κτημάτων μας!...

Και πρόσθεσε, παρουσιάζοντας τὴ Ρέα:

— Η δεσποινίς Νικηφόρου!... Εἶναι ή κόρη της φίλης μου Ρένας Νικηφόρου, που τὴν έφερα, μπαμπά, να περάσῃ λίγες μέ-ρες στο κτήμα... "Ελπίζω να της άρεσῃ... και οἱ μέρες να γίνουν βδομάδες...

— Χαίρω πολὺ — έκαμε ο γέρο-Αν-τύπας, δίνοντας τὸ χέρι στη Ρέα — θα κάμουμε, ὅτι μπορούμε, Ροζαλία, να τὴν κρατήσουμε κοντά μας...

Ο Φάνης έσφιξε τὸ χέρι της κόρης του τόσο θερμά, που ή Ρέα έσφαινώθηκε. Τὸν κύτταξε καλά κι' ήτανε μια δεύτερη ἐκπλη-ξι. Δε μπόρεσε, βέβαια, ν' ἀναγνωρίσῃ

ὁ το πρόσωπο τοῦ σχεδὸν γέρου κυρίου με τὸ παρὸν γενάκι — ο Φάνης είχε άόσει γενάκι, ὅπως είδαμε — τὸ νέο ἄνθρωπο που είχε συνηθίσει να βλέπῃ στὴς φωτο-γραφίες τοῦ πατέρα της και σε μιὰ μεγέ-θυσι που είχανε στο κτήμα. "Αλλά τις εἶ-χε κυττάξει τόσες φορές, αὐτὲς τις φωτο-γραφίες, είχε σταθῇ καὶ όνειρευτὴ υπο-στά τους, ἀνενίζοντάς τις ὥστε είχανε βαθεῖα τυπωθῇ τὰ χαρακτηριστικά τους στην ψυχὴ και στην ὀνάνησί της. Αὐτὸ τὸ γενάκι, τὰ παρὰ μαλλιά και ή κάποια κούρασι ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, τὴ μπερδεῖαν τῶρα... "Όμως τὸ μέτωπο, τὰ μάτια, τὰ φρύδια, τὸ χτένισμα των μαλ-λιῶν κι' ἄπάνω ἀπ' αὐτὰ όλα, ένας αέρας, τὸ ὕψος, κατὶ της θυμίζαν, ὥστε να πῇ μ' ἐκπληξί, ἀπὸ μέσα της: «Κάπου τὸν έγω δὴ αὐτὸν τὸν άνηγόμω...». Και όχι ἀ-πλῶς αὐτὸ, ἀλλά... «κάπου τὸν έχω δὴ με συμπάθεια και ἀγάπη...».

— Καί... μένετε μόνιμα ἐδῶ: — τὸν ρώτησε ή Ρέα.

— Μόνιμα, δεσποινίς — ἀποκρίθηκε με συγκίνησι ο Φάνης — ἀκούσατε, ὅτι εἶμαι διευθυντὴς των κτημάτων...

— "Επικίνδυνο — ἀναστενάξε ή Ρέα — πολὺ ἐπικίνδυνο...

— "Επικίνδυνο; — ρώτησε ο Φάνης ἐκ-πληκτος. — Γιατί;

— Εἴσατε μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία... στην ἐρημία... Δε φοβόμαστε...

— Τί πράγμα; — ρώτησε ο Φάνης μ' ἀπορία.

— Μά... τοὺς ληστές!...

— Ποιους ληστές, δεσποινίς;...

— Αὐτοὺς, που πιάνουν ἀνθρώπους και τοὺς σκοτώνουν!...

— "Ο Φάνης γέλασε δυνατὰ:

— Τί φαντασία που έχετε!... Θα τὰ διαβάσατε ἴσως αὐτὰ σε κανένα μυθιστο-ρημα...

— Μυθιστόρημα: "Εμένα μου άσπασαν τὸν πατέρα, κάποια ὕλη... τὸν πῆσανε στὰ βουνὰ και τὸν έσφαξαν!... Ποέπει να φυλάγεστε!...

— "Ο Φάνης ἀνατρίχισε. Κατάλαβε, ὅτι αὐτὴ τὴν έκδοχὴ της είχε παρουσιάσει ή Ρέα.

— "Ωστε εἴσατε ὀρανή; — ρώτησε με φωνή, που δὲ μπορούσε να κούψῃ ὅτι έτρομε...

— Μάλιστα! — εἶπε με συγκίνησι ή Ρέα.

Κι' ένα δάκρυ έλαμψε ἀνάμεσα στὰ βλέ-φαρά της. "Ο Φάνης ήταν έτοιμος να ξε-σπάσῃ σε κλάμα.

Η Ροζαλία κι' ο γέρο-Αντύπας είχανε κιόλας βουρκώσει. "Εγινε μιὰ μικρὴ σιωπή, γεμάτη συμπόνια.

— Τὸν ἀγαπούσατε πολὺ τὸν πατέρα σας!...

— Ναί... πολὺ τὸν ἀγάπησα ὕστερα... — Τί έννοείτε ὕστερα; — ρώτησε ο Φάνης, με στραγγαλισμένη φωνή.

— Δὲν τὸν γνώρισα... Χάθηκε, ὅταν ἤ-μουν πολὺ μικρή... Μα τὸν ἀγάπησα ὕ-στερα, ὅταν μεγάλωσα... Τὸν ἀγάπησα τρελλά, γιατί δὲν τὸν είχα... Ζήλευα στὸ σχολείο τὰ άλλα κορίτσια, που είχανε πα-τέρα... ποιοῦσα... και γι' αὐτὸ ή μαμά μ' ἀπόσυρε και μὲ είχε δασκάλες στο σπίτι...

— "Όσο μεγάλωνα, τόσο πρὸ πολὺ τὸν ἀγαπούσα... "Επαίρνα όλες τις φωτογρα-φίες του και τις άσάδεύα υποστά μου... Τὴς κύτταξα ὡς ὁλόκληρες... "Αλλά, στὸ τέλος, έπείσαξα ἐγὼ μονάχη μου, μέσα μου, τὴ μορφή του... ὕπέρροχη ἰδανική!... Τὸν ἀποθέωσα!... Τίποτα δὲ μπορεῖ να τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου πιά...

— "Ο Φάνης τὴν κυττάζε μ' ἕναν τρόπο, που παρὰ λίγο ή Ρέα να τὸν παρεξηγῇ πολὺ ἄσχημα... Αὐτὸς ὁ τρόπος τὴν έκανε να ρωτιέται, και να ξαναρωτιέται μέσα της: «Μὰ που τὸν έχω ξαναἰδῇ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; Και γιατί με κυττάζει έτσι!...».

— "Ωστόσο, ένιωθε γι' αὐτὸ τὸν άγνωστο, που δὲν ήτανε παρὰ λίγα λεπτά που τὸν είχε γνωρίσει, μιὰ παραέξην συμπάθεια. Παραέξην, γιατί ο Φάνης δὲν είχε μιλήσει σχεδὸν καθόλου ὡς έκείνη τὴ στιγμή. Πε-ριοριζότανε ν' ἀκούῃ τη Ρέα, μεθυσμένος ἀπὸ τὴ φωνή της, ἀπὸ τὰ λόγια της κι' ἀπὸ τὴν παρουσίαι της.

— "Όταν, καμμία φορά, σηκώθηκαν να πά-νε με τη Ροζαλία να της δείξῃ τὸ δωμάτιό της και να τὴν ἐγκαταστήσῃ σ' αὐτὸ, ή Ρέ-να της εἶπε:

— Τί καλὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ο Γεράσι-μος...

— "Αληθινά, εἶναι ένα κομμάτι μάλα-μα... Και πού να τὸν γνωρίσης καλύτε-ρα!... Πρὸ χουστὴ καρδιά και πρὸ γερό μυα-λὸ δύσκολα θ' ἀπαντήσης... "Ο πατέρας μου τὸν λατρεύει!...

— Μοῦ συμβαίνει κάτι περίεργο μ' αὐ-τόν — εἶπε ή Ρέα — σαν κάπου να τὸν έχω δῇ... σὰ να τὸν γνωρίζω ἀπὸ νοῶ-νια...

— Μη σου κἀνῃ ἐντύπωσι... "Όλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, που τοὺς βάζου-με ἀμέσως στην καρδιά μας, μόλις τοὺς ἀντίκρυσμε, μάς φαίνεται σαν να τοὺς γνωρίζαμε ἀπὸ χρόνια...

— Τὸ δωμάτιό που ή Ροζαλία είχε πάρει τη Ρέα, ήτανε τὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ με-γάλου ἐξοχικοῦ πύργου τοῦ "Αντύπα. Τὰ δυὸ μεγάλα του παράθυρα, με κατεβαστὲς μορτίδες, γιὰ να κρατοῦν σκιά, βλέπανε στὸ πάρκο σε μιὰ συντάδα ἀπὸ φύκους,

Ο Φάνης έσφιξε τὸ χέρι της κόρης του τόσο θερμά, που ή Ρέα έσφαινώθηκε...

Ενδιαναίειδ

Μπρὸς γκρεμνός...

Ο συνοικιακὸς γιατρός καλεῖται ἐπειγόντως στὸ σπίτι τοῦ Κρασνοκ-νατίου.

— Τί έχει πάλι ὁ λεβέντης μας; ρωτᾷ ὁ γιατρός.

— Τί νάχῃ, γιατρέ μου; Τὰ ἴδια και τὰ ἴδια... ἀποκρίνεται ή γυναίκα τὸν άρρωστον. Ζαλάδες ἀπὸ τὴν πείσι!...

— "Ολ' οὐτὰ τὰ κάνει τὸ κρασί, φίλε μου, τὸν λέει ὁ γιατρός.

Και γυρνώντας στη γυναίκα του προσθέτει αὐστηρά:

— Αν ἐξακολογήσης, κυρά μου, να τοῦ δίνης κρασί, θα τὸν σκοτώ-σης! Κατάλαβε;

— Κατάλαβα, γιατρέ μου...

— Αλλ' ὁ Κρασνοκνατίου ἐπεμ-θαίνει και λέει με πείσμα:

— Δὲν γίνεται αὐτὸ πὸν λές, γιατρέ μου! Έγὼ τὸ κρασάκι μου θα τὸ πίνω!...

— Τότε, ἀφοῦ δὲ μπερῆς γὰ κἀνης ἀλλοίως, ἀποχωρεῖ ὁ γιατρός, θὰ τὸ πίνης με νερό, μισό-μισό. Κα-τάλαβε κι' ἐνῶ, κυρά μου;

— Κατάλαβα ή ἑορημ, γιατρέ μου, κατάλαβα. Αν τοῦ δίνω σκέτο κρασί θὰ τὸν σκοτώσω...

— Ακριδῶς!

— Κι' αν τοῦ δίνω νερωμένο θα με σκοτώσῃ ἐκείνος!...

Κόκκαλο ὁ γιατρός.

Ο ΦΑΚΟΣ

14ον

Χορεύτηκε να παλέψουν πάρα πολὺ στὸ σπίτι γιὰ να τὴς πάρουν μιὰ ἀνδρεχτὴ συγκατάθεσι. Στην πάλη αὐτὴ της Ρέας, να μὴ ἐκστομίσει ένα κατηγορηματικὸ «ναί» εἶδε ή ὑπτέρα της τί μεγάλος κίνδυνος φοβέριζε τὸ σπίτι της, αν οἱ ὑπο-φίες της Ροζαλίας δὲν τὴν είχαν ζυτνήσει να προσέξῃ καλλίτερα τὴν κόρη της. Ἀπὸ τὸ παραβαλάνισιο κέντρο ή μικρὴ είχε φύ-γει βαθύτατα μελαγχολική, σαν να ἔχασε κάτι πολύτιμο. Και αὐτὸ τὸ ταξίδι της Αἰ-γύπτου, πούπετε στη μέση τόσο ἀναπάν-τεχα, πρόσθετε στη μελαγχολία της. Πόσο θα ήθελε να μπορούσε να κάμῃ τὸ ταξίδι με τὸν γιατρό!... Καὶ καταρίστανε τὸ ότι ἦταν ακόμα μικρή, και δὲν είχε καμμία πρᾶγματικὴ αὐτοτέλεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

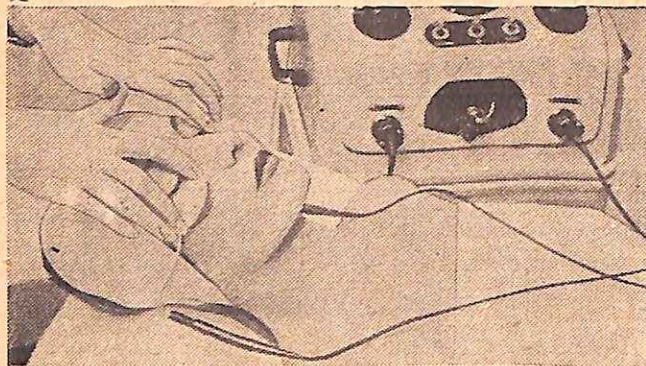
Πατέρας και κόρη

Αὐτὸ δὲν ήτανε ταξίδι της Ρέας με τη Ροζαλία γιὰ τὸ Κάφο έλ Ζαγιάτ. "Εμοια-ζε μ' ἀπαγωγή. Ραγδαία ἀποφασίστηκε, ἀστραπιαία ἐτοιμάστηκε. Και σε κάθε ἀν-τίρρηση πούφερνε ή μικρή, της παρουσίαζε ή Ροζαλία και ἀπὸ μιὰ καινούργια προο-πτική της ομορφίας των τόπων που θα-έλεπε. Ὅτε ή Ρέα, οὔτε ή Ρέα είχε καμ-μιάν ἰδέα, ότι θα γινώριζε σ' αὐτὸ τὸ τα-ξίδι τὸν πατέρα της. Εἶχε συμφωνηθῇ με τη Ρέα, ότι δὲ θα φανέρωναν στη Ρέα, πῶς ο πατέρας της βρισκεται στη ζωή. Η Ροζαλία δὲν είχε πῃ στη Ρέα, ότι ο Φά-νης έμεινε μαζί τους. Ὅτε πως θάβλεπε τη Ρέα, ὅταν θάφταναν στὸ Κάφο έλ Ζα-γιάτ. "Όλα εἶχανε μείνει σαν δυατοτήτες μέσα σ' οὐίχλη ἀριστίας. Η Ρέα κατὶ διασθανότανε, ἀλλά δὲν τὴν άφησε ή Ρο-ζαλία να εἶναι βέβαιη γιὰ τίποτα. Αὐτὲς τις ἐντολές είχε γράψει στην κόρη του ο γέρο-Αντύπας, γιὰ τὸ συμφέρον της ὑ-ποθέσεως.

Μ' ὅλο που ή ἐτοιμασία γίνθηκε τόσο ραγδαία, ο γιατρός είδοποιήθηκε γιὰ ὅλα. Κι' ήταν αὐτὸ, στὰ μάτια της Ρέας, μιὰ χειροπιαστὴ ἀπόδειξι πῶς ή μικρὴ βρισκό-τανε σε μυστικὴ ἐπικοινωνία με τὸ Ντόλφ. Εἶχε παγώσει ὅλη, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε στὸ συνοδεῖο και να ἐξπροβοδίσει τη Ρέα πού-φευγε με τη Ροζαλία γιὰ τὴν "Αλεξάν-τορεία. Η μικρὴ δὲν ήθελε να ταξιδεύουν με τὸ ἀεροπλάνο, προτιμοῦσε τὸ πλῆιο.

Η Ρέα, στην ἀρχὴ δὲν είχε δῇ τὸν γιατρὸ στὸ βατόρι. Η Ρέα τὸν φανέρωσε: — Μαμά... ο κύριος Βλαντῆς!... — ξε-φώνισε κάποια στιγμή, χαρούμενα, ἀναβο-κοκκινισμένη.

Η Ρέα είχε μείνει ἀλάλη, ὅταν τὸν είδε. Τούρισε μιὰ ματιά φρενῆ, που τὸν-λεγε «σὰ δὲ νιρέπειαι!». Εκείνος, ὅμως,

Οι χαλαρωμένοι Ισολι μπορούν να τονωθούν με γαλθανικά ρεύματα.

'Ανανεώσατε την επιδερμίδα σας

'Η αλλαγή του καιρεῦ δημιουργεί αισθητικές ανωμαλίες

Μαζί με το καλοκαίρι, φτάει και η εποχή των διακοπών. Κάθε γυναίκα, εργαζομένη ή όχι, κάπου θα πάει τους καλοκαιρινούς μήνες, για να ξεκουραστεί. Κατά το διάστημα, λοιπόν, αυτό των διακοπών, σάς εικάζεται να βοηθήσετε το δέρμα σας να ανανεωθεί.

Κι' όταν μιλάμε για ανανέωση της επιδερμίδος στην Αισθητική, εννοούμε τον ειδικό καθαρισμό και τον τόνωση, που δίνει καινούργια ζωή στο δέρμα.

Ίσως μερικές γυναίκες να σκέπτονται πως έχουν υγιέστατη επιδερμίδα, έφσον ακολουθούν με προσοχή τους κανόνες της αισθητικής υγιεινής. Κι' όμως, κάθε αλλαγή του καιρού, καθώς και το πέρασμα από καλοκαίρι, από τον χειμώνα που γίνεται πάλιν το δέρμα να χάνει την ισορροπία του και να έχει ανάγκη από ιδιαίτερες αισθητικές φροντίδες.

Για να δите, λοιπόν, αν πραγματικά το δέρμα σας βρίσκεται σε καλή κατάσταση ή όχι, μπορείτε να κάνετε την εξέταση.

Παίρνετε ένα ειδικό φακό και κυττάξετε το δέρμα σας στον καθρέφτη με το φακό αυτό. 'Αν δите πως η επιφάνεια της επιδερμίδος του προσώπου σας, φαίνεται σαν να είναι σκεπασμένη από μικρά διαφανή λείπια, ανασχημένα στις άκρες, και πως στα μεταξύ τους διαστήματα, υπάρχουν διάφορες χαρακίδες, είναι σημείο πως το δέρμα σας έχει ανάγκη ανανέωσης.

Στις ελαφρότερες περιπτώσεις, η εξέταση με το φακό εμφανίζει ψιλά σπυρράκια ή άλλα μικρά σημάδια, που καταστρέφουν την λευκή και άψογη επιφάνεια μιας υγιούς επιδερμίδος. 'Αν ακολουθήσετε τις πάρα κάτω συμβουλές και κάνετε μία νέα εξέταση της ε-

πιδερμίδος σας με το φακό, ύστερα από 8-10 μέρες, θα δите μία έντελως διαφορετική εικόνα. Τα ανασχημένα διαφανή λείπια, δηλαδή τα άρρωστα άς ποῦμε επιφανειακά κύτταρα του δέρματος, θα έχουν εξαφανιστεί καθώς και οι βαθιές χαρακίδες και τα σπυρράκια.

Όλη δὲ η επιφάνεια της επιδερμίδος του προσώπου σας θα εμφανιστεί λεία, διαφανής και πραγματικά υγιής.

Ποια κούρα θα ακολουθήσετε για να έχετε τα καλά αυτά αποτελέσματα;

Κατ' αρχήν θα κάνετε έναν τέλειο και κατά βάθος καθαρισμό της επιδερμίδος με ειδική τροφονομική λοσιόν ή με άγνο άδραστο γάλα και χυμούς φρούτων και ώρισμένων λαχανικών. 'Ο χυμός του καρπού π. χ. θεωρείται ως το ύψ. 1 φυσικό καλλυντικό με την καρροτίνη που παρέχει στο δέρμα.

Επίσης, το ροδάκινο δίνει θαυμάσια αποτελέσματα για τη τόνωση της επιδερμίδος.

Καθαρίζετε ένα ροδάκινο, κόβετε δυο ροδέλλες και με αυτές κάνετε ένα ελαφρό μασάζ σε όλο το πρόσωπο εκ των κάτω προς τα άνω. 'Αφίνετε να στεγνώσει ο χυμός του φρούτου επάνω στο πρόσωπο και ύστερα από 20 λεπτά της ώρας ξεπλένετε με κρύο νερό.

Το νερό από βρεγμένο κουάκερ, είναι προτιμώτερο από το σκέτο νερό.

Βάζετε σε ένα τουλιπάνι μία κουταλιά κουάκερ και το αφήνετε να μουσκέψει επί 8-10 ώρες και μετά πλένετε με το νερό αυτό.

'Αν έχετε ψυγείο, μπορείτε να διατηρήσετε επί 3 και 4 ημέρες το ίδιο κουάκερ και να το αλλάξετε μόνον 1-2 φορές την εβδομάδα. 'Αλλιώς πρέπει να το ανανεώνετε συχνότερα, τώρα το καλοκαίρι, γιατί χαλάει.

Το βράδυ θα καθαρίζετε το πρόσωπο και το λαιμό με ει-

δικό γαλάκτωμα και το πρωί να διατηρήσετε επί 3 και 4 η-τονωτική κρέμα για να τονω-θούν τα ύλη κύτταρα και οι Ι-στοί και να πέσουν τα γηρα-σμένα και νεκρωμένα κύτταρα της επιδερμίδος. 'Η διαδικασία όμως αυτή, της ανανέωσης του δέρματος του προσώπου μπορεί να γίνει ασφαλέστερα και ταχύτερα με ένα καλό «πλινγκ». Αι πρόδοι και τα σύ-χρονα μέσα της Αισθητικής πα-ρέχουν σήμερα την δυνατότητα ν' αλλάζουμε δλόκληρο το γη-ρασμένο δέρμα του προσώπου. Το θαύμα δὲ αυτό γίνεται μέσα σε 40 λεπτά της ώρας μόνον! και χωρίς ηλεκτρισμό και άλ-λα επικίνδυνα μέσα.

Για ένα σύγχρονο «πλινγκ» χρησιμοποιούμε τρία διαφορετι-κά υγρά, σόφα συνδυασμένα μεταξύ τους.

Τα φάρμακα αυτά επιδρούν ευεργετικά πάνω στο κουρα-σμένο και πρόωρα γηρασμένο δέρμα και το ανανεώνουν, με την αφαίρεση όλων των σέ κα-κή κατάστασι επιφανειακών κυττάρων, που καταστρέφουν την ομορφιά του.

Μετά την αφαίρεση κάθε αι-σθητικής δοχημίας με το «πλινγκ», παρουσιάζεται υγιές το δέρμα, λείο και νεανικό σαν μικρού παιδιού.

Θυσιικά, όλα αυτά δὲν είναι δυνατόν να τα κάνετε μόνι σας. Γίνονται από ειδικούς.

Τώρα το καλοκαίρι, έξ α-λου, δὲν πρέπει να χρησιμοποιή-τε πολλές κρέμες λιπαρές οῦ-τε να κοιμάστε την νύχτα με την κρέμα και αν χρησιμοποιή-τε, γιατί φράζει τους πόρους και δὲν αφήνει το δέρμα να α-ναπνέη. Το γαλάκτωμα και γε-νικά οι παχύρρεστες λοσιόν α-σκούν ευεργετική επίδρασι στην επιδερμίδα των γυναικών του τόπου μας τώρα το καλοκαίρι.

'Ενα ειδικό δὲ παρασκευασμέ-νο γαλάκτωμα, που να περιέχ-ει όλα τα τροφονομικά στοιχεία για το δέρμα, είναι πραγματι-κά ιδεώδες καλλυντικό για κά-θε εποχή και ειδικότερα για χώρες ζεστές σαν τη δική μας.

Κρέμα θα βάζετε μόνον στα εβδόμενα και έληρα σημεία του προσώπου, όπως π. χ. γύρω στα μάτια και πλάι στο στόμα.

Οι γυναίκες που έχουν την κακή συνήθεια να πασπαλιών-ται με κρέμα και να κοιμώ-νται διαστρέφουν τον κίνδυνο νά αποκτήσουν ανοιχτούς πόρους.

Η λιπαρά ουσία κλείνει τους πόρους του δέρματος και του παρεμποδίζει την άδηλο ανα-πνοή που όπως ξέρουμε είναι μία από τις σπουδαιότερες λει-τουργίες του.

Συνεπώς παθαίνει άσφύξη το δέρμα και διαστέλλει τους πόρους του, για να σωθί.

Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας τακτικής είναι να γεμίσω το πρόσωπο με ανοιχτούς πόρους, που είναι ένα από τα πιο αντι-αισθητικά ελαττώματα της ε-πιδερμίδος.

Κρέμα μπορείτε να βάζετε και το πρωί, μετά την περιποι-ήσι και τον καθαρισμό του προ-σώπου. 'Αλλά και πάλι θα την αφαιρέτε μετά από λίγη ώρα.

Το καλοκαίρι, με τη ζέστη, πρέπει να καταργήσετε επίσης και το φόν-ντε-ντεν, γιατί κου-ράζει το δέρμα και το γεμίζει σπυρράκια.

Είναι προτιμώτερο να χρησι-μοποιήσετε μία κρέμα που εί-ναι βασι σπύντρας και προφυ-λάσσει το δέρμα σας από τον ήλιο και τις σκόνες της ημέ-ρας. Μπορείτε δὲ να τη χρησι-μοποιήσετε και στο δρομύ, για-τί δὲ γυαλίζει.

Όπως είπαμε, το χρονικό διάστημα που θα πάμε κάτου να ξεκουραστούμε, πρέπει ν' α-ποβή ωφέλιμο και για την ο-μορφιά μας και να δώσω την ευκαιρία στην επιδερμίδα μας να ξεκουραστεί και να ανα-νω-θί εκ βάθρων.

Μη ξεχνάτε πως από την κα-τάστασι της επιδερμίδος εξαρ-τάται όλη η ομορφιά του προ-σώπου.

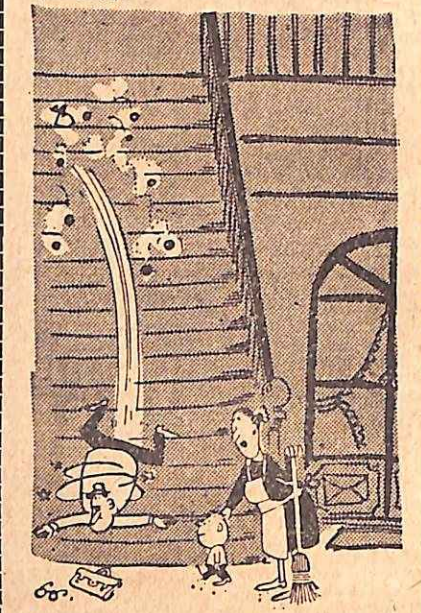
ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙ Σ
Αισθητικός

— Δὲν συνηθίζω να μιλάω με ά-γνώστους...

— Μά...

— ...παρά μόνο, όταν μάθω το ό-νομά τους!

— Του είπες του μπαμπά ότι σου άγούασα βόλους;

'Η εγγένη δὲν έχει όρια, όταν άπευθύνεται σε ώριμες γυναίκες!...

Το μεγάλο μυστικό της ιστορίας

Ο τελευταίος Βυζαντινός μπεκρής

ΤΗΝ εποχή που βασίλευε ο 'Ανδρόνικος Β', στην Κωνσταντινού-πολι παρουσιάστηκε ο μεγαλύτερος κι' ίσως ο τελευταίος από τους «ημιμυστικούς» μπεκρήςδες του Βυζαντίου. 'Ο 'Ιωάννης Δα-μασκηνός, δάσκαλος «επιστομολογίας», συγγραφέας πολλών Ι-στορικών βιβλίων και ποιητής. Ποιητής όμως που τραγουδούσε μόνονά το κρασί και τίποτ' άλλο. 'Αλλωστε αυτό λέει κι' ο ίδιος με τους πα-ρακάτω στίχους του:

Σὲ χρυσὴν κοῦβαν το κρασίν, τ' ώραιον κρασίν στήν κοῦβαν, ὕγρον ἀπ' τήν παράδεισον που ἀγγέλοι το φυλάττουν. Κι' είπε ο θεός: Για σέβανε το έποίпка να πίνης, να πίνης, να το προσκυνάς και δι' άλλο να μη γράφης παρά μόνονά το κρασίν στήν χρυσήν κοῦβαν μέσα.

Ο αυτοκράτωρ 'Ανδρόνικος, ακούγοντας κάποτε τους αὐλικούς του να μιλῶν για το Δαμασκηνό, θέλησε να τον γνωρίσει από κοντά. 'Ο-ταν τὸν παρουσίασαν, τὸ ἀπλό και συμπαγές υφός του έκανε τέτοια ἐντύπωση στον άνακτορά, ώστε δὲ μπόρεσε να κρατήσει και ξέσπασε σε γέλιο άνοιχτόκαρδο.

— Σὲ κατηγορῶν, του είπε, ότι είσαι αδιόρθωτος μπεκρής! 'Οτι πίνεις αλογόγαστα κι' ότι μεθυσμένος, γυρίζεις στους δρόμους της πόλεως και τραγουδῃς δικά σου τραγούδια. Τώρα όμως που σε βλέπω νομίζω πως τα παρῶλε. Μοιάζει περισσότερο με άσκητή, παρά με άνθρωπο που μπορεί να κάνει πραγματικά δι' αυτά που του καταλο-γίζουν...

Ο 'Ιωάννης Δαμασκηνός χαμογέλασε. Γονάτισε κατό-πιν μπροστά στο γηραιό αυτοκράτορα και άποκρίθηκε:

— 'Αν με τὸ να πίνω κανείς κάνει άμάρτημα, τότε εγώ είμαι χίλιες φορές άμαρτωλός. 'Αν με τὸ να τραγουδῇ κανείς χάνει την ύπληψη του, τότε εγώ δὲν είμαι παρά ένας τυποτένιος. Κι' αν, τέλος με τὸ να μεθῶ κανείς γί-νεται στόχος για κοροϊβίες, τότε εγώ δὲν είμαι παρά ένας έλευενός και τρισάθλιος. Μά, ο, δέσποτα! Πῶς εί-ναι δυνατόν ο γίλις να βγῇ άναπόδα; Πῶς είναι δυνατόν το σκήπτρο σου να πέσῃ στη λάσπη, εφόσον το κρατῇ το στιβαρό σου χέρι; Και πῶς είναι δυνατόν τὸ στομάχι μου να μὲν άδειάζει, αφού και στον παράδεισο άκόμη φυτρῶνουν άμπελίες;

Ο 'Ανδρόνικος έμεινε με τὸ στόμα άνοιχτό. 'Η απάν-τησι αυτή του έκανε τέτοια ἐντύπωση, ώστε του είπε να σηκωθεί και να καθίσει σ' ένα άνάκλιτρο, κοντά του. 'Από την ημέρα εκείνη, ο 'Ιωάννης Δαμασκηνός παρέμεινε στο παλάτι. 'Ο αυτοκράτωρ τὸν έβλεπε άπεριόριστη έκτιησι και συχνά τὸν παρακαλούσε να τὸν διδάσῃ τὰ ποιήμα-τά του.

Είμαι θαυμάσιος, του έλεγε στο τέλος με ειλικρίνεια. 'Αλλά γιατί μιλάς ὅλο για κρασί; Δὲν ὀφείλει για σένα τίποτ' άλλο; 'Αν δὲν έπινες, θα σου έβρινα τη θέσι του παρακοιμώμενου. 'Ενῶ τώρα είσαι ὀποχρεωμένος να ζῇς στήν άφάνεια...

Όταν είμαι νηστικός, άδιαφορῶ για τίτλους και με-γαλίες, άπαντοῦσε αὐτός. 'Αλλ' όταν πίνω, γίνομαι τότε αυτοκράτωρ!

Ο 'Ανδρόνικος, φέσει άγασθῇ, χαμογέλασε καλόκαρ-δα και πρόσταξε να προσφέρουν στον ευνούμμένο του, από τα πιο διαλεγτά ποτά που ὕπληχαν στα κελάρια του παλατιού. Μά ὅπως ήταν έπομένο, τὸ ευνούια αυτή κίνησε τη ζηλοτυπία ενός νεαρού αὐλικού, τὸν Μιχαήλ Κορδη-λά. 'Ανθρωπος σκοτεινός καθώς ήταν, άρχισε να διαβάλλη τὸν Δαμασκηνό διὰ προσπαθοῦσε ὅθην να παρασύρῃ σὲ «άποκασις» την έγνοιή του αυτοκράτορος Θεοδοσία. Για να τὸ πετύχῃ αὐτὸ — έλεγε ο Κορδηλάς — της έδινε κρασί άνακατωμένο με εβότανον.

Όλ' αυτά όμως ήταν αβάσιμα. Ο Δαμασκηνός δὲν είχε ιδέα από αυτές τις κατηγορίες. Όταν, λοιπόν, τὸν κάλεσε ο αυτοκράτωρ για να τὸν ρωτήσῃ πως ακριβῶς είχε ἡ ὕπθεσι, ο φτωχός εκείνος ποιητής δὲν ήξερε τί ν' άπαντήσῃ.

— Μοῦ ανέθεσες να διδάξω στήν έγγονή σου ποιήσι και θεολογία, του είπε επί τέλους. Τὸ έκανα. Τώρα για ποῖο λόγο με κατηγορεῖς;

Δὲ σὲ κατηγορῶ εγώ, άλλ', ο Μιχαήλ Κορδηλάς! άποκρίθηκε στενωχωρημένος ο αυτοκράτωρ. 'Επιμένει ότι, προσφέρεις στή Θεοδοσία κρασί κι' ότι της διδάσκεις πράγματα, που οὔτε οί άνδρες δὲν πρέπει να τὰ ξέρουν...

— Τότε δὲν έχεις παρά να καλέσης τη Θεοδοσία και να μάθης την αλήθεια από τὸ στόμα της. 'Αν παρ' έλπιδα με κατηγορήσῃ κι' αὐτή, θα σου προσφέρω ο ίδιος τα μάτια μου για να τὰ τυφλώσῃς...

Ο 'Ανδρόνικος κάλεσε πραγματικά την έγγονή του. Μά όταν ἡ μικρὴ και πενητάχρονη εκείνη νέα μπήκε στήν αίθουσα, ὅλοι οί παρευ-ρισκόμενοι πρόσεξαν πως ήταν μεθυσμένη. Γελώντας παραένα πήγε και στάθηκε μπρος στον παππού της, που είπε μερικά άσυμμάχητα λόγια κι' άξάρνα κάνοντας μία στροφή, έπεσε στο μαρμαρίνο πάτωμα άναίσθητη σκεδόν. Ο αὐλικός έτρεξαν να ἡ σηκώσουν κι' ἡ έκολοῦν άσκήτως, κρατώντας την από τις μασχάλες την ὀδηγήσαν στον κοιτά-θια της. Ο αυτοκράτωρ έμεινε παγωμένος στή θέσι του. Μία βαβακί-να της. 'Ο άσκητής σιγῇ άπλώθηκε μέσα στήν άπέραντη αίθουσα. Τὰ μάτια ὁ-λῶν στρέφονταν, πότε στον 'Ανδρόνικο και πότε στο διατεταμένο Δα-μασκηνό, που στεκόταν ὄρθος και άκίνητος, ἴσιος πεθαμένος.

Ο Μιχαήλ Κορδηλάς έκανε ένα βήμα μπροστά. Σὸν άπέδειξε — Πρόσταξε, δέσποτα! είπε με τὸ χέρι σὸ σπῆθος. Σὸν άπέδειξε την αλήθεια τὸν λόγον μου. 'Ο ολιπότης αὐτός είσεχώρησε στήν ά-γία σου οικογένεια, για να σπείρῃ την άμαρτία! Ποιά τιμωρία έπι-θυμεί; να τὸν ἐπιδέληθῃ;

Ο 'Ανδρόνικος σά να μονολογῶσε — ὅπως άναφέρει τὸ άνώνυμο χειρόγραφο — άποκρίθηκε:

— Ψεύτης, έπίορκος, διαφθορέας! Μόνονά ο θάνατος τὸν αξίζει. Μά πρέπει να τιμωρηθῇ προηγουμένως άνάλογα...

Και γυρίζοντας στον 'Ιωάννη Δαμασκηνό που τὸν κυττούσε άμίλη-τος, τὸν ρώτησε:

— Ποιά είναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ στή ζωή σου; — Τὸ κρασί, δέσποτα! — Καί προτιμῶς να χάσης τὰ μάτια σου ἢ τὸ κρασί; — Τὰ μάτια μου! — 'Ο αυτοκράτωρ πρόσταξε τότε τὸν Κορδηλά να πάρῃ τὸ Δαμασκη-νὸ και να τὸν φυλακίσῃ. 'Εδινε δὲ ἐντολή στους φρουρούς που θὰ τὸν φύλαγαν, να πίνουν μπροστά στον κατὰδικο εἶνον γλυκύν και πέμποντα εὐωδία. 'Η τιμωρία αὐτή δὲ θὰ είχε σίγουρα σημασία για ὀποιονδήποτε άλλον. Για τὸ Δαμασκηνό όμως ήταν πραγματικὸ μαρ-τύριο. Γιατί, όταν έλεγε ότι προτιμῶ να χάσῃ τὰ μάτια του παρά τὸ κρασί, έλεγε την καθαρή αλήθεια. Σαν άπόδειξι έχουμε ένα του ποι-ήμα, που λέει περίπου τὸ ίδιο πράγμα:

Νὰ πῶ κρασίν γουλιάν γουλιάν κι' ὀστερις ὅς ποθάνω κι' ὃ τῶν ὀμμάτων μου τὸ φῶς ὅς σθῶσι στ' άγριο σκότος, δι' ἔμην ἡ κοῦβαν σὺντροφος, δι' ἔμην τὸ μυρωδάτον δαφνόκρασον με την γλυκύν γλυκύν του εὐωδία.

'Ας άποθάνω, ο θάνατος πλὴδ μαῦρος δίκως κράσων... 'Ασπὸς ο 'Ανδρόνικος αίσθανόταν τῶς για την τιμωρία που τὸν έπέβαλε. Θέλησε λοιπόν να εξέτασῃ και πάλι την ὕπθεσι και ζήτησε να παρουσιαστῇ μπροστά του ἡ έγγονή του. 'Ηρθε ἡ Θεοδοσία με χαμηλωμένο βλέμμα κι' όταν ο παππὸς της της είπε να τὸν πῇ την αλήθεια, ἡ ποι-κητοπούλα κατηγορήσε τὸν Δαμασκηνό, ότι πραγματικῶς προσπαθοῦσε να την κάνει εὐνηρόν άγγειον, δηλαδή «μπεκρὸς».

— Τότε καλά, άποκρίθηκε με πονηρία εκείνος. Αὐριο τὰ χαράματα θα παρευρεθῇ στήν τυφλώσι του.

Ἡ Θεοδοσία έμεινε άλαλη για μία στιγμή. 'Απότομα όμως έπεσε στα πόδια του παππὸ της κι' ὀμολόγησε πῶς ὅλο αὐτὸ τὸ κακό ήταν έκατασκευασμένο τὸν Μιχαήλ Κορδηλά. Ζήλευε τὸν Δαμασκηνό κι' ήθε-λε να τὸν βγάλῃ από τη μέση.

— 'Αγαπούσα τὸν Μιχαήλ κι' έκανα ὅτι ήθελε! συνέχισε κλαίον-τας ἡ Θεοδοσία. Τώρα όμως τὸν μισῶ και θέλω ν' άποκαταστήσῃς τὸ δάσκαλό μου! 'Επιθύω να τὸν ζητήσω ἡ ίδια συνώνυμη!

Καί πραγματικά, ο φτωχός εκείνος ποιητής, που δὲν είχε περιάρει ποτὲ τὸ κανένα, εναθρεβήκε σὸ παλάτι, ενώ ο Κορδηλάς έξωρίστηκε αἰσώς.

Ο Δαμασκηνός, που είχε μεγάλη καλλιτεχνική φλόγα μέσα του, άρχισε πῶς να γράφῃ με άνεσι. 'Εγραφε κι' έπινε. 'Ετσι έγραψε σταφυλιῶ κι' ένα βαρέλι κρασί.

Ο Δαμασκηνός έγραψε άκόμη κι' ένα «θηρηκευτικόν σάμα», ὅπου έλεψε να τὸν στοιχίσῃ την έλευερία του. Γιατί ἡ 'Εκκλησία αξίωσε από τὸν 'Ανδρόνικο να τὸν έξορίσῃ για την «απέπεισι» του και συγ-ποῦ ο 'Ανδρόνικος ο νεώτερος άνάγκασε τὸν παππὸ του να παραι-ποῦ τὸν άκολουθῇ κι' ο 'Ιωάννης Δαμασκηνό, για να τὸν δειχῇ την εὐγνωμοσύνη του. Πέθανε δυο χρόνια ακριβῶς μετά τὸ θάνατο τὸν 'Ανδρόνικου, τὸ 1332, σε ηλικία μόλις πενήντα δυο ετών.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

'Από την παλιά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παράξενα περιστατικά

— Τον 'Οκτώβριο του 1879, πέθανε στην 'Αθήνα ο άλλος υπουργός και συγγραφέας του 'Ερροστάτη, Λέων Μελάς. Ο Μελάς, που το βιβλίο του αυτό έφτασε να τυπωθώ τότε σε 300.000 αντίτυπα, παιδαγωγός για πολλά χρόνια την ελληνική νεολαία,

— Στά 1898, ήρθε στην 'Ελλάδα η Μαίρη Γεωργίου, μία 'Ελληνοαμερικανίδα παλαίστρια και πυγμάχος, ηλικίας 16 χρόνων, κόρη του αθηναίου Γεωργίου, από το Βόλο. Είχε νικήσει στο Λονδίνο, στην 'Ολλανδία και στο Παρίσι πολλές κοπέλλες της ηλικίας της. Στο Μάντσεστερ πάλεψε με τον 'Ελληνα ξενόδοχο Τσιολιγώτη, που τον πέταξε κάτω σ' ένα δευτερόλεπτο. Το στοιχημα ήταν τρία μπιττέκια. 'Αλλά και στην πυγμαχία ήταν φοβερή. «'Η πάλη κι' η πυγμή, έλεγε, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά τέχνη, που την έμαθα από εδώ κι' έναμιση χρόνο από τον πατέρα μου!».

— Στά 1878, ο Γάλλος φιλόσοφος 'Ερνέστος Ρενάν άπάγγειλε σε γείμα που δόθηκε στη Φλωρεντία προς τιμήν 'Ασιανολόγων, ένα θαυμάσιο λόγο με θέμα την 'Ελλάδα και την 'Ιταλία. «Για την 'Ελλάδα, έλεγε, οφείλουμε να μιλάμε με σεβασμό. 'Η 'Ελλάς δημιούργησε τα πάντα, την τέχνη, την επιστήμη, τη φιλοσοφία, πάν ό,τι αποτελεί την αξία και το θάλατρο του βίου. 'Η δόξα της 'Ιταλίας άρεται κατόπιν, γιατί, αν η 'Ελλάς δημιούργησε τα πάντα, η 'Ιταλία τα άναγέννησε. 'Η Φλωρεντία είναι άστέρα από την 'Αθήνα, η πόλι που έπραξε τα περισσότερα για το ανθρώπινο πνεύμα».

— Στά 1889, μία 'Αθηναία έδωσε το λεύκωμά της στο Σουρή, για να της γράψει μία αφίερωση. Κι' εκείνος της έγραψε το παρακάτω τετράστιχο: «Δεν σάς γνωρίζω κι' ούτε γινεύω να (σας μάθω,

γιατ' οι ματιές σας μούπαν πώς σφάζουν την καρδιά.

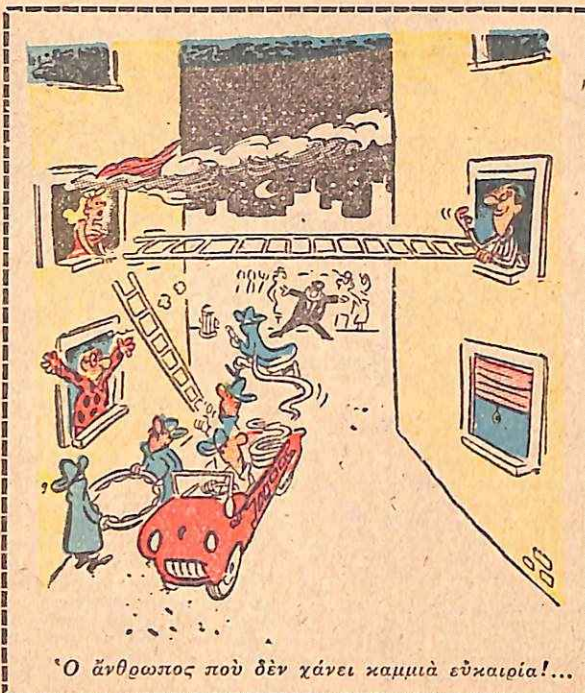
Κι' εγώ, αν σάς γνωρίσω, φοβούμαι (μήπως πάθω,

και είμαι παντρεμένος με τέσσερα (παιδιά!».

— Στά 1880, το Δημοτικό Συμβούλιο 'Αθηνών άποφάσισε τη σύναψη ενός δανείου από 600.000 δραχμές, για την άποπεράτωση της 'Αγοράς κοντά στο Βαρβάκειο και την άνεγερση άλλων τμημάτων. 'Ο χώρος, που βρισκόταν η παλιά 'Αγορά, επρόκειτο ν' άνασκαφή για άρχαιολογικές έρευνες.

— Τον 'Ιούλιο του 1863 άρχισαν να γίνονται οι προτομασίες για την άποδοχή του νέου βασιλιά της 'Ελλάδας Γεωργίου Α'. 'Από το όπλοστάσιο του Ναυπλίου, είχαν προσκληθώ ειδικοί πυροτέχνες, καθώς και ο Γρηγόριος 'Αγένης, που είχαν άρχεισει από ήμερες να μαζεύη ρετίσι κι' άλλες εύφλεκτες ύλες, έχοντας σκοπό τη βραδυά της άφίξεως του βασιλιά να μεταβάλω το Λυκαβήτο σε... ήφαιστειο!

— Στις 6 Νοεμβρίου του 1885 έπεσε στην 'Αθήνα τέτοια καταρακτώδης βροχή, που δεν ξεχώριζε κανείς το πεδούρι από τους δρόμους. Στην όδο Πινιακτών, μέλιστα, στο σπίτι του Φασάου, όλη η οικογένεια πάλευε με το ρεύμα του νερού. Μία μητέρα, κρατώντας στην άγκαλιά τα παιδιά της, ζήτησε βοήθεια, ένα μία κοπέλλα μισόγυμνη ρίχτηκε στο νερό, που την παρέσυρε. Στην όδο Προαστείου, κοντά στο... λατομείο, τα νερά είχαν μπη στην ταβέρνα του Ζήκου και 15 βαρέλια κρασιού βρέθηκαν ξαφνικά να έπιπλουν στα νερά. Στο Σχιστό, το νεόχτιστο σπίτι του ύπολοχαυού Τάσου Βούλγαρη, είχε καταρρεύσει, καθώς και το σπίτι του Ζαχαριάδη.

Ο άνθρωπος που δεν χάνει καμιά ευκαιρία!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΨΑΡΕΜΑ

Κάποτε ξεθάρρεψα
και χωρίς κακία,
κάθησα και ψάρεψα
στην άκρογιαλιά,
όμως σε μία θάλασσα
μόνο γυναικεία,
δωλωμά μου χάλασα
χάδια και φιλιά...

*

Έβαλα δολώματα
λόγια δίχως άκρη
κι' έπιασα καμώματα
και παραξενιές,
ο φέλλος κολύπησε,
μά ούτ' ένα δάκρυ
μιά φορά δεν τσιμπήσε
κάν, στίς πετονιές.

*

Έπιασα τρακίσματα,
έπιασα και χάδια,
έπιασα και πείσματα
κάθε μιάς κυράς,
κι' έτσι άπελπίστηκα
τόσα ώραία βράδυα
κι' είμαι — συλλογίστηκα —
άτυχος ψαράς...

*

Άδικα παιδεύτηκα
κι' είπα: Τί να έλπισω;
και μία μέρα σκέφτηκα
με πολύ καύμό,
τά πολλά ψαρέματα
να τα παρατήσω,
πούταν όλα ψέμματα,
δίχως τελειωμό...

*

Ίδρωσα και κόπιασα,
μά ένα τέτοιο ψάρι
προς το τέλος τόπιασα
και θα παινευτώ,
πως χαρές με κέρασε
με αγάπης χάρη
κι' έτσι πιά μου πέρασε
το μεράκι αυτό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

“Όταν ή Τύχη ΕΧΗ ΚΕΦΙΑ!

Χαρίζει με τον πιο εκπληκτικό τρόπο την ευνοιά της και σκρώνει φάρσες...

Οι ζωγράφοι πρέπει να παριστάνουν την θεά Τύχη πάντα γελαστή. Γιατί η άστατη θεά θα διασκεδάξη άρκετα με τα παιγνίδια που σκαρώνει στους ανθρώπους, όταν έχη κέφια. Κι' αν σάς ρωτήσουν ποιος είναι ο μεγαλύτερος φάρσος, μη διστάσετε να άπαντήσετε: «'Η Τύχη»!

Αυτό, μαζί με χιλιάδες ανθρώπους το άποστηρίζει μια νεαρή Λονδρέζα πού, μερικές βδομάδες πριν από το γάμο της έχασε το δαχτυλίδι των άφραδών της. Ήταν βεβαία ότι το έχασε μέσα στο λεωφορείο, αλλά η άρμόδια υπηρεσία άπολαθώντων άντικειμένων της εταιρίας την πληροφορήσε ότι κανένας δεν είχε παραδώσει το χαμένο δαχτυλίδι.

‘Η κοπέλλα δεν είπε τίποτα στον μηστρά της, γιατί ήταν φοβερά δούδυμος και υπήρχε φόβος να διαλύση τον άφραδον. Μία βδομάδα μετά, ενώ ταξίδευε μ' ένα λεωφορείο, η κοπέλλα είδε την διπλανή της κυρία να σκύβει και να σηκώνει ένα δαχτυλίδι από κάτω. Ήταν το δαχτυλίδι, που είχε χάσει! ‘Η κυρία της το έδωσε χωρίς δυσκολία, όταν διειστώδη ότι ήταν πράγματι δικό της, από τα στοιχεία που ήταν χαραγμένα μέσα.

Ίδιαίτερα ίκανοποιημένη από τις φάρσες της τύχης, είναι μία γυναικία από την Βαρσοβία. Καθώς περνούσε την γέφυρα ενός ποταμού, η τάντα της ξέφυγε από τα χέρια της και έπεσε στο νερό. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τη βρή — που ήταν άλλωστε δύσκολο — αλλά στενοχωρήθηκε, κυρίως γιατί εκεί μέσα είχε ένα λαχείο, άγορασμένο πριν λίγη ώρα.

Ύστερα από λίγες μέρες, ένας ψαράς τράβηξε με το άγκιστρο του την τάντα και τάβαλε με την τύχη, που του έδωσε κάτι άχρηστο αντί για ένα ψάρι. Ίσως, βρήκε την διεύθυνση της ιδιοκτησίας της τάντας και της την πήγε. Δεν κατάλαβε δε τον ένθουσιασμό της, παρά μόνον όταν του είπε ότι το λαχείο, που βρισκόταν στην χαμένη τάντα, είχε κερδίσει ένα ποσό που άντιστοιχούσε σε 180.000 δραχμές.

Μόλις εισέπραξε τα κέρδη της, η γυναικία αυτή έδωσε στον ψάρα 50.000. Γιόρτασαν κατόπιν την τύχη τους μ' ένα γλέντι κι' άρχισαν να βγαίνουν τακτικά μαζί. Σε λίγο καιρό διαπίστωσαν ότι ήταν έρωτες μόνον και παντρεύτηκαν.

Ένας κτηματίας από το Κέντ, περπατούσε στο χωράρι του, όταν είδε μία κηδεία να περνά από διπλανό δρόμο. Στάθηκε για να περάση η κηδεία και βγάζοντας το καπέλλο του έκανε το σταυρό του. Την ίδια στιγμή, έγινε μία ισχυρή σεισμική δόνηση, που άνοιξε ένα κρατήρα βάθους 15 μέτρων στο χωράρι του. ‘Ο κτηματίας άνοιξε λίγο πιο μπροστά από το σημείο που στεκόταν ο κτηματίας — έκει δηλαδή που θα βρισκόταν, αν δεν είχε σταθή άσπου να περάση η κηδεία!...

Το ίδιο καταπληκτικό ήταν η τύχη του νεαρού Τόμας Χούδερ, που καθόριζε τζάμια στο 37ο πάτωμα ενός ούρανοβόστου της Νέας Υόρκης. Μία άπρόσμενη κίνηση του τον έκανε να βρεθί στο κενόν. ‘Αλλά μία άπίστευτη ευνοία της τύχης τον έκανε να πέση επάνω σ' ένα σταματημένο καμινί που ήταν φορτωμένο με στρώματα από άπογγώδες έλαστικό. ‘Ο νεαρός έκανε δύο φορές εγκέλα πάνω στα στρώματα και μετά έπεσε στο δρόμο, με άδύνατα μικρά τραύματα!...

Στην Βαλτιμόρη ένας πολιτικός έβγαζε λόγο σε μία αίθουσα με 2000 καθίσματα. Μόνο δε ένα από αυτά ήταν άδειο. Στην διάρκεια, λοιπόν, της συγκεντρώσεως, ένα κομμάτι, βάρος 7 όκάδων, ξέφυγε από το πολύρωτο της αίθουσας. Χάρη σε μία άπίστων σύμπτωση, όμως, έπεσε πάνω στο μοναδικό κάθισμα που ήταν άδειο, χωρίς να περάση κανένα!...

Καταπληκτική, επίσης, είναι η περίπτωση ενός ‘Αμερικανού άεροπόρου. Με ένα έλαφρό άεροπλάνο, πετούσε σε ύψος 600 μέτρων, παίρνοντας φωτογραφίες της περιοχής. Καθώς όμως έσκυψε για να κυττάξη καλά, βρέθηκε έξω από την καμινάνα του χωρίς άλεξιπτώτο και άρχισε να πέφτει προς το έδαφος.

Το άεροπλάνο, έμεινε άκυβέρνητο και άρχισε και εκείνο να πέφτει, διαγράφοντας άκανόνιστους κύκλους. ‘Η τύχη τότε έστειλε τον πιλότο να συναντηθί με το σκάφος του στον άέρα και μάλιστα να πέση στο κάθισμά του! Δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του και μπόρεσε έτσι ν' αναλάβη την κυβέρνηση του σκάφους του, πριν φτάσουν στην γη.

Η ΤΑΝΕ βράδυ και οδηγούσα το κορίτσι μου στο σπίτι του, έπειτα από το σινεμά που του είχα προσφέρει ιπποτικά, μαζί μ' ένα σακκουλάκι φυσικία. Μπήκαμε στο λεωφορείο. Θα κατεβαίναμε, όπως συνήθως, τρεις στάσεις πριν από το τέρμα και από κεί θα συνώδεα την ‘Εφη μέχρι τη γωνία του σπιτιού της. Αυτό γινόνταν τακτικά. Μά εδώ πρέπει να πω πως, από τη στάση που κατεβαίναμε μέχρι τη γωνία του σπιτιού της, ήτανε άπόσταση έφτακόσια τριάντα δύο βήματα, που κάναμε και μισή και μία και μιάμιση ώρα να τη διατρέξουμε. ‘Οχι, βέβαια, γιατί μάς τύχαιναν έμπόδια στη διαδρομή, αλλά γιατί στη μέση της είχε ένα κηπάκι, με πυκνά φυλλά δέντρα και κάναμε, λοιπόν, εκεί μία στάση και καθόμαστε, λοιπόν, και τα λέγαμε όμορφα-όμορφα και τρυφερά. Έτσι θα γινόνταν κι' αυτό το βράδυ, γιατί έτσι ήταν το πρόγραμμά μας.

Έχουμε πιάσει δυο βέσεις, σε διπλό κάθισμα, προς τα πίσω. Καί, λοιπόν, λέει ο εισπράκτορας:

— Εισιτήρια!
Εγώ τραβάω ένα πορτοφολάκι που έχω για τα μεταλλίνα κέρματα. Τα δυο εισιτήρια, λοιπόν, κάνουν δραχμές μία κι' όγδοντα. Εγώ βγάώ κατ' άρχην ένα τάλληρο. ‘Αμέσως, όμως, κάνω τη σκέψη, γιατί να χαλάσω ένα ώραίο τάλληρο, άφου έχω και δίφραγκα. Καί, όπως κατηγορίζουν τα ψιλά στη ράχη του πορτοφολακιού, άποσύρω ένα δίφραγκο και κάνω να βάλω πίσω το τάλληρο. Καί δεν ξέρω πώς γίνεται η καταστροφή. Το τάλληρο μου, ξεφεύγει από το χέρι και πέφτει κάτω. Πού θάνε, λέω, στα πόδια μου κοντά θα σκάλωσε, θα το βρώ. Στο μεταξύ δίνω το δίφραγκο, παίρνω τα εισιτήρια και το είκοσαράκι ρέστα, το βάζω στο πορτοφολάκι και το πορτοφολάκι στην τσέπη. Καί σκύβω για ν' άποσύρω το τάλληρο. Κυττάω κάτω μου, γύρω από τα πόδια μου, γύρω από τα πόδια της ‘Εφης, δεν το βλέπω.

— Για κύττα κι' έσύ, ‘Εφη. Το βλέπεις πουθενά;

— ‘Οχι. Θα κύλησε πιο κάτω.
Κι' έτσι πρέπει να έγινε, γιατί έχασα να πω πως η θέσι που καθόμαστε, ήτανε πιο ψηλά από τ' άλλα καθίσματα. Έτυχε να είναι εκείνο το υπερυψωμένο κάθισμα που βρίσκεται άπάνω από τη ρόδα. Τα τάλληρό μου, λοιπόν, είχε πάρει φόρα και ρολλάρισε.

— Θα είναι κάτω από το πιο έμπρός κάθισμα, λέει τη γνώμη της η ‘Εφη.

Σκύβω με τρόπο και κυττάω κλεφτά κάτω και από το έμπρος κάθισμα, μα χωρίς άποτέλεσμα. Τότε άπευθύνω στον έπιβάτη του έμπρος καθίσματος, που συνοδεύει και μία κυρία:

— Με συγχωρείτε, κύριε, μπορούμε ν' αλλάξουμε θέσεις; Ναρθίτε σείς με την κυρία πίσω και ναρθώ εγώ με τη δεσποινίδα έμπρός;

Με κυττάει παροξενμένος:

— Γιατί; ρωτά. Καλά είμαστε εδώ!

— Ύπάρχει λόγος! το ψιθυρίζω έμπιστευτικά.

— Τί λόγος; έπιμένει.
Φυσικά δεν είμαι ήλίθιος να του φανερώσω το σκοπό μου, ότι θέλω να περάσω μπροστά για να ψάξω για το τάλληρο. Γιατί θα τον βάλω στον πειρασμό να ψάξη εκείνος και να σκύβη ύπουλα να μου το καταχρασθί.

— Τέλος πάντων, ύπάρχει λόγος, σάς λέω.

— Για μένα δεν ύπάρχει, κύριε! δηλώνει κοφτά. ‘Αν σάς άρέση καλύτερα αυτή η θέσι, περιμένετε. Σε δυο στάσεις θα κατέβουμε.

Τί να κάνω; Περιμένω. Καί πραγματικά στη δεύτερη στάση το ζεύγος σηκώνεται και πιδάω—κυριολεκτικά—και πιάνω το έμπρος κάθισμα, πριν προφτάση κανένας από τους όθριους και μου τ' άρπάξη. Έπειτα γινόνταν κατόπτευσι. Πουθενά το τάλληρο.

— Μά τί διάβολο, λέω, καπνός έγινε;

— Θα κύλησε πιο μπροστά, παρατηρεί η ‘Εφη.

Κυττάω και πιο μπροστά, ούτε ίχνος τάλληρου.

— Θα κύλησε πιο μπροστά!

Άπευθύνω σ' έναν άλλον κύριο που

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

κάθεται στο πιο έμπρος κάθισμα:
— Σας παρακαλώ, κύριε, μπορείτε να μου κάνετε μία χάρη;
Σηκώνει εκείνος την κεφαλή του και άπαντά άγρια:
— ‘Οχι!

Αυτή η ξαφνική άπάντησι του άπολίτιστου άνθρώπου με ντροπιάζει στα μάτια της ‘Εφης. Είναι μία προσβολή που με συντριβει. Κι' εγώ κάθομαι στα καφιά και δλο σκύβω το κεφάλι μου δεξιά κι' άριστερα προς τα κάτω, το φτάνω μέχρι κάτω από το κάθισμα, τόσο που αισθάνομαι ότι στραμπουλήχτηκε ο σβέρκος μου. Καί λέει η ‘Εφη:

— Άς το καύμενε Βασιλάκη. Για ένα τάλληρο δεν άξίζει τον κόπο να κάνης έτσι.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ Τάλληρο

— Δεν είναι για το τάλληρο, ‘Εφη. Με ξέρεις έμένα. Εγώ δεν στιμάρω και μεγαλύτερα ποσά. ‘Αλλά να χάσω έτσι κοροϊδιστικά ένα τάλληρο, δεν μπορώ να το χωνέψω με κανένα τρόπο. ‘Αν δεν το βρώ, θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή.

— Να σου δώσω εγώ ένα να τελειώνουμε!

— Σε παρακαλώ, κράπα τα λεφτά σου. Καί πενήντα τάλληρα να μου δώσης, εγώ θέλω το δικό μου.

Στο μεταξύ έχουμε φτάσει στη στάση που κατεβαίνομε. Λέω στην ‘Εφη:

— Κατέβα και περίμενε με. Εγώ θα πάω μέχρι το τέρμα, που άδειάζει το λεωφορείο, για να βρώ το τάλληρο. Τόγω βάλει πείσμα. Θα γυρίσω με το ίδιο λεωφορείο.

‘Η ‘Εφη κατεβαίνει μ' έναν τρόπο που δείχνει πως της κακοφάνηκε η ύπόδειξί μου.

— Περιμένε με εκεί! της λέω.

Και της δείχνω τη στάση της έπιστροφής στο άντικυκλό πεδούριό μου.

Το λεωφορείο ξεκινάει. Προχωρώ σ' ένα κάθισμα που έλευθερώθηκε, δυο σειρές παρακάτω. Σκύβω, ψάχνω, μηδέν. Τότε άντιλαμβάνομαι ένα νεαρό που κάθεται τρεις σειρές πιο κάτω από μένα και σκύβει σε μία στιγμή και σαν καπνί να πιάνη.

— Εδώ σ' έχω, πουλάκι μου! Λέω από μέσα μου. Βρήκες το τάλληρο και το τσέπωσες. ‘Αλλά δεν ξέρεις πως ύπάρχει και τ' άφεντικό του.

Σηκώνομαι και πάω κοντά του, όρθιος. Τον χτυπάω στην πλάτη.

— Δικό μου είναι! του λέω.

— Ποιό; κάνει με άπορία.

— Το τάλληρο.

— Ποιό τάλληρο;

— Έλα, μην κάνης το κοροϊδο τώρα.

Το τάλληράκι που έσκυψες και τσιμπήσες από κάτω. Σε είδα. Λοιπόν, εγώ είμαι ο ιδιοκτήτης του τάλληρου. Μου έπεσε από κεί πίσω και ρολάωσε μέχρι εδώ. Φέτο.

— Λάθος κάνετε, κύριε. Δεν ήταν κανένα τάλληρο.

— Τότε γιατί έσκυψες;

— Για να δέσω το κορδόνι του παπουτσιού μου.

— Δεν τα παρατάς αυτά ρε φίλε; ‘Ητανε τάλληρο κανονικό.

— Δεν ήτανε.

— Θα σε ψάξω.

‘Ο νεαρός άγριεύει.

— Για κάνε πως ψάχνεις και θα γίνω, με από δυο χωριά εδώ μέσα!

— Λοιπόν, κατέβαμε το τάλληρο με το καλό. Έμένα ο άνθρας που θα μου φάη τάλληρο, δεν γεννήθηκε ακόμα! Τ' άκουσε;

Φυσικά το έπεισόδιο παίρνει διαστάσεις. Οι άλλοι έπιβάτες παρακολουθούν με περιέργεια, έπιμεινάνε και ο εισπράκτορας:

— Τί τρέχει, κύριοι;

— Τρέχει, κύριε εισπράκτωρ, ότι την ώρα που σου έδινα το δίφραγκο, εκεί κάτω, μου ξέφυγε ένα τάλληρο. Καί το τσί-

μαλλονί

ΤΗΣ ΩΡΙΜΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τα μαλλιά, τα μάτια, τα φρύδια, το στόμα

«**Ο**ι ώριμες γυναίκες κάνουν συχνά ένα μοιραίο και ασυγχώρητο λάθος — λέει ένας περίφημος «ειδικός» του μακιγιάζ. Προσπαθούν να φαίνονται 20 χρόνια νεώτερες, και φυσικά δεν το κατορθώνουν. Δε δαταν προτιμώτερο και απλούστερο να επιδιώξουν να φαίνονται 5 χρόνια πιο μικρές, και να το επιτύχουν πραγματικά.»

Προσθέτει δε ότι δεν ξέρουν, δυστυχώς, να εκτιμήσουν και να τονίσουν τα φυσικά εκείνα χαρακτηριστικά που διατηρούν ακόμα στην ηλικία τους.

Κάτι άλλο που τις καταστρέφει, είναι μια παράλογη αισθητικότητα. Αφίνουν π.χ. μακρεια τα μαλλιά τους, όπως όταν ήταν νέες κοπελλίτσες, για να θυμούνται τα μακρυνά εκείνα χρόνια. Αν ήθελαν όμως ένα ενθύμιο, δαταν προτιμώτερο να κόψουν μια μπουκλα τους, να τη δέσουν με μια γαλάζια κορδέλλα, να τη φυλάξουν ευλαδικά σ' ένα κουτί... κι ύστερα να υιοθετήσουν ένα χτένισμα ανάλογο με την εποχή μας και με την ηλικία τους!

Το χτένισμα αυτό πρέπει βασικά να είναι απλό και εύκολο, αλλά και ν' ακολουθη ένα ώριμο στυλ.

Συχνά, οι τρίχες των μαλλιών γίνονται πολύ λεπτές, όταν αρχίσουν ν' άσπρίζουν. Σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει απαραίτητως να κόβονται κοντά τα μαλλιά.

Γενικά άλλωστε, τα μακρυνά μαλλιά, που κατεβαίνουν χαμηλότερα απ' το ύψος του πηγουνιού, προσθέτουν χρόνια στη γυναίκα. Γι' αυτό, οι ώριμες κυρίες πρέπει να τα κόβουν κοντά, τόσο που ν' αφίνουν ξεσκέπαστο το μεγαλύτερο μέρος του σβέρκου τους (όχι όμως αλά γκαρσόν).

Στο μέτωπο μπορούν να σχηματίσουν «μυτάκια», αλλά από λίγες τρίχες, «διαφανή» ως πομμε. Κολακεύουν τη φυσιολογία, με τον όρο όμως να μην αρχίζουν αμέσως πλάι απ' τη χωρίστρα.

Μια ειδική άσπρη βαφή τριχών αφίνει αμέταβλητο το χρώμα τους, σχηματίζει όμως ένα έλαφρο στρώμα πάνω τους, που αυξάνει το πάχος τους. Συνιστάται λοιπόν για την περίπτωση που οι τρίχες έχουν γίνει πολύ λεπτές.

Οι τόσο άσχημες κιτρινωπές αποχρώσεις διορθώνονται μ' ένα κατάλληλο «ξέπλυμα», που δίνει στα μαλλιά ένα έλαφρο μπλε χρώμα.

Δυο άλλα σημεία της φυσιολογίας, στα οποία πρέπει να δώση ιδιαίτερα προσοχή η ώριμη γυναίκα, είναι τα μάτια και το στόμα. Σ' αυτά αφίνουν προπάντων τη σφραγίδα τους τα χρόνια που περνάνε.

Αν έχη ξεθωριάσει το δέρμα κάτω απ' τα μάτια, διορθώνετε αυτό το μικρό ελάττωμά του, χρησιμοποιώντας ένα φόν-ντε-τέν πολύ άνοιχτό-χρωμο. Κρατάτε έλαφρά τεντωμένο το δέρμα του μέρους εκείνου κι' απλώνετε πάνω την κρέμα με τις άκρες των δαχτύλων σας. Όταν στεγνώση, σκουπίζετε πολύ έλαφρά μ' ένα τσιγαρόχαρτο και βάζετε πούντρα (απ' την ίδια που χρησιμοποιείτε για το πρόσωπό σας). Προσέχετε όμως να μη πιέζετε προς τα κάτω, για να μην είσχωρήση η κρέμα στις πτυχές του δέρματος και κάνη να φαίνεται σαν σκασμένη ή επιδερμίδα σας στο μέρος εκείνο.

Ακόμα κι' αν δεν υπάρχουν μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, το μακιγιάζ στο μέρος

αυτό πρέπει νάναι «υγρό» και να δείχνη το δέρμα λείο και στιλπνό. Γι' αυτό, πολλές ώριμες γυναίκες λύνουν το πρόβλημα, μη χρησιμοποιώντας κανένα καλλυντικό, καμμιά κρέμα κάτω απ' τα μάτια, αλλά μονάχα λίγη βαζελίνη (ή ένα λεπτό λάδι για το πρόσωπο). Δίνουν έτσι στο δέρμα τους — τουλάχιστον φαινομενικά — τη λιπαρότητα που έχει χάσει με τα χρόνια.

Υστερα, δε βάζουν καθόλου κρέμα ή πούντρα κάτω απ' τα μάτια. Απλώνουν μονάχα το φόν-ντε-τέν, που έβαλαν στα μάγουλα, ως την άκρη των ζυγωματικών οστών (των κόκκαλων που προεξέχουν στα μάγουλα) κι' εκεί το «σβύνουν» επιδέξια, ώστε να μη διακρίνεται που τελιώνει.

Τα φρύδια πρέπει νάναι πάντα περιποιημένα. Συχνά ωστόσο τα παραμελούν οι ώριμες κυρίες.

Κι' όμως δεν είναι καθόλου δύσκολο να μαθήσουν με το τσιμπιδάκι κάθε αντίθεση τρίχα, που φεύγει απ' τη θέση της, και να στρώσουν τις υπόλοιπες μ' ένα βουρτσάκι.

Αν έχουν φρύδια υπερβολικά λεπτά, τους δίνουν μεγαλύτερο πάχος, μ' ένα σκούρο κραγιόνι. Το σχήμα τους πρέπει νάναι κανονικά τοξοειδές, κι' όχι με άποτομες γωνίες. Το ψηλότερο σημείο τους πρέπει να βρίσκεται λιγάκι πιο έξω από μια φανταστική κατακόρυφη γραμμή που περνάει απ' τη μέση ακριβώς της κόρης του ματιού.

Οι έξωτερικές άκρες των φρυδιών πρέπει να φτάνουν λίγο ψηλότερα απ' τις έσωτερικές. Έτσι, τα φρύδια θα σχηματίζουν μια γραμμή προς τα πάνω. Αν η καμπύλη αυτή γραμμή έχη απεναντίας μια κλίση προς τα κάτω, στις άκρες της, «γερινάει» πολύ τη φυσιολογία και δίνει μια όψη καταπτώσεως και απογοητεύσεως.

Το πάχος των φρυδιών πρέπει νάναι ανάλογο με το σχήμα της φυσιολογίας. Έτσι, ένα πρόσωπο φαρδύ, με έντονα χαρακτηριστικά, χρειάζεται φρύδια παχύτερα απ' όσο ένα λεπτό πρόσωπο.

Χρησιμοποιήτε τουλάχιστον δυο αποχρώσεις κραγιονιού για τα φρύδια (πάντως, καφετιές και τις δυο, κι' όχι μαύρες). Μ' αυτά τα κραγιόνια τραβάτε μικρές γραμμές, ανάλαφρες, που φαίνονται σαν τις φυσικές τρίχες. Πρώτα μεταχειρίζεστε το άνοιχτότερο κραγιόνι κι' ύστερα το πιο σκούρο. Έπειτα πουντράρετε έλαφρά τα φρύδια σας με την πούντρα του προσώπου σας, και σκουπίζετε το περίσσειμά της μ' ένα στεγνό βουρτσάκι.

Για το βάσιμο των νειλιών σας, μεταχειριστήτε ένα πινελλάκι και βάλτε όλη την τέχνη σας και την προσοχή σας. Μη στραβώνετε και μη τεντώνετε καθόλου τα χείλια σας, όταν τα βάφετε. Αφίστε τα στο φυσικό τους σχήμα.

Αν οι γωνίες τους «πέφτουν» προς τα κάτω, διορθώνετε το πράγμα κάνοντας να φαίνεται λίγο πιο κοντό το επάνω νείλος σας. Δεν το βάφετε δηλαδή ως τις άκρες του, αλλά σταματάτε λίγο πιο μέσα. Φυσικά, η γραμμή του κάτω χείλους πρέπει να συναντή αυτή την καινούργια γραμμή του επάνω. Βάφετε δε το κάτω χείλος λίγο παχύτερο στη μέση του.

Αυτή είναι, στις γενικές της γραμμές, η περιποίησι του προσώπου για την ώριμη γυναίκα.

Πέντε σημεία που πρέπει να προσέξη η ώριμη κυρία. 1) Να σχηματίξη «μυτάκια» στο μέτωπο, αλλά με πολύ λίγα μαλλιά. 2) Να διαλέξη χτένισμα απλά. 3) Να κόβη κοντά τα μαλλιά της, αφίνοντας ξεσκέπαστο το σβέρκο. 4) Να μικρύνη το επάνω χείλος της, αν οι γωνίες του «πέφτουν» προς τα κάτω. 5) Να διορθώση το σχήμα και το πάχος των φρυδιών της, ανάλογα με τη φυσιολογία της.

Η αφιδία

Κουρά, σαν κλέφτης σταθήκη στο δρόμο τη γυναικα και, τρέμοντας, εκκένταξε μια γριλλια φωνισμένη... Αλλοιμονο, αν μαθαίναν ποτε στη γειτονια ότι τα ματια σηκωσε στην κόρη του Γκερμενη κι' ότι κι' αυτη, κλαμιαζοντας, μια νυχτα του άνοιχτη άγανη ως το θάνατο και ως τον τάφο ατα.

Και να!... Δειλά κι' αθροισα μισάνοιξε η γριλλια και το φεγγαρι δσημασε δυο αποσπλες καστάνες. Κι' άνοιχουν κοινοδάχτυλα ταινιαφυλλένια γριλλια και τη σιγή τη σκίζουνε άναστε ανινές. Ένω σπρίζουν δυο καρδιές και γίνονται κομμάτια, και τρεχουν δάκρυα βοοχη σε δυο ζευγάδια ματια.

Κυτταζονται άμυλητοι, κι' ειν' η ματια τους γαδι, μέσα στην τση άπογνωση μικρη πασηγορια. Και, έσπριμα, βυθίζεται η γριλλια στο σκαταδι και μια φωνη ακουγεται γεροντικη, βαρεια: Παράθενα σε, άμυλη, και ταινιαθενά σε! Κοιτεδουνε μεσάνυχτα κι' άκουα δεν κοιμάσαι!...

Κι' αυτος, σαν κλέφτης πάντοτε στο δρόμο τη γυναικα μακαρωμένος σκεταται, σχεδόν δεν ανασαινει. Αλλοιμονο, αν μαθαίναν ποτε στη γειτονια, ότι τα ματια σηκωσε στην κόρη του Γκερμενη, του άρχοντα με τ' όνομα — ποιος δεν τον ξερε ταχα; — που να προταξη έλινθε στη θέση του μοναχα.

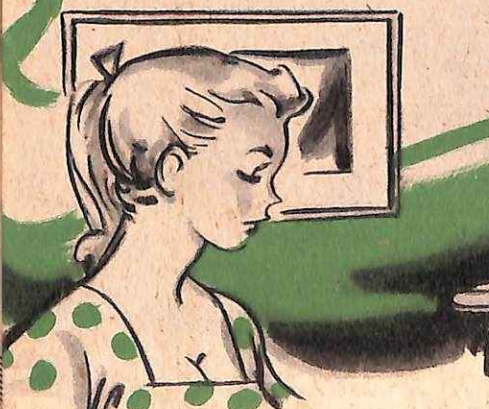
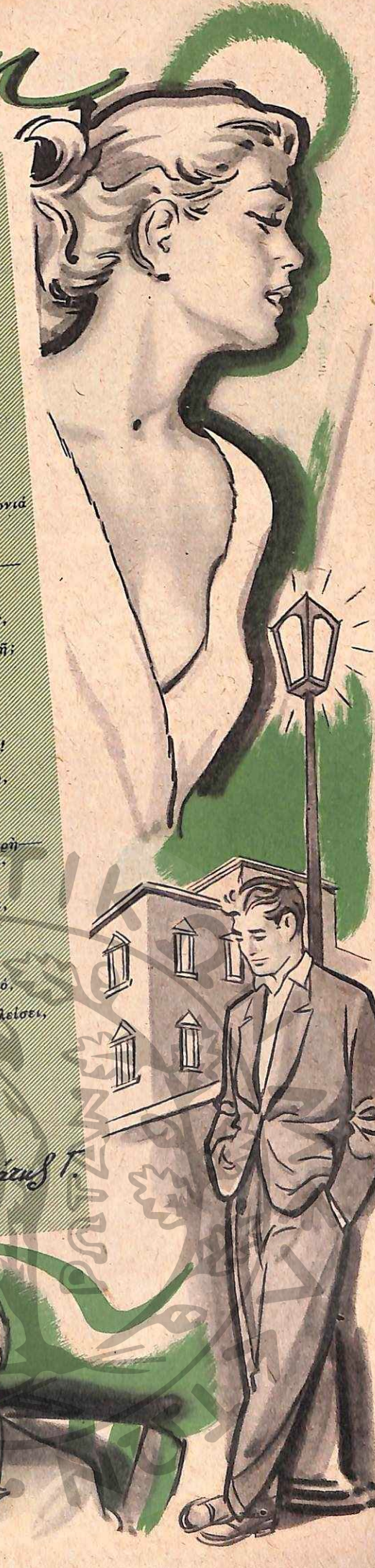
Το περασμά του σίφυνας, το ξεσασμά του τρεμος, ο λόγος του Εδωγγελιο κι' η θέληση του νουμος, Ποιος να τον φρεν άντισηρησι; Ποιος -όχι- να του πη; Αναλγητος, άλυστος, δικτατορας, σατοράλης! Κι' ο πιο άγνας ο έρωτας κι' αυτον ειναι ντροπή κι' άμορτημα θανάσιμο τα λόγια της άγαπης.

Να δώση αυτος την κόρη του σε παρακατανο; Αλλοιμονο σε δαύτονε, αν κάνη τέτοια σκέψη! Κι' διαν θα γινή, άγοστρα, δεκα όχτω χρονά, θα βγη τον πιο καλότερο γαμπρο να την παντρεύη, από φαυιλια πλοισια και κομμοδανουσμένη, ένα γαμπρο άνταξιο της κόρης του Γκερμενη!

Κι' η "Ολγα — έται την έλεγαν τη δύστυχη μικρη — σαν ηθε' η όρα, έτοιμη για τη στερη θυσια, ξεκίνησε κι' άποσπλε αωριασθηκε νεκρη γυφοβλα λευκοστάλιστη απροστα στην έκκλησια. Μεσ όταν βαυδο τον πονο της και στην άπελπισια, ποτισησε τον θάνατο από την προδοσια.

Αφίλητη κι' άνέγγιχτη, δεκα όχτω χρονά, από τον κόσμο σφυγε με κουρασμένο βημα. Κι' αυτος που την άγαπησε, σαν πτωμα έαντανο, μ' άνθη και δάκρυα έδρανε το άγαρο το μνημα, που ελχε μεσ στην κονα του την άγκαλια του κλεισει, Έκεινη, που δικαιομα δεν ελχε ν' άγαπηση...

Ευνομοράφους
Μα Ιάδρα

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΜΗΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α) Π «ΣΙΒΥΛΛΑ»

ΚΑΤΑ τις έξη τ' απόγεμα της 17^{ης} Ιουνίου 1943, ο καπετάν Λευτέρης Γεδεών, μπήκε στο ταστέρου για να γράψει το ημερολόγιο του πλοίου. Αντέγραψε από το πρόχειρο τον αριθμό των μυλιών και την πορεία που ακολουθούσαν. Κάτι πήγε να συμπληρώσει ακόμη, όταν από μικρό διαμέρισμα μπήκε ο Χρόνης Σαρρής, ο τέταρτος. Κρατούσε ένα χαρτί. Το πέταξε πάνω στο τραπέζι κι έδωσε να ανάψει ένα τσιγάρο. Απόρησε ο καπετάνιος με τον τρόπο του, μα δεν είπε τίποτε και πήρε το χαρτί. Μονομιάς κατάλαβε τη νευρική κατάσταση του άλλου και τον δικαιολόγησε. Τα μάτια του σκοτούσαν. «Ενα σωρό παρόμοια χαρτιά του έστελνε κάθε τόσο ο 'Ηλίας Ρούφρος, ο μαρκονιστής. 'Ήταν το ίδιο με τ' άλλα. 'Ενα ακόμη μήνυμα άγωνίας, που έπιασαν οι άντρες του φορτηγού. 'Ενα ακόμη μήνυμα άγωνίας, που έρχόταν από χιλιάδες μίλια μακριά: «Σώστε τις ψυχές μας! Τορπιλλίζμαστε...».

Αυτή η κραυγή της απελπισίας έξοχιζε σαν μαχαίρι. Ζυγώνουμε τον Ειρηνικό, είπε ο 'Ηλίας Ρούφρος. Τα νερά εδώ είναι γεμάτα έχθρικά υποβρύχια. Ωστόσο έμεις είμαστε το χειρόφι. Τι λες κι' εσύ, καπετάν Λευτέρη;

— Έτσι είναι, αποκρίθηκε εκείνος σκεφτικός. «Όμως μη λες μεγάλο λόγο! Και τρέχα πάνω, γιατί όπου νάναι θ' άρχισι το χοροπήδητο. Το βαρόμετρο πήρε τόν καθήκον...»

— «Πλοίαρχος δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις του. Σε λίγο άνοιξαν οι καταρράχτες τ' ουρανού. Οι άντρες πάλευαν για να σταθούν όρθιοι. Δεν έβλεπε πια ο ένας τον άλλο. Μα ωστόσο ήταν ανάγκη να δουλέψουν στο καστάρωμα. Δύο ώρες και πάνω κράτησε αυτό το κακό. 'Υστερα όλα ησύχασαν. Το «Σίβυλλα» — 8953 τόνων, ιδιοκτησία Ν. Πετράκη, Ν. Τ. — έμοιαζε τώρα σαν να χρυσίφει για κινήτος στόχος στα μικρά κανόνια κανόνες καταδρομικού. 'Ο καπετάν Λευτέρης Γεδεών φαινόταν κι' αυτός κουρασμένος σαν το καράβι του. Στην άλλη γωνιά, ο καπετάν Δημήτρης Γαρδέλης, παρακολουθούσε άμυλητος τον κυβερνήτη. Και λίγο πιο πέρα, οι δυο άνθυποπλοίαρχοι, ο Μιχάλης Τούντας κι' ο 'Ηλίας Ρούφρος. Κανείς δεν μιλούσε. Μά η σιωπή τους δεν κράτησε πολύ. 'Από την όρθη σκάλα φάνηκε ν' ανεβαίνει ο ναύτης Λάμπρος Πασχάλης. 'Εδωσε ένα χαρτί στον καπετάνιο.

Το έβριξε εκείνος μία ματιά και δάγκωσε το κάτω του χέλιος. Αυτό το μήνυμα ήταν το χειρότερο απ' όλα. Το στίγμα που έδινε βρισκόταν ακριβώς πάνω στην πορεία τους... 'Επρεπε ναχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα. Μα ωστόσο έμεινε, χωρίς να συμβεί κανένα αξιόλογο περιστατικό. Μέσα στην άπεραντη μοναξιά του αρχιπελάγους, το φορτηγό έξακολουθούσε να χαράζει την εύθεια γραμμή του, που ολόένα τους έφερε πιο κοντά στον προορισμό τους: Το Σαντιάγο...»

— Ο ήλιος ξεπήδησε πυρωμένος πάνω από την υδάτινη επιφάνεια. 'Ο καπετάν Λευτέρης βγαίνοντας από την καμπίνα του, έβριξε μία ματιά ολόγυρα. «Όλα είχαν τακτοποιηθεί στο διάστημα της νύχτας. Το βλέμμα του πληνήθηκε στον άπεραντο ώκεανό. Καταμοείς στο αλγάκι που άφηνε πίσω του το φορτηγό, ένα σταχτί πράγμα ακολουθούσε ολόένα: 'Ο καρχαρίας!

Ανατρίχισε ο καπετάνιος. Τα φοδερά αυτά σκυλόφαρα πλημμύριζαν τις ύπουλες θαλάσσες του Ειρηνικού. Ωστόσο το πλοίο ταξίδευε αδιάκοπα. Μετά το δειλινό όμως, έγινε κάτι το άπιστευτο. Το πλοίο συνταράχτηκε πάλι από τα θεμέλια του, μα όχι πια από τον άνεμο. 'Ήταν κάτι φοβερό και κεραυνόβολο. 'Η άνατίναξι συγκλόνισε το «ΣΙΒΥΛΛΑ». Μέ μιάς οι άντρες έχασαν ο ένας τον άλλον. 'Ο καπετάν Λευτέρης βρέθηκε στην άλλη άκρη της γέφυρας. Για μία στιγμή τάχασε δια, ακόμη και τη σκέψη.

Ωστόσο συνήλθε γρήγορα. Πετώχτηκε πάνω και τρέχοντας βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο, με το Δημήτρη Γαρδέλη, τον υποπλοίαρχο. Κυτώχτηκαν στα μάτια φευγαλέα κι' η ίδια σκέψη τους ήρθε και των δυο: Τα λάφης μπότι, οι σχεδίες! 'Εκεί κάτω δια είχαν σαρωθεί, το πλοίο θα παραδέρνε σαν το τόσφι. Το κουδούνισμα του τηλεγράφου είχε σταματήσει απότομα. Κι' η θάλασσα έμπαινε παφλάζοντας στα στεγανά του σκάφους, που είχε πάρει κιάλας μία κλίσι προς τ' άριστερά. 'Ο άτμος κάτω στις μηχανές σφύριζε δαιμονισμένα, μα τα έμβολα έξεκλούσαν από τον πάνε κι' έλα τους.

— Ο καπετάν Λευτέρης προχώρησε με τα χέρια μπροστά, σαν τους τυφλούς. Πίσω του ακολουθούσε ο Βασίλης Καμάρατος, ο πρώτος μηχανικός. Οι ναύτες δεν ξέρανε τί να κάνουν κι' έτρεχαν δεξιά κι' άριστερά. Πάνω στη σκάλα, μερικοί θερμαστές πάλευαν να τινάξουν το ασφαλυσμένο κατάκι για να έγουν στην κουβέρτα. 'Ακούγονταν φωνές, βόγγοι, παρακαλετά. 'Ο πλοίαρχος, ο υποπλοίαρχος και δυο τρεις άλλοι αξιωματικοί έκαναν ό,τι μπορούσαν για να σταματήσουν τον πανικό.

— 'Ο 'Ελληνας θαλασσοδύκος έβριζε κι' άπειλούσε. Πάντα τη λογάριζε αυτή τη στιγμή, μα δεν την περίμενε τόσο άπάνθρωπη. Το πλάνε είχε χαθεί. Μονάχα στο Θεό στηρίζε τις ελπίδες του: Να σωθεί τουλάχιστον ένα μέρος απ' το πλήρωμα. Κάπου είχε χτυπήσει, και το δεξί λαγύ της άπογνώσεως, δεν αισθανόταν τον πόνο της πληγής. Μέσα τωνε και τον πονούσε: 'Η δεύτερη τορπίλη για το χαμό του φορτηγού του...

— Η δεύτερη τορπίλη βρήκε το μηχανοστάσιο. Το κατάλαβε αυτό ο καπετάνιος και σούφρωσε τα φρύδια του. Ωστόσο δίταζε ακόμη σάλας της μηχανής είχε σπάσει. Με τη δεύτερη έκρηξη, κάποιος καρον με φούρια από τα σπρώγνια. Δεν υπήρχε πια καιρός. Όρα την σίβερα πετώχτηκαν σβουρίζοντας στην άερα. Κοιμάτια από έξλα και τα πόδια του. Τον άναγνώρισε.

— 'Εσθ είσαι, Μαρτίνο; τον ρώτησε μ' άγνοία. Χτύπησε παιδί μου; Όχι, ο δεύτερος μηχανικός δεν είχε χτυπήσει. Μά έρχόταν να του πη πως η βάρδια της μηχανής — ο Γιάννης Μαστροκάς, ο 'Αλέκος Κράτης, ο Παντελής Παμπούκης, ο Κώστας Βίβλος κι' ο Σωτήρας Σκαρής — δεν βρισκότουσαν πια ανάμεσα στους ζωντανούς. Είχαν σκοτωθεί όλοι. Δεν υπήρχαν πια χέρια εκεί κάτω. Μά και τί χρειάζονται; 'Από τη μία στιγμή στην άλλη, το όρατο έλληνικό σκάφος θα γινόταν πυροτέχνημα. 'Η κλίσι του στ' άριστερό πλεύρο ολόένα

και μεγάλωνε. Κι' άεφανα μουγκρίζοντας, άναποδογύρισε. 'Όσοι πρόλαβαν να έρεθουν στο νερό, άρχισαν να κολυμπούν γρήγορα με την ψυχή στο στόμα. 'Επρεπε ν' άπομακρυνθούν το ταχύτερο από εκείνη την ύγρη κόλασι, να γλυτώσουν από τη ρουφήχτρα που θά σχηματιζόταν σε λίγο στον τόπο της καταστροφής.

Μερικοί κατάφεραν να βρεθούν στην άλλη άκρη, να περάσουν τον πρώτο κίνδυνο και να φτάσουν με λίγες άπλωτες μία σχεδία, που πετώχτηκε μακριά. Μέσα ήταν τρεις: 'Ο Μιχάλης Τούντας, ο Κώστας Αγγέλης κι' ο Νικόλας Πανάς. Γαντζώθηκαν πάνω της με δυσκολία κι' έπεσαν άποκαωμένοι στο βάθος της. 'Υστερα φάνηκε μία δεύτερη σχεδία να ζυγώνει στο πλεύρο τους. Μέσα ήταν ο Χρόνης Σαρρής, ο τέταρτος, που πήδησε στη δική τους. Τους κάλεσε με τ' όνομά τους. Τους κάλεσε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Και πάλι τίποτα. Μονάχα η άπεραντη έρημιά του ώκεανού, μαύρη, βουθή. 'Ήταν σαν ένας εφιάλτης, που κατακάθιζε βαρύν, πάνω στην τρομαγμένη ψυχή τους. 'Όμως απότομα πετώχτηκε πάνω ο Τούντας.

— Κάποιος παλεύει με τα κύματα, είπε στους συντρόφους του. Πρέπει να τον βοηθήσουμε...

Σφύριξε κι' αυτός. Μιά, δυο, τρεις φορές. 'Ο άλλος δεν άπαντούσε, είχε βουθεθεί. Ποιός να ήταν άραγε; Μέσα στο σκοτάδι που είχε άπλωθη ολόγυρα, δε μπορούσαν να διακρίνουν το παραμικρό. Ποιός να ήταν; Ποιός; 'Ο καπετάν Λευτέρης, ο Γαρδέλης, ο Μαρτίνο, ο Λούρης, ο Πετρόπουλος, ο Τσαλίκης, ο Κώσας; 'Η μήπως ήταν ο Μηνάς Δημητρίου, ο Στέλιος Τασσαφωνάκης, ο Νικόλας Μπενέτος; 'Ο Τούντας έβγαλε τώρα χωνί τα χέρια στο στόμα και τους κάλεσε με τ' όνομά τους. Τους κάλεσε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Και πάλι τίποτα. Μονάχα η άπεραντη έρημιά του ώκεανού, μαύρη, βουθή. 'Ήταν σαν ένας εφιάλτης, που κατακάθιζε βαρύν, πάνω στην τρομαγμένη ψυχή τους. 'Όμως απότομα πετώχτηκε πάνω ο Τούντας.

— Άκούς τίποτα, Νικόλα; ρώτησε τον Πανά, το λ' παντή. Δεν σου φαίνεται σαν θορύβος μηχανής;

Μά προτού ακόμη πάρη την άπάντησι ένας κατάμαυρος όγκος, άναδύθηκε έξω από μέσα από τα βάθη του ώκεανού. 'Ήταν τόσο σιμά τους, που λίγο έλειψε ν' άναποδογυρίση η βάρκα τους. Την κράτησαν όμως γερά, πάλευαν μαζί της, ώσπου την ξανάβλεπαν πάλι στον κανονικό της δρόμο. Τότε άκριβώς το πηχτό σκοτάδι του Ειρηνικού φωτίστηκε ολότα μαύρα νερά. Οι ναυαγοί άνατρίχασαν. Σε κείνο το φως, διέκριναν μερικά κεφάλια που προσπαθούσαν να κρυφτούν πίσω από τα κύματα. Ναι, τον Κυριάκο Κυριάκη, το Λουκά Σαράφη και το Βαγγέλη Δανιόλο. 'Υστερα τους ξανάχασε.

Μά τώρα πρόεξε καλά το Δημήτρη Γαρδέλη, τον υποπλοίαρχο. Τον είδε κι' ο Λάμπρος Πασχάλης κι' έβαλε μία κραυγή. Τον καλούσε να πρή κοντά τους. 'Όμως εκείνος προσπαθούσε να βοηθήσει το Μάρκο Τριανταφυλλίδη, το ναύτη. Τον είχε άρπάξει από τα μαλλιά και τον έσερνε μαζί του. 'Ο τρίτος έτοιμάστηκε να τραβήξει με τη σχεδία προς τα εκεί, να δώσει ένα χέρι στον τολμυρό υποπλοίαρχό τους. 'Όμως την ίδια στιγμή, από τον πυργίσκο του υποβρύχιου άντήχησε ψυχή, σχεδόν παγωμένη, η φωνή κάποιου που μιλούσε άπαίσια τ' άγγλικά.

— Ποιό ήταν το πλοίο σας; Ποιό πηγαίνετε; Ποιοι από σας ζουν ακόμη; Γρήγορα κατάλαβαν πως είχαν να κάνουν με Γιαπωνέζους κι' ένοιωσαν ένα κόμπο στο λαιμό, καθώς έκεινοι πρόσταξαν ν' άνέβουν «άφο- έα» δυο άντρες πάνω στο σκάφος τους.

— Θα πάω εγώ, ψιθύρισε ο Μιχάλης Τούντας. Πρέπει να σωθούν οι άλλοι, οι σύντροφοί μας...

— Μά ζήτησαν δυο...

— Ποιός θέλει νάρθη μαζί μου;

— Εγώ! άποκρίθηκε ο Χρόνης Σαρρής. Εγώ θάρω...

Πριν προλάβη κανείς να τους σταματήσει, βούτηξαν στο νερό και τράβηξαν θαρραλέα προς το υποβρύχιο. 'Από το σημείο όμως αυτό άρχίζει κι' η πιο μεγάλη περιπέτεια των τραγικών ναυαγών του «ΣΙΒΥΛΛΑ». Οι δυο 'Ελληνες πέρασαν από διάφορους διαδρόμους, άνέθηκαν και κατέβηκαν μετάλλινα σκαλοπάτια και τέλο οι Γιαπωνέζοι τους έμπασαν στο γραφείο του κυβερνήτη, που τους περίμενε άγέλαστος και παγωμένος.

— Ποιό ήταν το πλοίο σας; τους ρώτησε με βαρεία έγγλέζικη προφορά. Και τί σημασία είχε;

— Ήταν το «Σίβυλλα», άποκρίθηκε θαρραλέα ο Μιχάλης Τούντας, που γνώριζε τη γλώσσα. 'Ελληνικό φορτηγό, άχτώ χιλιάδων τόνων. Κινήσαμε από το 'Αλγέρι και πηγαίναμε στο Σαντιάγο για γεννήματα. Δεν προλάβαμε όμως. Το υποβρύχιο σας μάς τορπιλλίσε...

Σάν σίδερο το χέρι του Γιαπωνέζου, κατέβηκε με όρμη στο πρόσωπο του τρίτου. Τον πήραν τα αίματα από τη μύτη και το στόμα, μα στάθηκε με το μέτωπο ψηλά, κυττάζοντας υπερήφανα τον άγριο εκείνο άζιωματικό. Γιατί τους φερνόταν με τέτοιο τρόπο; Άρχισε να χτυπά πότε τον ένα και πότε το άλλο με την άναποδη του πιστολιού του. Βογγούσαν οι δυο 'Ελληνες, μα δεν έλεγαν λέξη για να διαμαρτυρηθούν. 'Απότομα στράφηκε ο κυβερνήτης και κούταξε ένα δεύτερο άξιωματικό, που παρακολουθούσε με άπάθεια.

— Νά τους δέσετε χειροπόδαρα στον πυργίσκο του καταστρώματος, φώναξε με πινυμένη φωνή. 'Υστερα θά διατάξω κατάδυσι. Το σκάφος θά βυθίζεται σιγά - σιγά.

Έβγαλε μ' ένα γέλιο τρελλού, έδωσε άλλη μία γροθιά στο πρόσωπο του Τούντα και χωρίς να προσέχει τίποτ' άλλο, πρόσταξε να τους πάρουν. 'Όπως ήταν επόμενο, η διαταγή του εκτελέστηκε στο λεπτό. Οι Γιαπωνέζοι ναύτες δε χρειάστηκαν πολλή ώρα για να δέσουν τους δυο 'Ελληνες στον πυργίσκο. 'Επειτα άποσύρθηκαν γοργά, έκλεισαν τις χαλύβδινες ύδατοστεγείς πόρτες του υποβρύχιου κι' οι δυο μελλοθάνατοι έμειναν μόνοι, με το σκοτάδι της νύχτας και με τα κύματα του ώκεανού, που όρμούσαν παφλάζοντας κι' εσάρωναν τη γυαλιστερή ράχη του σκάφους.

— Πολύ άρμυρη γεύσι έχει ο... θάνατος! βρήκε το θάρρος να πη ο Σαρρής. Δεν είναι και τόσο εύχάριστο νεκροταφείο ο ώκεανός...

— Ένα υπόκαφο βογγητό πόνου διέκοψε τα λόγια του.

Δεν ήρθε καμιά άποκρίσι. Μία βαρεία καταθλιπτική σιγή άπλώθηκε ανάμεσά τους. Το νερό άνέβαινε τώρα και τους βούλιαζε. Το πόδια τους βυθίζονταν ως τους άστραγάλους. Του Χρόνη, το ήρθε να ξεφωνήσει, να παρακαλέση το Θεό για τη σωτηρία τους. Νά προσευχθή. Νέο βογγητό άκούστηκε από

τη μεριά του Τούντα.

Μά τί γινόταν, επί τέλους; Ένας ξερός κρότος άντήχησε. 'Ο Σαρρής στράφηκε ξαφνιασμένος και μέσα στο σκοτάδι ξεχώρισε τη σκιά του συντρόφου του.

Ναι, δεν έκανε λάθος. Με βαθύ χτυποκάρι τον είδε να ξεκολλάει από τον πυργίσκο και να τον πλησιάζη γοργά. Θεέ μου, τί θαύμα ήταν αυτό!

— Πώς τα κατάφερες; ρώτησε λαχανιασμένος, μη πιστεύοντας στα μάτια του. Πώς μπόρεσες;...

— Μη μιλάς! τον διέκοψε ο άλλος κι' η άνάσα του έκαιγε στο πρόσωπο του Χρόνη και τα χέρια του δουλεύαν με ασύλληπτη ταχύτητα. Μη μιλάς. Έχουμε καιρό...

Σε λίγα δευτερόλεπτα το σχοινί που κρατούσε τον άνθυποπλοίαρχο δεμένο στον πυργίσκο, είχε κοπή σε πολλές μεριές. 'Ο Χρόνης τάνυσε τα μπράτσα του και τα πόδια του κατάπληκτος. Είβε το σύντροφό του να κρατά ένα κομμένο μαχαίρι, που άστραψε μέσα στο σκοτάδι και δεν πίστευε στα μάτια του. Ποιό το είχε βρή; Γιατί σκέφτηκε πως δεν ήταν δυνατό να το κρατούσε πάνω του, άφού τους είχαν κάνει αούστηρ σωματική έρευνα.

Ωστόσο το υποβρύχιο έξακολουθούσε να βυθίζεται σιγά σιγά και το νερό κόντευε να φτάση στη μέση τους. 'Ο Τούντας έκανε νόημα του Χρόνη.

— Έπρεπε να βουτήξουν. Δεν υπήρχε πια καιρός. 'Ο άλλος κατάλαβε και χαμογέλασε.

— Εν τάξει, ψιθύρισε. Πέφτω...

Ένας παφλασμός άκούστηκε. 'Αμέσως έπειτα ένας δεύτερος. Οι δυο άντρες έπεσαν στο νερό κι' άρχισαν ν' άπομακρύνονται με δυνατό κολύμπι. Πίσω τους το υποβρύχιο βυθιζόταν ολόένα, σίγουρο πως έπαιρνε μαζί του στο θάνατο τους δυο 'Ελληνες ναυτικούς. Για καλό και για κακό άφηναν να περάση μία ολόκληρη ώρα από τη στιγμή που κατώρβωσαν να λυθούν από τα δεσμά τους. 'Ο Τούντας φοδόναν μίπως με τα λεπτά τους άκουστικά, οι Γιαπωνέζοι κατάφεραν πάλι να τους «έντοπισουν». Ήταν φοδερά αυτά τα γιαντακτικά άκουστικά και μπορούσαν να συλλάβουν και τον πιο άσημαντο ήχο. Εύτυχως δεν συνέβη άπολύτως τίποτα. Το υποβρύχιο είχε πια άπομακρυνθεί. Άν σφύριζαν με τις σφουρίχτρες, που είχαν κρεμασμένες στο λαιμό τους; 'Ίσως οι σύντροφοί τους να τους άκούγαν.

Γιατί το πιο πιθανό ήταν να βρίσκονται ακόμη εκεί κοντά, πάνω στη σωτήρια σχεδία τους...

Σφύριξαν πολλές φορές. 'Η μοναξιά του ώκεανού άντήχησε άγρια, όμως καμιά άπάντησι δεν έφτασε ως τ' αυτιά τους. Τρόμαξε ο Τούντας μ' αυτή τη σιωπή κι' άρπάξε το σύντροφό του από τη μέση.

— Πώς χάθηκαν έτσι, Χρόνη; τον ρώτησε, λες και μπορούσε να του δώσει άποκρίσι ο άλλος. Πώς άπομακρύνθηκαν τόσο γρήγορα οι σύντροφοί μας;

— Θα νόμιζαν πως οι Γιαπωνέζοι μάς πήραν μαζί τους κι' έφυγαν, άπάντησε ο Σαρρής πινυμένος σχεδόν από το νερό που έμπαινε στο στόμα του. Αυτός θάνα τώρα ο τάφος μας...

— Ώς εδώ ήταν. Μπορεί να δραπέτευσαν από τον πυργίσκο του υποβρύχιου. Δεν επρόκειτο όμως να ξεγλυστρήσουν πια από τα πλοκάμια του χάρου. 'Ο ύγρος θάνατος θά τους προσέβη για πάντα στα βάθη του. Τα κύματα ήταν πελώρια. Οι δυο 'Ελληνες περνούσαν τη δυσκόλη τερη στιγμή της ζωής τους. Θά ήταν άσπείρα βέβαια να πιστέψη κανείς, ότι μπορούσαν να σωθούν με το κολύμπι. 'Οτι ήταν δυνατόν να φτάσουν κάπου κολυμπούντας. 'Ο Χρόνης πρό παντός είχε ξαναπληθεί πολύ γρήγορα κι' άρχισε να βογγά. Τον άκούσε ο Τούντας κι' έστρεψε προς το μέρος του. Μέ δυο τρεις άπλωτες τον ζύγωσε και βάλθηκε να τον βοηθήση όσο του ήταν δυνατόν.

— 'Η αλήθεια είναι πως και οι δυο βρισκότουσαν σε κακό χαλί. Μά ήθελαν να ζήσουν. Κολυμπούσαν στα κουτούρο, βάζοντας σ' αυτή την προσπάθεια όλες τους τις δυνάμεις. Άρχισαν ωστόσο να νοιάζονταν τα μπράτσα τους βαρεία, τα πόδια τους δυσκίνητα και την άνάσα τους να λιγοστεύει. Παρ' όλο αυτό, η ζωή πάλευε άπεγνωμένα μέσα τους, δεν ήθελε να τους εγκαταλείψη τόσο εύκολα.

Μά τί τ' όφελος; Όσο περισσότερο άργούσαν να χάσουν τις αίσθήσεις τους, τόσο και πιο πολύ μάκραναν το μαρτύριό τους. Άς πέθαιναν, λοιπόν, μία και δεν υπήρχε έλπίδα σωτηρίας.

— Μιχάλη, μ' άκούς;

— Σ' άκούω, Χρόνη...

— Βλέπεις τίποτα εκεί στο βάθος; Είναι φως ή με έξεγελούν τα μάτια;

— Όχι, δεν τον ξεγελούσαν. Ήταν καράβι! Το καράβι που δεν περίμεναν να φτάση ποτέ. 'Ο Θεός τους είχε λυτπήθ και τους το έστειλε.

Ήταν ένα έξοπλισμένο χιλιανό άλειτουργικό, που άν δεν είχε άλλες άγέσεις, είχε όμως επιδεσμένο ύλακό για τις πληγές του Χρόνη, μία ζεστή στολή για το Μιχάλη κι' άφθονο ούισκυ για τους δυο τους.

Το πλοίαριο ονομαζόταν «ΜΙΡΙΑΝΤΑ» και τραβούσε κατάφορτο από ύαγια για τη Λα Σερένα, όχι πολλά ναυτικά μίλια από το Σαντιάγο.

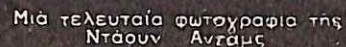
Οι χιλιανοί τους περιποιήθηκαν με μεγάλη φροντίδα κι' όταν έφτασαν στον προορισμό τους, τους παρέδώσαν στις εκεί ναυτικές άρχές, για να τους στείλουν άμέσως στο νοσοκομείο.

Έτσι πέρασε ένας ολόκληρος μήνας. Τότε ακριβώς πληροφορήθηκαν, ότι η σχεδία με τους έφτά θναδέλφους τους, έφτασε στο ίδιο λιμάνι, περιμαζμένη κι' αυτή άπο ένα μικρό άλειτουργικό. Σωστή τραγωδία. 'Από τους τριάντα έξη άντρες του «ΣΙΒΥΛΛΑ», σώθηκαν μονάχα οι έννέα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

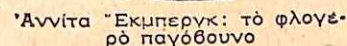
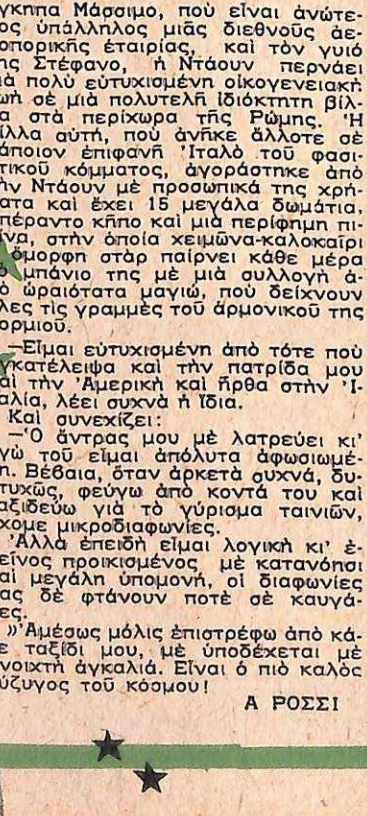
—Πώς τα κατάφερε; ρώτησε λαχανιασμένος. Πώς μπόρεσες;

»Οι άσυνήθιστοι αυτοί τρόποι εργασίας με έκαναν να νοιώσω

Είναι ή Ντάουν "Ανταμς πού παντρεύτηκε
τὸν Ἰταλὸ πρίγκηπα Μάσσιμο

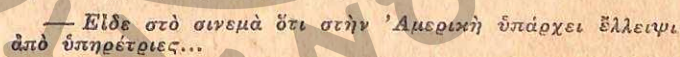
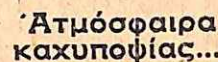
»Αμέσως μόλις επιστρέφω από κά-
θε ταξίδι μου, με υποδέχεται με
άνοιχτα αγκαλιά. Είναι ο πιο καλός
σύζυγος του κόσμου!

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ σὺν τοῦ ἐξωφύλλου μας

προγυμνάσιο της Βορβόλας. Πιστεύεται ότι βρίσκεται στο σπίτι του πατέρα της, ο οποίος προσπαθεί να την εμποδίσει να φύγει για την Εύροπη μαζί με τον Ροσσάλινι. Έν τώ μεταξύ ο τελευταίος τελειώνει το γυμνάσιο της ταινίας του και πρόκειται τώρα να φύγει για την Ίταλία. Ή Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν τον προμένει στη Σκεκόνγκ με τα δυο της παιδιά. λέ-

λιτισμού μόνο με συγκράτηση και
δεν χυμώσα απάνω ο' αυτό το κτή-
νος! Στα ζητήματα της τιμής δε
συλλογίζεται κανείς αν ο αντίπα-
λός του είναι παλαιστής ή πυγμα-
χός, ούτε κάνει ώριμη προπονή-
σι πριν του επιτεθεί... Χυμώσε απά-
νω του κι' ό,τι γίνη έγινε!
ΕΚΕΙΝΗ (με τρίτη γκριμάτσα):
Στα ζητήματα τιμής! "Αλλά μεγάλα
λόγια..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαλιστα, κυρία μου...
Στα ζητήματα τιμής...

ΕΚΕΙΝΗ: Κινδύνεψε, λοιπόν, η τι-
μή σου απόψε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θανάσιμα! Και όχι μό-
νο η τιμή μου, αλλά και η αξιοπρέ-
πεια μου, κι' η σοφρότητά μου... "Ε-
γώ περιέλας όλων!"

ΕΚΕΙΝΗ (φεύγει από την πολυ-
θρόνα που κάθεται, και πάει και
κάθεται στην πολυθρόνα της δική
του, απάνω στα γόνατά του, απάνω
στο σάροκιν σακάκι του και τη γρα-
βά του (πύρ σοφού)): Δεν έγινες
τίποτε απολύτως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αναστατώνοντας από
την έπαιση του κορμιού της, ζαλι-
σμένος από το άρωμά της): Πώς
δεν έγινες;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ο Παπαδόπουλος δε
φέρθηκε «αποδοχισμένος» πρόσω-
πα ή προκλητικά απέναντί μου" μό-
νο στα μάτια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ελά τώρα... Σιγά-σιγά
θα μου πής ότι έχω και παραισή-
σεις!"

ΕΚΕΙΝΗ: Παραισθήσεις όχι! μόνο
ζηλίες... Παθολογική ζηλίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η ζηλίες πρέπει νάχει
αφορμή για να εκδηλωθεί... Το μαρ-
τυρί σου δεν ανάγει άμα δεν του βάλω
κανείς φωτιά..."

ΕΚΕΙΝΗ (που δίνει ένα τρυφερό
μπατσάκι): "Εσύ όμως ανάβεις και
χωρίς να σου βάλουν φωτιά!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ετσι, από ιδιοτροπία;
ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με τα χείλια της
πολύ κοντά στα δικά του): "Από ζη-
λίες! Είσαι ένας φοβερός, ένας α-
περίγραπτος ζηλιάρης... Παν-
τού και πάντα ονειρεύεσαι κινδύ-
νους! Όλοι νομίζουν ότι σου διεκ-
δικούν τον θάνατό σου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνιγμένος μέσα στα
κώματα της γοητείας της): Κι' αυ-
τό δε σε καλύνει;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αφάνταστα! Και γι' αυ-
τό - όσα με να σου ξεμολογούνη την
αμαρτία μου-κάπου-κάπου προκαλώ
και λίγο τη ζηλίες σου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α... Το όμοιο λες;
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά όχι σε σημείο
που να τσαλακώθω, όπως είπες πριν
τραγικά, ή υπόληψή σου, να κινδύ-
νηψή η τιμή σου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ο οποιοσδήποτε
Παπαδόπουλος που θα βρεθεί μπρο-
στά μου, γίνεται όργανο προχείρου
για τη δημιουργία κάποιας ατμό-
σφαιρας ενδιαφέροντος που θα ά-
ναστατώσει λίγο, ευγενικά, τη συ-
γοιρία που κάνει τον έρωτά σου
κάπως να λυγιάζει..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Χωρίς να κάνω
τίποτα ερωτικό και χωρίς να δέχου-
μαι, αφήνω να δημιουργηθεί κάτι ά-
προσδιόριστο και μυστηριώδες, που
φτάνει ως ρεσένα για να σ' αναστα-
τώνη και να σε κάνει να βλέπεις με
καινούργιο μάτι αυτήν που συνήθι-
σες να θεωρείς αποκλειστικά και μό-
νο δική σου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλονισμένος): "Όστε,
οά να λέμε, μου κάνεις... κουλού-
ρες..."

ΕΚΕΙΝΗ: Κουλούρες είναι βαρειά
έκφραση... Γιατί εγώ δεν προκαλώ
τη ζηλίες σου με κάτι συγκεκριμέ-
νο και χειροπιαστό, που να μπορεί
και στον τρίτο να δημιουργήσει την
απατηλή εντύπωση ότι κάτι υπάρχει
έλλειψις να κερδίσει και να τον κάνει
ορέσσεια αυθάδη και αναίδη, και
όσα να σε πληγώσει με αιχμές που
να τρυπάνουν την υπόληψή σου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Λοιπόν; Τι κάνεις για
να το αποφυγής αυτά όλα;"

ΕΚΕΙΝΗ: "Απολύτως! Ακνηοθετώ
μία πολύ ακνή ατμόσφαιρα καχυπο-
ψίας, που, χωρίς να δηλώνω, με-
θεάζει μόνο και γοητεύει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεθυμένος είμαι τώ-
ρα κι' εγώ; Γοητευμένος;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αφάνταστα! Κι' άς μὴν
που έγινε απόψε μπορεί να όνομα-
ρίζεις όμως το πᾶν - αφού μάς χα-
ρίζει την ανανέωση του έρωτά μας
που άρχίζει να παλμώνει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εκεί-
μπτικό πάθος, άλλων, παλαιότερων
εποχών, και φιλάει στα χείλια της
την όμοιογιά ενός αμαρτήματος,
του δεν είναι και αμαρτία..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Πρέπει να τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

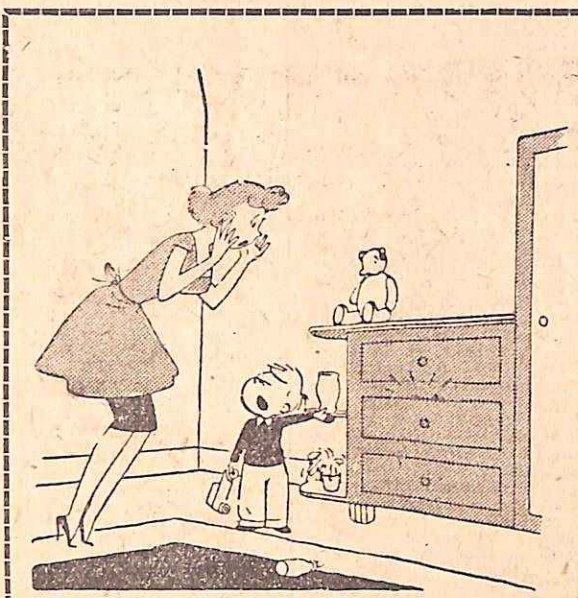
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια..."

— Πού εἶναι ἡ Μπεμπέκα;
— Δὲ μὲ εἶπες, μαμὰ, νὰ μαζέψω μέσα στὸ
συρτάρι, ὅτι ἦταν κάτω στὸ πάτωμα;...

«Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν...».

— Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια...

— Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια...

— Πρέπει νὰ τὸ πάρης χαμπάρι, 'Αμαλία, πὸς
πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς διορθώσεις, ἂν
θέλουμε νὰ μὴ μᾶς φύγῃ καὶ ἡ νέα ὑπερτέτεια...

Τὸ «παλμῶδες λάδι» ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ

Ἡ περιεργὴ ἀνακάλυψις ἐνὸς
Γάλλου χημικοῦ

Ἡ κυτταρίτις, δηλαδή ἡ συσσώρευ-
σι περιττοῦ λίπους σὲ διάφορα μέρη
τοῦ σώματος, ἦταν ὡς τώρα μιά πάθη-
σι ποὺ ἡ ἐπιστὴμὴ τὴν εἶχε σιωπηρὰ
κατατάξει ἀνάμεσα στὶς ἀνίστες ἀρρώ-
στιες. Πραγματικά, ἀπέναντι τὴν πά-
θησι αὐτὴ, ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα δυσάρε-
στη στὸ γυναικεῖο φύλο, ἡ ἐπιστὴμὴ
εἶχε βρῇ πολλοὺς τρόπους «θεραπείας»,
ποὺ ὡστόσο ὅλοι τοὺς ἔχουν τὸ μειονέ-
κτημα ὅτι δὲν φέρνουν ὀριστικὸ ἀποτέ-
λεσμα. Κι' αὐτὸ συμβαίνει, γιὰτὶ, ἀ-
πολύστατα, δὲν ἐξουδετερώνουν τὴν αἰ-
τία τῆς κυτταρίτιδος, ἀλλὰ τὰ συμπτώ-
ματά της.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι καὶ γιὰ τὴν πά-
θησι αὐτὴ, ἔφτασε τώρα ἡ στιγμή τῆς
ὀριστικῆς τῆς θεραπείας. Ἐνας Γάλλος
χημικὸς, ἀπὸ τὴ Λυὼν, ὁ δόκτωρ Ζαν
Μωριά, ἀνακάλυψε, ὕστερα ἀπὸ μακρο-
χρόνιες παρατηρήσεις καὶ πειράματα,
τὸν τρόπο ποὺ δοσιμετρεῖται μὴ καὶ καλὴ
τὴν κυτταρίτιδα κι' ἀπαλλάσσει τὸν ὁρ-
γανισμό ἀπὸ τὴν παρουσία της.

Στὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ ὁ Γάλλος
ἐπιστὴμων ἐκίνησε ἀπὸ μιά μεγάλῃ ἐ-
πιστημονικὴ ἀλήθεια, ποὺ διαπιστώθη-
κε τὸν τελευταῖο καιρὸ, χάρις στὶς ἐρ-
γασίες τοῦ κορυφαίου Ἀμερικανοῦ γινα-
τροῦ καθηγητοῦ Χάρβεϊ Κάσιγκ. Ἡ ἀ-
λήθεια, λοιπόν, αὐτὴ, εἶναι ὅτι ὁ μι-
κρὸς ἀδένας τῆς ὑποφύσεως, ποὺ βρι-
σκεται στὴ βάση τοῦ ἐγκεφάλου, εἶναι
ἐκεῖνος ποὺ ρυθμίζει τὴς λειτουργίες ὅ-
λων τῶν ἄλλων ἀδένων ἐσω ἐκκρίσεως.

Ὁ Γάλλος χημικὸς σκέφτηκε, πὸς ἡ
τόνωσι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀδένου, ποὺ,
ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους... συνα-
δέλφους του, παίζει τὸ ρόλο διευθυντοῦ
ὀρχήστρας, θὰ εἶχε ἀγαθὴ ἐπίδρασι στὸ
σπῆκτι καὶ στὸ πάγκρεας, τὰ ὁποῖα
βοηθοῦν τὸν ὁργανισμό νὰ ἀφομοιώνῃ
τὰ λίπη ἀπὸ τὴς τροφῆς. Οἱ δύο αὗτοι
μεγάλου ἀδένου, με τὴς οὐσίες ποὺ πα-
ράγουν, κάνουν ὥστε τὰ λίπη νὰ μὴ μέ-
νουν ἀδιάλυτα, ἀλλὰ νὰ μεταβάλλων-
ται, περνώντας στὸ αἷμα, σὲ θερμίδες
καὶ σὲ ἐνέργεια.

Ὅταν, λοιπόν, τὸ σπῆκτι καὶ τὸ πά-
γκρεας ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἀπόδοσι, ἡ ἀ-
φομοίωσι αὐτὴ θὰ γίνεται σὲ τέλει
βαθμὸ κι' ἡ κυτταρίτις δὲν ἔχει ὕλη.
Ὁ δόκτωρ Ζαν Μωριά ἀνακάλυψε,
ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὴς ὑπερβύσεως καὶ τὴς ὑ-
περβύσεως ἀκτίνης, τὸ πᾶν τοῦ ἡλίου
περιέχει καὶ κάποιες ἄλλες, ποὺ ἀντι-
δρῶν τοιανούκα στὴν ὑπόφωσι. Τὴς ἀ-
κτίνες αὗτες, λοιπόν, ποὺ ὁ Γάλλος ἐ-
πιστὴμων τὴς ἀπομόνωσε καὶ τὴς βάπτι-
σε «ἀκτίνες Μ», παρατήρησε ἀργότερα
ὅτι τὴς συγκρατεῖ τὸ λάδι ποὺ βγαίνει
ἀπὸ τὸν ἀρσένοιον.

Προσθέτοντας σ' αὐτὸ τὸ λάδι καὶ
μερικὲς ἄλλες «εὐποδοθητικές» οὐσίες,
ὁ δόκτωρ Μωριά παρασκεύασε ἕτσι ἕνα
εἶδος ἀλοιφῆς, γιὰ ἐντρίβει, ποὺ ὅπως
ἀποδείχθηκε κατόπιν σὲ πληθὺς περι-
πτώσεων, εἶναι τὸ σωτήριο φάρμακο
γιὰ τὴν κυτταρίτιδα.

Ἀλείφοντας κανεὶς τὸ σῶμα του μετὰ
τὸ «παλμῶδες λάδι», ὅπως τὸ ὠνόμασε
ὁ δόκτωρ Μωριά, ἐξασφαλίζει στὸν ὁρ-
γανισμό του μιά ἰδιαίτερα πλούσια δια-
πότισι ἀπὸ τὴς «ἀκτίνες Μ», ποὺ ἐπι-
δρῶν στὴν ὑπόφωσι καὶ μὲς ἀπ' αὐτὴ
στὸ σπῆκτι καὶ στὸ πάγκρεας. Τὰ δύο
αὗτα ὅργανα παρουσιάζουν τότε πολὺ
μεγαλύτερη ἀπόδοσι στὸ ζήτημα τῆς
διαλύσεως καὶ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ
περιττοῦ λίπους κι' ἡ κυτταρίτις εἶναι
ἀδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἡ θεραπεία τῆς κυτταρίτιδος, μετὰ
τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δόκτωρος Μωριά, θὰ
γίνεται ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ὡς ἐξῆς: Μετὰ
τὸ «παλμῶδες λάδι», ποὺ νοσημοποιεῖ-
ται γιὰ ἀλοιφὰ καὶ μετὰ τὴν συνδυασ-
τικὴν ἐντοίχων, θὰ ἐπιβάλλεται ὁ
σηματικὸς ὀγκὸς ποσιτοῦ λίπους καὶ
τὰ ὁποδοθητικὰ ἡ ἀπορρόφησι τοὺς κα-
τὰ ἕνα μέρος. Ἡ ὀριστικὴ ἐξοφάνισι, ὅ-
μως, τῶν παλιν ὀγκων, θὰ γίνεται μετὰ
ἐιδικὴ μεσάζ, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ
Μωριά ἐνεί καθορίσει.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἐννοεῖται πὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τῆς
κυτταρίτιδος, δὲν περιορίζονται μονάχα
στὴ συγκεκριμένη πάθησι, γιὰ τὴν ὁ-
ποία γίνεται ἡ θεραπεία. Ἐκτός ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ ποὺ νιώ-
θει κανεὶς βλέποντας νὰ παύῃ τὸ σῶμα
τοῦ κομψὴ γραμμὴ, αἰσθάνεται μετὰ τὴν
θεραπεία καὶ μιά γενικώτερη βελτίωσι
τῆς ὑγείας του, πράγμα ποὺ ὀφείλεται,
ἀπολύτως, στὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία
τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων χάρι στὴν
τόνωσι τῆς ὑποφύσεως, γίνεται καὶ κα-
νονικὴ καὶ καὶ ἀποδοτικὴ.

Ἀριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμά

ἮΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΑΛΥΜΠΤΟΛΟΓΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ζιλμπέρ ἐπιφέρεται ἀπὸ μιά συνάν-
τησι του μετὰ τὴν Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ
στὸν κήπο τοῦ Τριανόν γιὰ νὰ τῆς ἀφη-
γῇ μὲ ποῖο τρόπο τὴν ἔσωσε κατὰ τὴν
τραγικὴ νύκτα τῶν πυροτεχνημάτων. Ἄλλ'
ἡ νέα χαρακτηρίζει τὴν ἀφηγησι τοῦ σὺν
μυθιστορήματι καὶ φεύγει, ἀφοῦ τοῦ ἀπα-
γορεύει νὰ τῆς ξαναμιλήσῃ. Ὁ Ζιλμπέρ
ὀρκίζεται ἐκδικήσῃ. Στὸ μεταξύ, ἡ Λορέν-
τζα, ἀναγκαστικὴν γιὰ τὴ ζωὴ της, ποὺ
δὲ διαφέρει ἀπὸ μιάς φυλακισμένης, πα-
ρακαλεῖ τὸ Βάλαμο νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐ-
λευθερίαν της. Ἄλλ' ὁ Βάλαμος τῆς ζη-
τάει ἕναν ὄρκο, ποὺ ἡ νέα ἀρνεῖται νὰ
δεχθῇ. Ἡ Λορέντζα, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες
ἄλλες παρακλήσεις, ποὺ μένουν χωρὶς ἀ-
ποτέλεσμα, παίρνει τὴν ἀπόφασιν ν' αὐτο-
κτονήσῃ.

10^{ov} Ἀλλὰ τὸ χτύπημα δὲν ἦταν
θανατηφόρο. Ἡ Λορέντζα ξανα-
σῆκωσε τὸ χερί της κι' ἐτοιμά-
στηκε νὰ τὸ κατεβάσῃ καὶ πάλι.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, δὲν πρόφτασε. Ὁ
Βάλαμος τῆς ἔπιασε τὸ χερί.

Ἦταν πιά ἀσυγκράτητη. Ρίχτηκε πάνω
στὸ Βάλαμο, προσπαθώντας νὰ ἐλευθε-
ρώσῃ τὸ χερί της. Στὴν προσπάθειά της
αὐτή, τὸ ἐχειρίδιον γλύστρησε ἀνάμεσα
στὰ δάχτυλά του καὶ τὸν τραυμάτισε.

Ἡ Λορέντζα ἦταν καὶ πάλι ἐτοιμὴ νὰ
βυθιστῇ τὸ ἐχειρίδιον στὸ στήθος της.

Ὁ Βάλαμος κατάλαβε, ὅτι δὲν εἶχε
καιρὸ νὰ χάνῃ. Συγκέντρωσε ὅλη τὴ θέ-
λησι τοῦ κι' ἀπλώνοντας τὸ ματωμένο χερί
τοῦ πρὸς τὸ μέρος της, φώναξε:

— Κοιμήσου, Λορέντζα! Σὲ διατάσσω!

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ νέα, προσπαθών-
τας ν' ἀντισταθῇ. Δὲ θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Κοιμήσου ἀμέσως! εἶπε ὁ Βάλαμος.
Τὸ θέλω!

Ἡ Λορέντζα δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ
περισσότερα. Ἄφησε ἕνα στεναγμὸ καὶ
κυλιόσκη στὸ πάτωμα.

Ὁ Βάλαμος ἐτρέξε, τότε, τὴ σῆκωσε
στὰ χέρια του καὶ τὴν ἔβλεψε σ' ἕνα
νιδάκι. Ἐπει

Λοιπόν και βαλεγε κανείς πως αυτό το χέρι την τραβούσε άκατανίκητα προς το μέρος του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Βάλαμος. Με ποιά τρόπο είχε μπη στο Τριανόν; Πιθανόν με τη συνδρομή κάποιου μυστικού φράκτορος.

Ήταν κατασκοπιομένος και μουσκεμένος στον ιδρώτα. Όλα έδειχναν πως είχε τρέξει πολύ.

Η Άδριανή σταμάτησε μπροστά του. Της έπιασε το χέρι.

— Βλέπετε, τη ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η νέα με φωνή που έτρεπε. Αλλά με καλέσατε τόσο απότομα, που λίγο έλειψε να με σκοτώσετε.

— Συγχωρέστε με, είπε ο Βάλαμος. Αλλά, είμαι τρελλός από λύπη και απελπισία... Αυτό που μου συμβαίνει είναι τρομερό!

Ναι, το βλέπω πως είσατε πολύ λυπημένος, ψιθύρισε η Άδριανή.

— Σεις μόνο μπορείτε να με σώσετε.

Ο Βάλαμος είχε μαντέψει από την έπισκεψή του στον πύργο των Ταβερνών ότι η Άδριανή ήταν ένα πολύ καλό μνήμερο, που δεν υστερούσε ίσως από τη Λορέντζα.

Είχε δοκιμάσει τότε τη δύναμή του πάνω της κι είχε μάθει μερικά οικογενειακά μυστικά των Ταβερνών, που ήταν, άλλωστε, χωρίς αξία. Η δεύτερη φορά που την χρησιμοποίησε ήταν το βράδυ που την έσωσε από την τρομερή καταστροφή της πλατείας του Λουδοβίκου 15ου. Τό πείραμα αυτό είχε γίνει στο σπίτι της μαρκησίας ντε Σαβίν, όπου την είχε μεταφέρει. Στο λόγο αυτό ώφειλετο η μεγάλη καθυστέρηση, που είχε κάνει εντύπωση στο Φίλιππο.

Ήταν τώρα η τρίτη φορά που κατέφευγε στα φώτα της.

Η Άδριανή, όπως συμβαίνει με όλα τα μνήμερα, είχε αποκτήσει τη συνήθεια να υπακούει στις θελήσεις του κι είχε τυφλή εμπιστοσύνη στον άνθρωπο που την έξουσιαζε.

— Ρωτήστε με, είπε.

— Μπορείτε να μ' ακολουθήσετε στο σπίτι μου; της είπε.

— Ναι, αν με οδηγήσετε με τη σκέψι σας, απάντησε η νέα.

— Ελάτε.

— Βρισκόμαστε στο Παρίσι, είπε η νέα. Περνάμε από τα μεγάλα βουλεβάρτα... Φτάσαμε σ' ένα μικρό δρόμο, που φωτίζεται από ένα μοναδικό φανάρι... Βλέπω στο βάθος ένα σπίτι...

— Ας μπούμε.

— Είμαστε σ' έναν προθάλαμο... Μια σκάλα ανεβαίνει προς τα δεξιά... Αλλά με οδηγείτε στο αντίθετο μέρος... Ο τοίχος υποχωρεί... Βλέπω ένα ανοίγμα... Μια σκάλα βρίσκεται πίσω απ' αυτό το ανοίγμα...

— Ανεβείτε.

— Φτάσαμε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Στους τοίχους κρέμονται δέρματα λιοντα-

ρίων και όπλα... Βλέπω μια πλάκα που υποχωρεί... Αυτή η πλάκα βρίσκεται στο τζάκι...

— Ας περάσουμε απ' αυτό το ανοίγμα. Πού είσατε τώρα;

— Σ' ένα δωμάτιο χωρίς πόρτα... Τα παράθυρά του προσατώνονται με κάγκελα... Α, τί τρομερή κατάσταση!

— Στο δωμάτιο αυτό δεν βρίσκεται κανείς, δεν είν' έτσι;

— Ναι.

— Μπορείτε να ιδείτε με τη σκέψι σας το πρόσωπο που έμεινε σ' αυτό;

— Ναι, αν μου δώσετε κάτι που να προέρχεται απ' αυτό.

— Πάρτε μερικές τρίχες από τα μαλλιά αυτού του προσώπου.

Η Άδριανή πήρε αυτές τις τρίχες και τις ακούμπησε πάνω στο στήθος της.

— Την βλέπω, απάντησε. Είναι μια νέα...

— Έφυγα από το σπίτι, κατά τις πεντέμισι, είπε ο Βάλαμος. Όταν ξαναγύρισα ύστερα από δυό ώρες, δεν την βρήκα εκεί... Μπορείτε να μου πείτε τι έκαμε την ώρα που έλειπα και πώς κατάφερε να φύγει;

— Περιμένετε... Α, να την βλέπω... Είναι ξαπλωμένη πάνω σ' ένα ντιβάνι, με τα ρούχα και τα μαλλιά ακατάστατα... Έχει μια πληγή στο στήθος, αλλά δεν είναι σοβαρή... Η νέα αυτή φαίνεται κοιμισμένη...

— Α, να, ξυπνάει... Σηκώνεται από το ντιβάνι και ψάχνει ολόγουδο της... Το βλέμμα της είναι άγριο... Παίρνει ένα σεντόνι κι ανεβαίνει σε μια καρέκλα... Περνάει αυτό το σεντόνι σε ένα από τα κάγκελα και προσπαθεί να φτιάξει μια θιλάκι... Ω, Θεέ μου!

— Θέλει, λοιπόν, ν' αυτοκτονήσει;

— Ναι, Αλλά αυτός ο θάνατος την τρομάζει... Κατεβαίνει από την καρέκλα και ξεσπάει σε λυγμούς... Ω, πόσο είναι δυστυχισμένη!... Ζητάει να βρή μια προεξοχή για να σπάσει το κεφάλι της.

— Ω, Θεέ μου! Ψιθύρισε ο Βάλαμος.

— Χύνεται προς το τζάκι... Αυτό το τζάκι περιστάνει δυο κεφάλια λιονταριού... Ω, τί δυστυχισμένη!... Θέλει να σπάσει το κεφάλι της πάνω στο ένα από τα δυο κεφάλια... Αλλά, ξαφνικά, σταματάει...

Ο Βάλαμος ανέπνευσε.

— Κυττάζει, είπε η Άδριανή.

— Τι κυττάζει;

— Το μάτι του λιονταριού είναι ματωμένο... Αλλά αυτό το αίμα δεν προέρχεται από την ίδια... Είναι δικό σας... Είχατε κόψει το χέρι σας μ' ένα μαχαίρι κι ακουμπήσατε το δάκτυλό σας πάνω στο μάτι του λιονταριού για ν' ανοίξετε τη μυστική πόρτα...

Ο Βάλαμος κατάλαβε το λάθος του. Το απόγεμα, αφού έδωσε την πληγή της Λορέντζας, πίεσε το μάτι του λιονταριού, άνοιξε τη μυστική πόρτα κι έφυγε. Αλλά το χέρι του ήταν ματωμένο και τα ίχνη έμειναν πάνω στο μαρμαρο.

— Συνέχιστε, είπε στην Άδριανή.

— Την βλέπω να ξεετάζει με προσοχή αυτό το αίμα, εξακολούθησε η νέα. Α,

να την... Βάζει τώρα το δάκτυλό της σ'ε το ίδιο μέρος όπου και σεις πρωτίτερα...

Ακούω ένα «κλικ» σαν να μετακινήθηκε κάποιο ελατήριο... Η πλάκα του τζακιού υποχωρεί...

— Τι απερίσκεπτος που ήμουν! Ψιθύρισε ο Βάλαμος. Προδόθηκε μόνος μου... Βγήκε απ' αυτή την τρύπα;

— Ναι, απάντησε η Άδριανή. Πρέπει να την συγνώρετε... Είναι πολύ δυστυχισμένη...

— Πού πήγε;... Πού είναι τώρα;... Α, ακολουθήστε την.

— Περιμένετε... Σταμάτησε στο δωμάτιο με τα όπλα και τα δέρματα των λιονταριών... Ανοίγει ένα συρτάρι και παίρνει από κει μια κασσετίνα...

— Τι περιέχει αυτή η κασσετίνα;

— Νομίζω πως περιέχει τ'α χαρτιά σας.

— Μπορείτε να μου την περιγράψετε;

— Είναι ντυμένη με μπλε βελούδο και έχει ασπρήνια στολισμάτα... Κι η κλειδαριά της είναι ασπρήνια επίσης.

— Ω, Θεέ μου! Ψιθύρισε ο Βάλαμος. Πήρε λοιπόν, αυτή την κασσετίνα;... Πού πηγαίνει τώρα;

— Κατεβαίνει τη σκάλα που οδηγεί στον προθάλαμο, ανοίγει έπειτα την πόρτα και βγαίνει... Είναι νύχτα έξω...

— Παρακολουθήστε την!

— Τρέχει σαν τρελή... Έφτασε στα βουλεβάρτα, αλλά εξακολουθεί ακόμη να τρέχει...

— Προς τα πού πηγαίνει;

— Προς το μέρος της Βαστίλλης... Πέφτει πάνω στους διαβάτες σαν να μην τους βλέπει... Σταματάει, τέλος και ρωτάει κάποιον...

— Πώς είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Φοράει ένα μαύρο κοστούμι...

— Τι τον ρωτάει;

— Του ζητάει να της πη που είναι το μέγαρο του διευθυντού της αστυνομίας.

— Ω, δεν ήταν, λοιπόν, μάταιη η απειλή της, είπε ο Βάλαμος. Κι αυτός ο άνθρωπος της την έδωσε;

— Ναι.

— Τι κάνει τώρα;

— Ξαναγύρισε στα βήματα της. Παίρνει κατόπιν ένα δρόμο που προχωρεί λοξά... Περνά από μια μεγάλη πλατεία...

— Είναι η Βασιλική Πλατεία... Προσπαθήσατε να διαβάσετε μέσα στην σκέψι της.

— Τρέξετε γρήγορα! φώναξε η Άδριανή. Πηγαίνει να σας καταγγείλει... Αν δη τον κόμητα ντε Σαρτίν πουν από σας, είσατε χαμένος!

Ο Βάλαμος άφησε μια τρομερή κραυγή. Έτρεξε κατόπιν προς το κιγκλίδωμα του πάρκου, βγήκε από μια μικρή πόρτα, που ένας άνθρωπος, κρυμμένος μέσα στο σκοτάδι, του άνοιξε άδουσα και πήδησε στον «Τζιρίτ», το άλογο του, που βρισκόταν απ' έξω.

Το ζώο, κάτω από το δυνατό σπινθηρίσμα του αναβάτη, άρχισε να τρέχει σαν αστραπή προς το Παρίσι.

Η Άδριανή είχε μείνει ακίνητη σαν α-γαλιά. Ο Βάλαμος, στη βία του να προλάβει τη Λορέντζα, είχε δεχθεί να τη ξυπνήσει. Η δυστυχισμένη νέα ήταν τώρα ένα άψυχο πράγμα. Έπειτα από μερικές στιγμές, σωριάστηκε στο χώμα...

Μια τρομερή εκδίχηση

Υπήρχε, ωστόσο, ένας άνθρωπος που είχε παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ζιλμπέρ. Οι αναγνώστες μας ξέρουν, ότι ο Ζιλμπέρ, ενώ έκτελούσε τη δουλειά του στον κήπο του Τριανόν, παρακολουθούσε ταυτόχρονα κάθε κίνηση της Άδριανής.

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, είχε προσέξει μερικά πράγματα, που του είχαν κάνει εντύπωση.

Το πρώτο απ' αυτά ήταν η έπισκεψή του Ρισελιέ, που, φεύγοντας, πήρε παρά-μερα τη Νικόλ και κουβέντιασε κάμποσα λεπτά μαζί της. Ο Ζιλμπέρ είδε το δού-κα να της δίνει δυο σακκούλκια με χρυσά νομίσματα κι' εκτός απ' αυτά, να της με-τρρά επίσης κάμποσα χαρτονομίσματα.

Αυτά τα χρήματα θα είναι σίγουρα ή ανταμοιβή κάποιου σοβαρού υπηρεσίας, που η Νικόλ πρόκειται να προσφέρει στο δούκα ντε Ρισελιέ, σκέφτηκε ο Ζιλμπέρ.

Έπειτα από κάμποση ώρα, ο Ζιλμπέρ είδε τη Νικόλ να βγαίνει κρυφά από το

σπίτι, κρατώντας ένα δέμα στα χέρια της, από μια μικρή πόρτα του πάρκου. Ο φί-λος της Μπωσίο την περίμενε εκεί. Η νέα του έδωσε το ένα από τα δυο σακκούλκια με τα χρυσά νομίσματα. Μπήκαν κατόπιν κι' οι δυο σ' ένα αμάξι που περιέμενε λίγο πιο πέρα και που ξεκίνησε άμεσα.

— Μου φαίνεται, ότι η Νικόλ δεν πρό-κειται να ξαναγύριση, ψιθύρισε ο Ζιλμπέρ.

Η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά κι' ο Ζιλμπέρ είχε αρχίσει να σκέφτεται μήπως θάπρεπε να πάει κι' αυτός στο μικρό δω-μάτιό του να ξεκουραστή, όταν, ξαφνικά, είδε έναν άνθρωπο να μπαίνει στο πάρκο και να διευθύνεται προς την πτέρυγα, ο-που βρισκόταν το διαμέρισμα της Άδρια-νής.

Ο άνθρωπος αυτός, στον όποιον ο Ζιλ-μπέρ είχε αναγνωρίσει το Βάλαμο, στα-μάτησε σε μικρή απόστασι κι' άπλωσε το δεξί του χέρι.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η Άδρια-νή κατέβηκε τις σκάλες κι' έτρεξε κοντά του.

«Να ο άνθρωπος που αγαπάει», σκέ-φτηκε ο Ζιλμπέρ, βέβαιος, ότι επρόκειτο για έρωτικό ραντεβού.

Από το βίαιο τρόπο, με τον όποιο μι-λούσε ο Βάλαμος κι' από την εσωνική α-ναχώρησή του, συμπεράναμε κατόπιν, ότι οι δυο έρωτευμένοι είχαν φιλονεικήσει.

Ο Ζιλμπέρ δεν είχε ιδέα από το μα-γνητικό ύπνο και γι' αυτό, όταν είδε τη νέα να σωριάζεται κάτω, σκέφτηκε πως θά είχε λιποθυμήσει από τη συγκίνησή της.

Έτρεξε τότε, τη σήκωσε στα χέρια του και την πήγε στο διαμέρισμά της.

Η Άδριανή ήταν παγωμένη σαν νεκρή. Στο φως των κεριών, που έκαίγαν μέσα στο δωμάτιο, ο Ζιλμπέρ είδε πως δε φο-ρούσε τίποτα άλλο, εκτός από το νυχτικό της. Ένοιωσε τότε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του... Είχε έρθει, λοιπόν, η στιγμή για να πραγματοποιήσει την απει-λή του.

Ο Ζιλμπέρ, μπαίνοντας στο δωμάτιο, είχε ξεπλώσει την Άδριανή από το κρεβά-τι. Στεκόταν τώρα άναποφασιστος μπρο-στά της. Έπρεπε, άρα γε να έπωλεψη από τη λιποθυμία της, για να πραγματο-ποιήσει το άταιστο σχέδιό του, ή μήπως θά ήταν καλύτερο να την κάμει πρώτα να συνέλθη; Στη δεύτερη περίπτωση, θά χαι-ρόταν την αγανάκτηση και την απόγνωση του θυματός του.

Αλλά, ξαφνικά, άκουσε θόρυβο στη σκά-λα. Κάποιος ανέβαινε... Ο Ζιλμπέρ, μόλις πρόφτασε να χωθή στο διπλανό δωμάτιο και να κλείση πίσω του τη τζαμινία πόρ-τα, που το έκανε να συγκοινωνή με το πρώτο.

Από τη τζαμινία αυτή πόρτα, ο Ζιλμπέρ μπορούσε τώρα να βλέπει τα πάντα.

Ενας άνθρωπος μπήκε σε λίγο στο δω-μάτιο της Άδριανής. Ήταν ντυμένος σ'α μεγάλος άρχοντας κι' ο Ζιλμπέρ δε δυσκο-λεύτηκε ν' αναγνωρίσει το Λουδοβίκο 15ο.

Ο βασιλιάς στο δωμάτιο της Άδρια-νής!

Ο Ζιλμπέρ, βλέποντας τον, κατάλαβε τα πάντα. Ο άθλιος Ταβερνέ είχε πουλή-σει την κόρη του στο βασιλιά κι' ο Ρισε-λιέ, που δεν εύρισκε έξευτελιστικό να ξε-υπηρετή τα βασιλικά καπρίτσια, είχε απο-μακρύνει τη Νικόλ για ν' αφήσει ελεύθερο το δρόμο στο νυχτερινό έπισκεπτή.

Ετσι, η Άδριανή βρισκόταν στη διά-θεσι του Λουδοβίκου.

Ο Ζιλμπέρ δε μπορούσε, βέβαια, να ξέρη, ότι ο Ρισελιέ είχε δώσει έπίσημη στη Νικόλ ένα ναρκωτικό για να το ρίξη μέσα στο νερό της κυρίας της. Αλλά, όπως εί-δαμε, η Άδριανή δεν ήλπιε πη αυτό το νε-ρο, γιατί, τη στιγμή που πηγαίνει να φέ-ρη το ποτήρι στα χείλη της, αίστανθηκε μια άκατανίκητη δύναμι να την τραβάει προς τα έξω.

Ο βασιλιάς χαμνέλασε. Βλέποντας την Άδριανή, που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, αυτός ο θαυμασμός δούκα-ς είχε καταφέρει περίφημο, όπως πάντα.

Από το διπλανό δωμάτιο, ο Ζιλμπέρ είδε το βασιλιά να κάθεται στην άκρη του κρεβάτι και ν' απλώνει τα χέρια του προς το μέρος της νέας. Οι κινήσεις του ήταν άρχες, μ' βοδιές... Δεν είχε λόγο να βιάζεται. Η Άδριανή, κάτω από την έπι-βράζει, θά έα ξυπνούσε η

κι' αν ξυπνούσε, δε θά μπορούσε ν' αντί-σταθ.

Με μια αυθόρμητη κίνηση, ο Ζιλμπέρ έφερε το χέρι στο ζώνη του και πήρε ένα μαχαίρι, που κρεμόταν εκεί.

Ποτέ άλλοτε η ζωή του Λουδοβίκου 15ου δεν είχε κινδυνεύσει περισσότερο απ' αυτή τη στιγμή.

Ο Ζιλμπέρ είχε πιάσει κιόλας με το α-ριστερό χέρι του το πόμολο της πόρτας κι' ήταν έτοιμος να την ανοίξει. Αλλά, είδε, ξαφνικά, το βασιλιά να τινάζεται ορθός... Το πρόσωπό του έδειχνε ένα απερίγραπτο τρόμο.

Ο Λουδοβίκος 15ος είχε πιάσει στην άκρη τα χέρια της Άδριανής και τα είχε αίστανθη κατάψυχρα ανάμεσα στα δικά του... Το χέρι του πήγε κατόπιν στα πό-δια της, που το ανασπώμενο νυχτικό τ'α άφηνε γυμνά ως τα γόνατα... Κι' αυτά έ-πισως ήταν κατάψυχρα... Έσκυψε τότε για να τη φιλήσει στο στόμα. Αλλά τα χείλη της ήταν παγωμένα!...

Ο βασιλιάς ανατρίχιασε.

Η νέα αυτή είναι νεκρή, ψιθύρισε.

«Η ωχρότητα που είχε το πρόσωπό της κι' η μαρμαρένια ακίνησις του κορμιού της, δεν τ'α άφηναν καμιά αμφιβολία. Τα χείλη, που είχαν φιλήσει, λοιπόν, το στόμα μιας νεκρής!

Τρομοκρατημένος απ' αυτή τη σκέψι, τι-νάχτηκε ορθός κι' αποτραβήχτηκε ως την πόρτα. Έπειτα, χωρίς να σκεφτή τίποτα άλλο, ώρμησε προς τη σκάλα κι' άρχισε να κατεβαίνει βιαστικά.

Ο Ζιλμπέρ άκουσε τα βήματά του ν' απομακρύνονται γρήγορα πάνω στην ά-μο, που έστρωνε τα δρομάκια του πάρκου.

Και τότε μια μοναδική σκέψι, κυριάρ-χησε μέσα στο μυαλό του: η Άδριανή βρισκόταν στη διάθεσί του και μπορούσε να την κάμει ό,τι ήθελε.

— Άδριανή, ψιθύρισε, περνώντας στο δωμάτιο της νέας, σου υποσχέθηκα πως, αν έπρεπε και τρίτη φορά στα χέρια μου, δε θά γλύτωνες, όπως τις δυο πρώτες...

Με καθηλώθηκε, ότι σου άφηγήκα ένα μυθιστόρημα. Ε, λοιπόν, αυτό που απο-κάλεσε μυθιστόρημα και που ήταν, ωστό-σο, η καθαρή αλήθεια, θά έχη ένα τρομερό τέλος!

Εσθυσε...τόπιν τα κεριά που έκαίγαν στα κροπτήγια κι' ώρμησε στο κρεβάτι.

Η διαταγή

Ο Βάλαμος έτρεχε πάντα πάνω στο δρόμο του Παρισιού. Ο «Τζιρίτ» δε χρειά-στηκε παραπάνω από ένα τέταστο της ώ-ρας για να καταβροχήσει τις δυο λήγες, που χώριζαν το Τριανόν από τις Βερσαλ-λίες. Οι άρογοποιημένοι διαβάτες της μι-κρής πολιτείας είδαν μια σειρά από σπιν-θήρες που έβγαζαν τα πέταλα του ζώου, χτυπώντας πάνω στις πέτρες του δρόμου.

Ο νυχτερινός καθαλάρας χάθηκε έπειτα από μπροστά τους.

Ο Βάλαμος συνέχισε κάμποση ακόμη ώρα το τρελλό τρέξιμό του. Αλλά, ξαφνι-

κά, τράβηξε με όρμη τα χαλινάρια του α-λόγου και το έκαμε να σταματήσει.

Μια σκέψι, γρήγορη σαν αστραπή, εί-χε περάσει από το μυαλό του. Το άλογο κι' ο καθαλάρας έστεκαν τώρα άσάλευτοι στη μέση του δρόμου.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Βάλα-μος έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε με προσοχή τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του. Η λαχναρισμένη από το τρέξιμο αναπνοή του, γινόταν ολόενα και περισσότερο ήρεμη.

— Τρελλός που είμαι! ψιθύρισε. Όσο γρήγορα κι' αν τρέξη το άλογό μου, δε θά μωρέσω ποτέ να προφτάσω τη Λορέν-τζα, που πηγαίνει στο γραφείο του διευ-θυντού της αστυνομίας. Ίσως να βρισκε-ται κιόλας εκεί... Αλλά για ποιά λόγο πρέπει να τρέξω; Μήπως δε διαθέτω μια δύναμι που είναι πιο γρήγορη από τον ή-λεκτρικό σπινθήρα και την αστραπή; Μια δύναμι που παραλύει τα πόδια, που σοφ-λίζει το στόμα και νεκρώνει τη θέλησι; Είναι αλήθεια πως με χωρίζει μια μεγάλη απόστασι από τη Λορέντζα. Αλλά τί ά-ξια μπορεί να έχη η απόστασι για την κυρίαρχη θέλησί μου; Η έπιστήμη μπορεί να κάμει τ'α πάντα! Δεν υπάρχουν φωρε-μοί στη δύναμή της.

Απλώσε το χέρι του και πρόσφερε αργά:

— Λορέντζα, όπουδήποτε κι' αν βρισκε-σαι, θέλω να κοιμηθής!... Η θέλησί μου άς σχίση τον αέρα κι' άς έρθη ν' απλωθή κυρίαρχη κι' άκατανίκητη πάνω σου! Λο-ρέντζα, κοιμήσου! Αυτή είναι η διαταγή μου!

Εμεινε σ' αυτή τη θέσι κάμποσες στιγ-μές, συγκεντρώνοντας τη σκέψι του στα λόγια, που είχε προφέρει. Όταν ξαναφύ-γε έπειτα από λίγο, ο «Τζιρίτ» δεν έτρεχε πια όπως πρωτίτερα. Προχωρούσε με κα-νονικό βήμα, σαν να πηγαίνει τον κύριό του περίοιο.

Έφτασαν σε λίγο στις Σέβρες. Ο Βάλ-σαμος διηύθυνε το άλογο του προς το μέ-ρος του μικρού πανδοχείου.

Ενας άνθρωπος, που στεκόταν κοντά στην πόρτα, έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Λοιπόν, Φίρις; ρώτησε ο Βάλαμος. Η κόμησης Ντυμπάρυ βρίσκεται στο Πα-ρίσι ή στη Λουαίσι;

— Είναι στο Παρίσι, απάντησε ο Γεο-μανός υπηρέτης.

Τα μάτια του Βάλαμου έλαμψαν μέσα στη νύχτα.

— Πώς ήρθε ως εδώ; ρώτησε.

— Με το «Σουλτάνο».

— Και που τον έχεις αφήσει;

— Μέσα στην αυλή αυτού του πανδο-χείου.

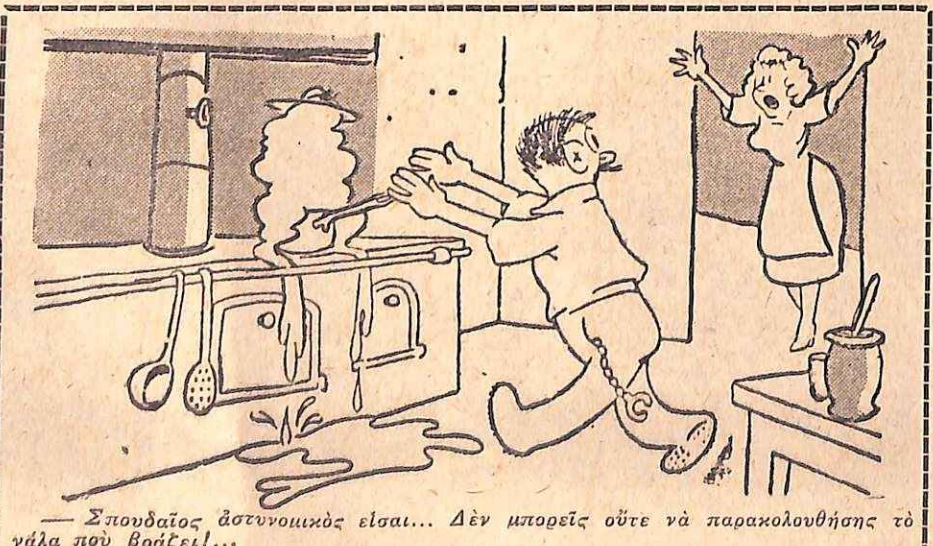
— Σελλωμένον;

— Ναι.

— Καλά. Βγάλε το ζώο έξω και έτοι-μάσου να ξαναφύγης.

Ο Φίρις έτρεξε να πάρη το «Σουλτάνο».

Στο δίστασμα αυτό, ο Βάλαμος είχε βγάλει ένα σημειωματάριο από την τσέ-πη του και έγραφε στο φως του φαναριού,

— Σπουδαίος αστυνομικός είσαι... Δεν μπορείς ούτε να παρακολουθήσεις το γάλα που βράζει!...

— Αν δεν τον φώναξα, αγάπη μου, δε θά τη διορθώνατε ποτέ τη βλάβη.

που κρεμόταν στην πρόσωπι του πανδοχείου.

— Θα ξαναγυρίσεις άμέσως στο Παρίσι και θα δώσεις αυτό το γράμμα στην κόμισσα Ντυμπρού, είπε στον υπηρέτη, όταν τελείωσε το γράμμα. Έχεις στη διάθεσή σου μισή ώρα για να εκτελέσεις αυτή την παραγγελία. Θα ξαναγυρίσεις κατόπιν στην οδό 'Αγίου Κλαυδίου και θα περιμένεις την κυρία Λορέντζα, που δε θ' αργήσει ναρθ. Θα την άφισες να περάσει χωρίς να της πης τίποτα... Πηγαίνει και μην ξεχνάς, ότι, το πολύ σε μισή ώρα, πρέπει να έχεις δώσει αυτό το γράμμα στην κόμισσα Ντυμπρού.

— Μπορείτε να είσατε βέβαιος γι' αυτό, απάντησε ο Φρίτς.

Πήδησε άμέσως πάνω στο «Σουλτάνο» κι' εξαφανίστηκε προς το μέρος του Παρισιού.

Ο Βάλαμος ακολούθησε την ίδια διεύθυνση, χωρίς να βιάζεται, κι' έφτασε στην πόλη, έπειτα από τρία τέταρτα. Ήταν τώρα δολέτα ήρμος και τίποτα στην εκφρασή του δεν έδειχνε το δράμα που είχε ζήσει.

Η κασσετίνα

Όλα είναι καιρός να παρακολουθήσω με τη Λορέντζα.

Φεύγοντας από την οδό 'Αγίου Κλαυδίου, διευθύνθηκε προς το μέρος των Βουλεβάρτων κι' έπειτα από λίγο είδε μπροστά της τα ψηλά τείχη της Βαστίλλης. Πέρασε πλάι από το σκυθρωπό φρούριο και χώθηκε στους δαιδαλώδεις δρόμους του προαστίου του 'Αγίου Αντωνίου.

Τη στιγμή εκείνη, ένας νέος που την παρακολουθούσε από κάμπουσες στιγμές, την πλησίασε.

Η Λορέντζα άγνοουσε δολέτα το Παρίσι και προωρούσε στην τύχη. Για τη στιγμή, η κυριώτερη σκέψη της ήταν ν' απομακρυνθεί από την οδό 'Αγίου Κλαυδίου. Θα ζήτησε κατόπιν πληροφορίες και θα ρύθμιζε ανάλογα τα βήματά της.

Αν ήταν ντυμένη όπως οι γυναίκες της εποχής της, δε θα προκαλούσε ίσως την προσοχή. 'Αλλ' η Λορέντζα ζούσε έξω από τον τόπο και το χρόνο. Το ντύσιμό της έμοιαζε μ' εκείνο των γυναικών της Ανατολής, χωρίς, όμως, να ταυτίζεται απόλυτα μ' αυτό. Φορούσε μια πολύ φαρδεια μεταξωτή φούστα κι' ένα κορσάζ με

πολλές δαντέλλες, κάτω από το όποιο θα δυσκολευόταν κανείς ν' ανακαλύψει το κορμί της. Μια σειρά από ολόχρυσες αλυσίδες, που κατέληγαν σε μια σκαλιστή πόρπη, έσφιγγαν τη μέση της. Θα τη νόμιζε κανείς για κόκλα, που είχε ζωντανέψει μέσα από τις σελίδες κάποιου βιβλίου με παραμύθια.

Ήταν, άρα γε, το παράξενο ντύσιμό της ή η κοκκιόστηκη εμφάνισή της, που έκαναν αυτό το νέο να την προσέξει και να την παρακολουθήσει;

Το γεγονός είναι, ότι, σε κάποια στιγμή, πήγε κοντά της και, βγάζοντας το καπέλλο του, της είπε:

— Δε φαινόσαστε συνηθισμένη να περπατάτε στους δρόμους κυρία. Θα μου επιτρέψετε να φωνάξω ένα αμάξι και να σας συνοδεύσω εκεί που πηγαίνετε;

Κάθε άλλη γυναίκα θαδούριζε αναίδη αυτή την πρόταση. 'Αλλ' η Λορέντζα γύρισε απότομα το κεφάλι της, κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της εκείνον που της μιλούσε και του απάντησε:

— Ναι... Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Ο νέος της πρόσφερε με ευγένεια το χέρι του.

— Πού πηγαίνετε, κυρία; τη ρώτησε.

— Στο μέγαρο του διευθυντού της 'Αστυνομίας, απάντησε η Λορέντζα.

Ο συνοδός της αναρίχασε.

— Στο μέγαρο του κυρίου ντε Σαρτίν; ξαναρώτησε.

— Δεν ξέρω αν λέγεται ντε Σαρτίν, απάντησε η Λορέντζα. Θέλω, όμως, να μιλήσω στο διευθυντή της 'Αστυνομίας.

Ο νέος σκέφτηκε μερικές στιγμές. Το ύφος και οι τρόποι αυτής της γυναίκας, του φάνηκαν πολύ παράξενοι. Τι να περιείχε, άρα γε, αυτή η κασσετίνα, που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη της;

— Το μέγαρο του διευθυντού της 'Αστυνομίας δεν είναι προς τα εδώ, είπε ο άγνωστος.

— Πού είναι, λοιπόν;

— Στο προάστιο του 'Αγίου Γερμανού. Είναι αρκετά μακριά από το μέρος όπου βρισκόσαστε.

Ένα αμάξι περνούσε εκείνη τη στιγμή. Ο άγνωστος το φώναξε και βοήθησε τη Λορέντζα ν' ανεβεί.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, είπε η Λορέντζα, κλείνοντας πίσω της την πόρτα.

— Δε θέλετε να σας συνοδεύσω; ρώτησε ο άγνωστος.

— Είναι περιττό, κύριε, απάντησε η Λορέντζα.

Και ταυτόχρονα φώναξε στον αμαξά να την οδηγήσει στο μέγαρο του διευθυντού της 'Αστυνομίας.

Ο νέος είχε απομείνει στο πεζοδρόμιο μ' ανοιχτό το στόμα.

Το αμάξι απομακρύνθηκε γρήγορα, πέρασε από τη Βασιλική Πλατεία κι' έπειτα από είκοσι λεπτά, σταμάτησε μπροστά στο μέγαρο του διευθυντού της 'Αστυνομίας.

Η Λορέντζα κατέβηκε.

— Πρέπει να σας περιμένω; ρώτησε ο αμαξάς.

— Ναι, του απάντησε μηχανικά.

Και προχώρησε προς την είσοδο του μεγαρό.

Ένα σωρό αστυνομικοί την περικύκλωσαν άμέσως κι' άρχισαν, να της κάνουν διάφορες ερωτήσεις. 'Αλλ' η Λορέντζα απαντούσε σ' όλους στερεότυπα:

— Θέλω να ιδω τον κύριο ντε Σαρτίν.

Δεν κατάφεραν να της πάρουν άλλη λέξη από το στόμα της. Έτσι, στο τέλος, αποφάσισαν να την οδηγήσουν μπροστά στο διευθυντή της 'Αστυνομίας.

Ο κύριος ντε Σαρτίν που θα ήταν τότε πενήντα ως πενήντα δύο ετών, εργαζόταν μπροστά σ' ένα μεγάλο τραπέζι, με τη ράχη γυρισμένη στην πόρτα.

Αυτό το γραφείο είχε δυο μεγάλους καθρέφτες στο προστινό μέρος. Έτσι, ο διευθυντής της 'Αστυνομίας μπορούσε να βλέπει εκείνους που έμπαιναν στο γραφείο του και να κουβεντιάζει μαζί τους, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να γυρίσει το κεφάλι του.

Οι καθρέφτες αυτοί έκλειναν δυο μεγάλα ντουλάπια, όπου ο κύριος ντε Σαρτίν, όπως τουλάχιστον ισχυριζόταν, έβαζε τις περρούκες του. 'Αλλ' ήταν κοινό μυστικό πως πίσω από τους καθρέφτες, αντί για ντουλάπια, υπήρχε μια σειρά από συρτάρια, όπου ο διευθυντής της 'Αστυνομίας φύλαγε τα μεγάλα μυστικά του. Αυτά τα συρτάρια είχαν μεταλλινή θωράκιση και άνοιγαν με μυστηριώδη τρόπο, που δεν τον ήξερε κανένας άλλος, εκτός από τον ιδιοκτήτη αυτού του περιέργου επίπλου. Έτσι, τα μυστικά που βρισκόνταν μέσα σ' αυτά, ήταν καλά ασφαλισμένα.

Ο ντε Σαρτίν είδε την περίεργη επισκέπτριά του μέσα στον καθρέφτη και του έκανε έντυπωσι το αλλόκοτο ντύσιμό της.

— Ποιά είσατε και τι με θέλετε; ρώτησε, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.

— Βρίσκομαι μπροστά στο διευθυντή της 'Αστυνομίας, κόμνη ντε Σαρτίν; είπε η Λορέντζα.

— Ναι, απάντησε ο ντε Σαρτίν.

— Και ποιός μου το βεβαιώνει;

— Ο ντε Σαρτίν γύρισε προς το μέρος της.

— Θα πιστεύετε πως είμαι ο άνθρωπος που ζητάει αν σας στείλω στη φυλακή; ρώτησε απότομα.

— Και πρόσθεσε άμέσως:

— Καθίστε.

Η Λορέντζα τράβηξε μια καρέκλα κοντά της και κάθισε δειλά.

— Τι με θέλετε; ξαναρώτησε ο διευθυντής της 'Αστυνομίας. Μιλήστε γρήγορα... Δεν έχω πολλόν καιρό στη διάθεσή μου.

— Κύριε, ήθα να ζητήσω την προστασία σας, απάντησε η νέα. Με πήραν με τη βία από την οικογένειά μου κι' από τρία χρόνια υποφέρω τα πάνδεινα από τον άνθρωπο — ο οποίος κρατάει φυλακισμένη και που ισχυρίζεται πως είναι σύζυγός μου.

— Από πού είσατε; ρώτησε ο ντε Σαρτίν.

— Από τη Ρώμη.

— Και πως λεγόσαστε;

— Λορέντζα Φελισιάνι.

— Και τί ζητάτε;

— Ζητώ να με προστατεύσετε από αυτό τον άνθρωπο που με κρατάει φυλακισμένη.

— Από τη στιγμή που είσατε γυναίκα του, δε μπορώ ν' ανακατετώ. Είπε ο ντε Σαρτίν.

— Ο άνθρωπος αυτός ισχυρίζεται πως με παντρεύτηκε. 'Αλλ' έχω δεν το θυμά-

μαι, γιατί ο γάμος μας έγινε την ώρα που κοιμόμουν.

Φαίνεται πως κοιμόσαστε πολύ βαρεια, δεσποινίς, είπε ο ντε Σαρτίν.

Έκαμε ταυτόχρονα μια ανυπόμονη κίνηση με το χέρι του.

— Δε μ' άρσει ν' ανακατεύωμαι στις οικογενειακές υποθέσεις, πρόσθεσε. Πηγαίνετε να βρείτε ένα δικηγόρο, που θα σας συντάξει μια προσφυγή στα δικαστήρια, αν αυτή είναι η επιθυμία σας.

— Κύριε, απάντησε η Λορέντζα, χωρίς να κινηθεί από τη θέση της, δεν ήρθα εδώ για να παραπονέθω. Οι γυναίκες της πατρίδας μου εκδικούνται. Κι' έχω όλα τα μέσα για να εκδικηθώ αυτό τον άνθρωπο... Θέλω, όμως, να ξέρω αν θα έχω την προστασία σας...

— Από ποιόν θέλετε να σας προστατεύσω;

— Απ' αυτόν...

— Είναι, λοιπόν, τόσο ισχυρός;

— Πιο ισχυρός κι' από το βασιλιά.

— Ο ντε Σαρτίν είχε άρχει να χάνει την υπομονή του.

— Ακούστε με, ωραία μου δεσποινίς, και προσπαθήστε να με καταλάβετε, είπε.

— Αν θέλετε να εκδικηθείτε αυτό τον άνθρωπο, εκδικηθείτε τον. Αυτό είναι δική σας δουλειά. Αν, όμως, κάμετε ένα εγκλημα, θα διατάξω να σας συλλάβουν και να σας πάνε στη φυλακή. Όσο για τα παρακάτω, θα τα δούμε.

— Όχι, κύριε, απάντησε η Λορέντζα, δε θα διατάξετε να με συλλάβουν. Γιατί η εκδικησή μου θα είναι ώφελιμη σε σας, στο βασιλιά και στη Γαλλία... 'Ηρθα εδώ για να σας φανερώσω τα μυστικά αυτού του ανθρώπου, που είναι μεγάλος και τρομερός.

— Ο ντε Σαρτίν άρχισε να βρίσκει ενδιαφέρον σ' αυτή τη συζήτηση.

— Μιλήστε, είπε.

— Υποσχεθείτε μου πρώτα πως θα με προστατεύσετε, απάντησε η Λορέντζα.

— Άλλα ποιά προστασία ζητάτε από μένα;

— Ζητώ να με βοηθήσετε να μπω σ' ένα μοναστήρι και να ζήσω εκεί ήρεμη και άγνωστη από όλους. Το μοναστήρι αυτό θα γίνει ο τάφος μου.

— Δε ζητάτε μεγάλα πράγματα, είπε ο διευθυντής της 'Αστυνομίας. Σας δίνω το λόγο μου, ότι θα σας βοηθήσω να μπήτε στο μοναστήρι που θα μου υποδείξετε. Και τώρα μιλήστε.

Η Λορέντζα σηκώθηκε και προχώρησε προς το τραπέζι.

— Πάρτε αυτή την κασσετίνα, είπε. Περιέχει μυστικά που θα σας κάμουν να φρίξετε για την ασφάλεια του βασιλιά και της Γαλλίας.

— Και σεις τα ξέρετε αυτά τα μυστικά; ρώτησε ο ντε Σαρτίν, παίρνοντας την κασσετίνα από τα χέρια της.

— Έχω κάποια άοριστη ιδέα γι' αυτά. Δεν έτυχε, λοιπόν, ν' ακούσετε, ότι υπάχει κάποια μυστική δογάνωση;

— Έννοείτε — ελευθεροτέκτονες;

— Ναι... Όταν θα ανοίξετε αυτή την κασσετίνα, θα μάθετε όλα τα τρομερά μυστικά τους.

— Ας δούμε, είπε ο ντε Σαρτίν.

Και τράβηξε την κασσετίνα κοντά του. 'Αλλά, ξαφνικά, κυριεύθηκε από δυσπιστία.

— Όχι, είπε. Ανοίξετε μόνη σας αυτή την κασσετίνα.

— Άλλα δεν έχω το κλειδί, απάντησε η Λορέντζα.

— Ο ντε Σαρτίν σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Έχωμε εδώ κλειδιά για όλες τις κλειδαριές, είπε. Θα σας δώσω εκείνα που μπορεί να ταιριάζουν σ' αυτή την κλειδαριά και θα την ανοίξετε ένα κρίκο με μικρά κλειδάκια όλων των ειδών και τα έδωσε στη Λορέντζα.

— Η νέα τα πήρε κι' άρχισε να τα δοκιμάζει στην κλειδαριά.

— Άλλα γιατί δε φέρατε μαζί σας το κλειδί αυτής της κασσετίνας; ρώτησε ο ντε Σαρτίν.

— Γιατί ο ιδιοκτήτης του δεν το αποχωρίζεται ποτέ, απάντησε η Λορέντζα.

— Κι' ο ιδιοκτήτης του κουτιού, αυτός που τον παριστάνετε σαν ισχυρότερο κι' από το βασιλιά, ποιος είναι;

— Ποιός είναι κανείς δεν μπορεί να το πη, απάντησε η Λορέντζα. Από πόσον καιρό βρίσκεται στη ζωή, μόνον η αινιόγητα το ξέρει. Τα έργα του έκτελει, μόνον ο Θεός τα βλέπει.

— Άλλα πως λέγεται;

— Σε τρία χρόνια που βρίσκομαι κοντά του, άλλαξε δέκα φορές όνομα.

— Και σεις με ποιό όνομα τον ξέρετε;

— Με το όνομα 'Ασαρά.

— Και πού μένει;

— Στην οδό 'Αγίου...

Η Λορέντζα, ξαφνικά, αναρίχασε και τα κλειδιά έπεσαν από τα χέρια της. Τα χείλη της κινήθηκαν μερικές φορές, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα της. Θάλαξε πως ένα άραστο χέρι της έσφιγγε το λαιμό. Μια στιγμή αργότερα, η δυστυχισμένη νέα σωριάστηκε στο πάτωμα.

— Άλλα τί έπαθε; είπε ο ντε Σαρτίν, που σηκώθηκε ταυτόχρονα κι' έτρεξε κοντά της. Η νέα αυτή είναι πολύ όμορφη... Είμαι βέβαιος, ότι πρόκειται για κάποια έρωτική εκδίκηση.

Σήμανε κατόπιν και είπε στους ανθρώπους του, που έτρεξαν:

— Πάρτε αυτή τη νέα και πηγαίνετε την στο διπλανό δωμάτιο. Θα προσπαθήσετε να την κάμετε να συνέλθει... Επιθυμώ να της φερθεί με ευγένεια.

Οι υπηρέτες σήκωσαν άμέσως την άναίσθητη Λορέντζα και τη μετέφεραν έξω από το δωμάτιο.

Τα μυστικά έγγραφα των μασσώνων

Ο κύριος ντε Σαρτίν, όταν έμεινε μόνος, πήρε την κασσετίνα στα χέρια του και την εξέτασε από όλες τις μεριές. Άρχισε κατόπιν να δοκιμάζει τα κλειδιά. 'Αλλά κανένα δεν ταίριαζε στην κλειδαριά.

— Περιέργο! είπε ο διευθυντής της 'Αστυνομίας. Και νόμιχα πως έχω όλων των ειδών τα κλειδιά μέσα στο συρτάρι μου.

— Άλλα δεν ήταν από τους ανθρώπους που χάνονται για παρόμοια μικροπράγματα. Ένωσε άμέσως ένα καρφί μέσα στην κλειδαριά κι' άρχισε να το χτυπάει μ' ένα σφυράκι.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, η κασσετίνα ήταν θάλασσοι μπροστά του.

Μέσα σ' αυτήν, βρίσκονταν διάφορα χαρτιά. Ο ντε Σαρτίν πήρε ένα απ' αυτά και διάβασε:

«Ο μέγας Κόπτης είναι καιρός ν' άφιση το όνομα Βάλαμος».

— Από κάτω, αντί για υπογραφή, υπήρ-

χαν αυτά τα τρία γράμματα: «L. P. D.».

— 'Α, ά, έκαμε ο διευθυντής της 'Αστυνομίας. Αυτό το όνομα δε μου είναι άγνωστο. Άς ψάξωμε στο γράμμα Β.

— Άνοιξε ένα από τα συρτάρια του, έδγαλε ένα μεγάλο βιβλίο κι' άρχισε να το ξεφυλλίζει.

Δύο σελίδες απ' αυτό το βιβλίο ήταν αφιερωμένες στο πρόσωπο που τον ένδιέφερε.

— Νομίζω πως μάθαμε αρκετά γι' αυτό το Βάλαμο, ψιθύρισε ο ντε Σαρτίν, ξαναβάζοντας το βιβλίο στο συρτάρι.

— Έξακολούθησε κατόπιν να ψάχνει μέσα στο κουτί. Τα έγγραφα που περιεχόνταν σ' αυτό, ήταν γραμμένα όλα σχεδόν σε κρυπτογραφική γλώσσα.

Ο ντε Σαρτίν χτύπησε το κουδούνι του και είπε στον υπηρέτη που εμφανίστηκε:

— Στείλτε μου άμέσως τον Φουβί.

— Έπειτα από λίγο ένας άνθρωπος μέσης ηλικίας, με ρυτιδωμένο πρόσωπο και βαθυλωμένα μάτια, μπήκε στο γραφείο. Κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του ένα χοντρό βιβλίο.

Ο ντε Σαρτίν του έδειξε ένα μικρό τραπέζκι πλάι στο δικό του.

— Καθήστε εκεί και αποκριπτογραφήστε μου τις επικεφαλίδες αυτών των εγγράφων, Φουβί, του είπε ο ντε Σαρτίν, δίνοντάς του μερικά από τα έγγραφα που είχε πάρει από το κουτί.

Ο Φουβί ήταν μοναδικός στο να αποκρυπτογραφή και τα πιο μυστηριώδη έγγραφα. Είχε συντάξει γι' αυτό το σκοπό ένα βιβλίο με κλειδιά, που αποδεικνύονταν αλάθητα.

Ο ταπεινός αυτός υπάλληλος κάθισε μπροστά στο τραπέζι, άνοιξε το βιβλίο του κι' άρχισε την εργασία του. Έπειτα από δέκα λεπτά, είχε αποκρυπτογραφήσει κιόλας κάμπουσες από τις επικεφαλίδες των εγγράφων που του είχε παραδώσει ο προϊστάμενός του.

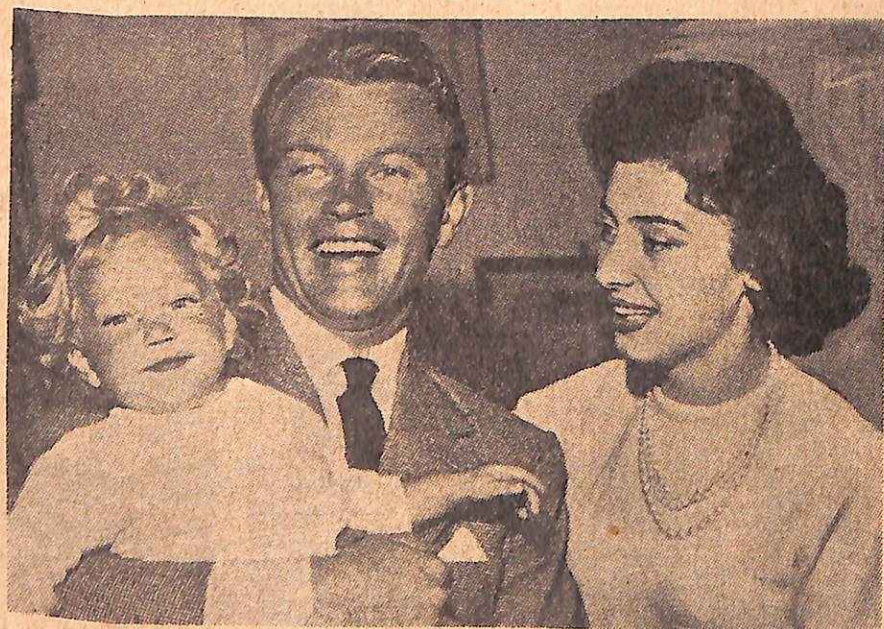
Οι επικεφαλίδες αυτές έλεγαν τα εξής:

«Διαταγή να συγκληθούν 3000 άδελφοί στο Παρίσι».

«Διαταγή να συστηθούν τρεις λέσχες και έξη στοές».

«Διαταγή να συγκροτηθεί ειδική σωματοφυλακή του Μεγάλου Κόπτη και να έξευρεθούν γι' αυτόν τέσσερες κατοικίες. 'Η μιά απ' αυτές πρέπει να βρίσκεται μέσα σ' ένα από τα βασιλικά ανάκτορα».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

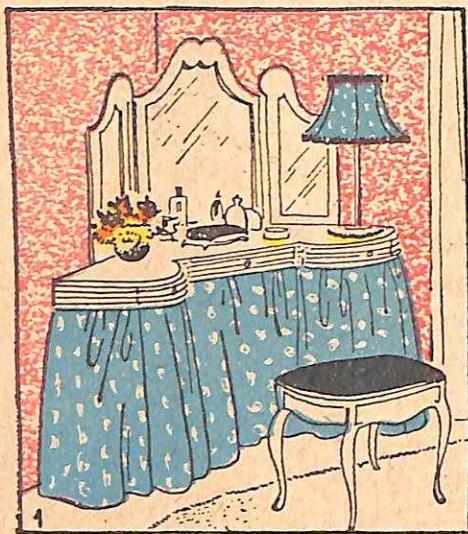
Ο ΖΑΚ ΣΕΡΝΑΣ ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ

Γεννημένος στη Λιβουανία, ο Ζάκ Σερνάς, που σε νεαρά ηλικία εγκαταστάθηκε στη Γαλλία, μαζί με τους γονείς του και πολιτογραφήθηκε Γάλλος, καθάρθηκε να γίνει διάσημος παίζοντας στον Ιταλικό κινηματογράφο. Έδώ και δυο χρόνια το Χόλλυγουντ άρχισε να ενδιαφέρεται για τον συμπθεστάτο αυτό καλλιτέχνη και τον κάλεσε για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Στην κόλαση του Μπιέν - Μπιέν - Φού». Εκτοτε οι προτάσεις έπεσαν βροχή και ο Ζάκ αναγκάστηκε να παραμείνει για πολύ στο Νέο Κόσμο. Δεν σκεπτεί, όμως, να εγκατασταθεί μόνιμως στο Χόλλυγουντ και γι' αυτό έχει αφήσει στην 'Ιταλία τη γυναίκα του Μαρία Στέλλα Σινιορίνι και την κόρη του Φραντζέσκα, ενός έτους, έμφαλλήθηκε δε μιας σύντομης διακοπής της δουλειάς του, για να πάει και να τις δει στη Ρώμη.

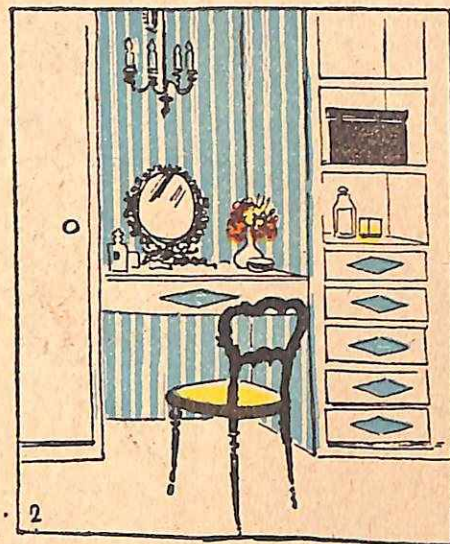

Η ΒΑΡΚΑ-ΤΕΝΤΑ

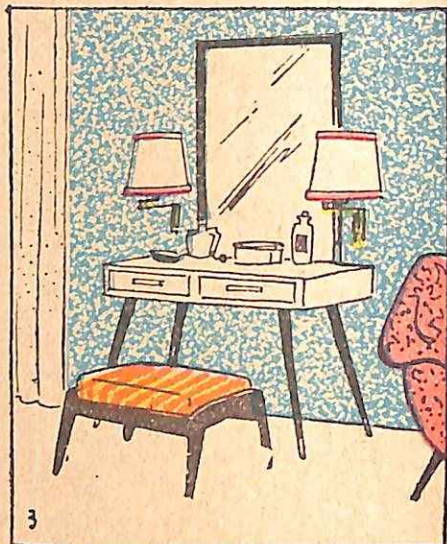
Στο Χάρλου της 'Αγγλίας, η κυρία Τζόυς Βόρτικ παρουσίασε μια εξαιρετικά πρακτική εφεύρεσή της. Πρόκειται για ένα ελαστικό κανό, που φουσκώνει και επιπλέει στη θάλασσα συγκρατώντας επάνω του ένα ή και δύο άτομα και που μπορεί στην ξηρά να μετατραπεί με ευκολία σε μια προστατευτική τέντα. Η κυρία Βόρτικ κατώθηκε να αποδείξει στους φωτογράφους που παρακολουθούσαν την επίδειξή της, τη διπλή ωφέλιμότητά της εφευρέσεώς της. Άριστο παράδειγμα: Η εφεύρεση επάνω στο κανό της και δεξιά ή ίδια μαζί με το σύζυγό της κάτω από την ίδια βάρκα που έχει μετατραπεί σε τέντα.

Ρωμαντικό στυλ

Ανατολίτικο στυλ

Σαλονιστική τουαλέττα

Το πιο αγαπημένο για τη γυναίκα επίπλο του σπιτιού είναι χωρίς αμφιβολία η τουαλέττα της. Γι' αυτό κι' η τέχνη, στο πέρασμα των αιώνων, έδωσε ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό το επίπλο και μ' ένα σωρό χαριτωμένες έμπνευσεις το παρουσιάζει σε πολλά στυλ. Σας δίνουμε, λοιπόν, μερικές πληροφορίες, με τις σχετικές εικόνες, για να διαλέξετε ένα από τα δώδεκα στυλ, που παρουσιάζουμε. Άλλα απ' αυτά είναι κλασσικά κι' άλλα, νεώτερης έπινοήσεως, έξυπνότερου πολύ πρακτικά, χωρίς να τους λείπουν οι όμορφες γραμμές κι' η κομψότης.

που χρησιμοποιούμε για σαλόνι ή για λίδιγκ-ρούμ, όταν το σπίτι είναι μικρό κι' η κρεβατοκάμαρα δεν τη χωράει, μπορούμε να τοποθετήσουμε μια τέτοιου είδους τουαλέττα. Το τραπέζι της, από μαόνι ή άλλο χρωματιστό ξύλο, έχει μπροστά του ένα μεγάλο ορθογώνιο καθρέφτη. Στα πλάγια του καθρέφτη αυτού, δυο απλές έξασφαλίζουν τέλειο φωτισμό. Το έσκαμπώ είναι έναρμονισμένο με το στυλ της κυρίας τουαλέττας.

Εικόνα 4. Η πρακτική τουαλέττα.—Όταν η κρεβατοκάμαρα είναι κάπως μικρών διαστάσεων, πρέπει να κατα-

Η τουαλέττα

12 από τα πιο όμορφα στυλ του

Εικόνα 1. Ρωμαντικό στυλ.—Οι γραμμές αυτής της τουαλέττας δ. κρίνονται για την απλότητά τους. Ταιριάζει πολύ για την κρεβατοκάμαρα μιας νεαρής νέμης. Το ξύλινο τραπέζι της, με το κομψό κι' όλο καμπύλες σχήμα του, γίνεται συνήθως από σφένδαμνο άσπρο ή λακέ. Η στόφα είναι από έλβετική μουσελίνα.

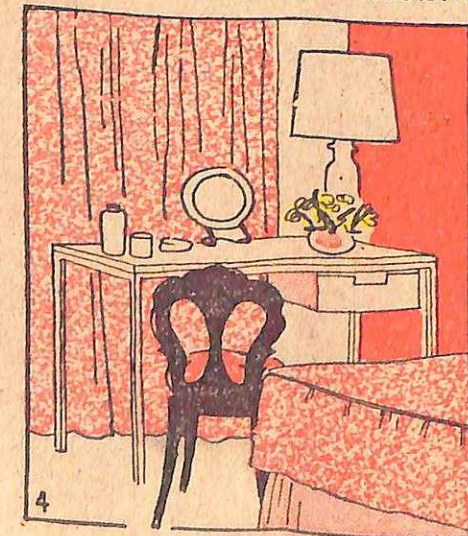
Εικόνα 2. Ανατολίτικο στυλ.—Ακόμα κι' στο πιο απλό περιβάλλον δεν αποτελεί παραφωνία μια ιδιαίτερη νότα φιλαρέσκειας. Σ' αυτή την τουαλέττα, λόγου χάριν, ή κάπως σε βαρύ στυλ καρέκλα κι' ο καθρέφτης που ή κορνίζα του είναι ανατολίτικου τύπου, αναπληρώνουν την έλλειψη άνεσεως της κυρίας τουαλέττας, που καθώς βλέπετε είναι τοποθετημένη ανάμεσα σε δυο ντουλάπια του τοίχου.

Εικόνα 3. Σαλονιστική τουαλέττα.—Σ' ένα δωμάτιο,

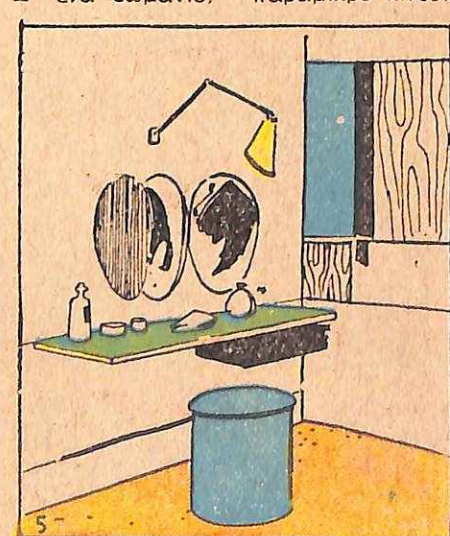
φύνουμε σε τέτοιου είδους τουαλέττα, που δεν πιάνει πολύ χώρο και μπορεί να μεταφερθεί εύκολα. Το τραπέζι της, απλό κι' ελαφρό, έξυπνότερη ιδανικά την κατάσταση. Μια κάπως βαρύτιμη καρέκλα πλουτίζει την έντύπωση.

Εικόνα 5. Υπερμοντέρνο στυλ.—Κι' αυτό το είδος είναι έμπνευσμένο από την ανάγκη να κερδηθώ χώρος, που τόσο συχνά παρουσιάζεται στα σύγχρονα σπίτια. Το τραπέζι εδώ είναι ένα πλατύ ράφι από μάρμαρο, γυαλί ή πλαστική ύλη και το «συρτάρι» από πολυτίμο μαύρο ξύλο. Ο καθρέφτης, όταν θέλετε να τον χρησιμοποιήσετε, ανοίγει σε τρία φύλλα κι' έχει κυκλικό σχήμα.

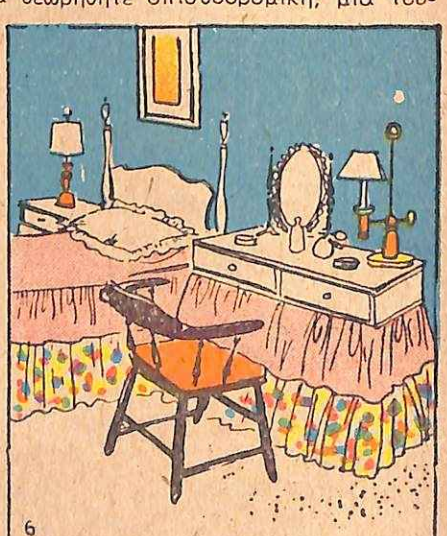
Εικόνα 6. Η κοκκέτικη τουαλέττα.—Αν αντίθετως διαθέτετε αρκετό χώρο, μπορείτε να παραγγείλετε, χωρίς τον παραμικρό κίνδυνο να θεωρηθώ όπισθοδρομική, μια του-

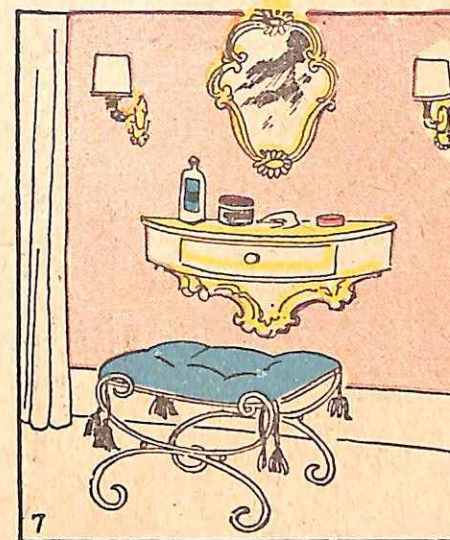
Πρακτική τουαλέττα

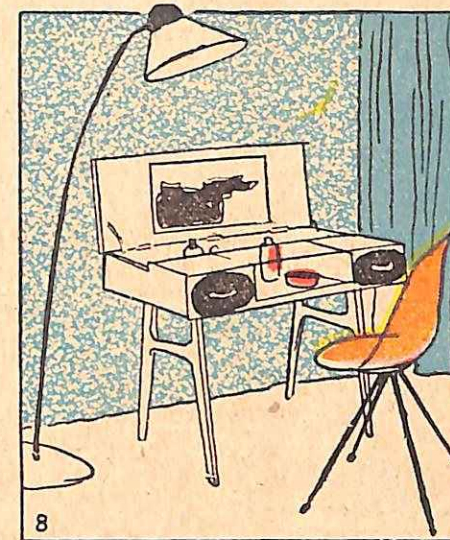
Υπερμοντέρνο στυλ

Κοκκέτικη τουαλέττα

Τουαλέττα λίγο «έξαντρη»

Κοριτσιίστικη τουαλέττα

Αυτοκρατορικό στυλ

αλέττα στο στυλ που είχε πέρασι στα χρόνια της προηγούμενης γενεάς. Αυτή που βλέπετε στην εικόνα, είναι από καρυδιά, έχει δυο συρτάρια και βουαλίζ σε δυο «πατώματα». Για το πρώτο, θα διαλέξετε μονόχρωμο ύφασμα, για το δεύτερο ένα έμπριμ με λουλούδια σε ανοιχτούς τόνους.

Εικόνα 7. Τουαλέττα λίγο «έξαντρη».—Αυτός ο τύπος δίνει άραία λύσι στη γυναίκα, που δε διαθέτει χώρο, αλλά θέλει νάχη μια τουαλέττα έντυπωσιακή κομψή και κάπως βαρύτιμη. Άρκει να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό μια κονσόλα και να κρεμάστε πάνω της ένα καθρέφτη κάπως

θετημένος στην από μέσα έπιφάνεια του καπακιού. Το τραπέζι και το έσκαμπώ γίνονται από καρυδιά.

Εικόνα 10. Τουαλέττα έξοχη.—Για την κρεβατοκάμαρα του σπιτιού, που έχετε στην έξοχη, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε αυτό το συμπαθητικό είδος τουαλέττας. Είναι από λυγαριά και το τραπέζι της δίνει την έντύπωση κανίστρου. Το έσκαμπώ είναι κι' αυτό από λυγαριά κι' έχει πράσινο μαξιλάρκι μ' άσπρα κρόσσια.

Εικόνα 11. Στυλ 19ου αιώνα.—Χρειάζονται απλώς λίγα συμπληρώματα, για να μεταβάλετε ένα τραπέζι του

που θα διαλέξετε

χαριτωμένου γυναικείου επίπλου

ακοιβά, με χρυσή κορνίζα. Το έσκαμπώ, σ' αυτό το είδος της τουαλέττας, είναι σε σχήμα κοντού ανάκλιντρου και το μαξιλάρκι του έχει μεταξωτές φούντες.

Εικόνα 8. Κοριτσιίστικη τουαλέττα.—Είναι ειδικά έμπνευσμένη για νεαρές παντρεμένες και για κορίτσια. Οι γραμμές της, όπως βλέπετε, είναι σε υπερμοντέρνο στυλ. Το τραπέζι κλείνει σαν κουτί και το μεγαλύτερο μέρος του, το κεντρικό, είναι μπροστά γυαλίνο. Κλείνοντας το τραπέζι, μετά τη χρησιμοποίησή του σαν τουαλέττα, το επίπλο παίρνει την όψη μικρού γραφείου.

Εικόνα 9. Αυτοκρατορικό στυλ.—Το σύστημα του ανοιγοκλειόμενου τραπεζιού βρίσκεται κι' εδώ, με τη διαφορά πως σ' αυτή την περίπτωση το επιβάλλουν όχι πρακτικοί, αλλά καθαρά αισθητικοί λόγοι. Ο καθρέφτης είναι τοπο-

σαλονιού σας σε άνετη και κομψή τουαλέττα. Ένας καθρέφτης σπητός, σε σχήμα όβάλ και μια καρέκλα σε στυλ 19ου αιώνα, με ντυμένο κάθισμα, συμπληρώνουν θαυμάσια το αρμονικό σύνολο. Σ' αυτό το στυλ ταιριάζουν πολύ και τα παραπάνω, έστω κι' από χρωματιστό χαρτί.

Εικόνα 12. Αμερικανική τουαλέττα.—Σ' ένα περιβάλλον, που ο γενικός του τόνος βρίσκεται στη γραμμή της παραδόσεως, μπορείτε μια χαρά να παρεμβάλετε και κάποιο μοντέρνο στοιχείο, χωρίς να χαλάσει η γενική έντύπωση, άλλ' απεναντίας να πάρη κάποιο αέρα δροσιάς κι' ελαφρότητας. Στην κρεβατοκάμαρα π. χ., που βλέπετε εδώ, το συνηθισμένο μονό τραπέζι της τουαλέττας, έχει αντικατασταθώ από δυο επιπλάκια, που υδέονται μεταξύ τους με μια γυαλίνη ή ξύλινη έπιφάνεια.

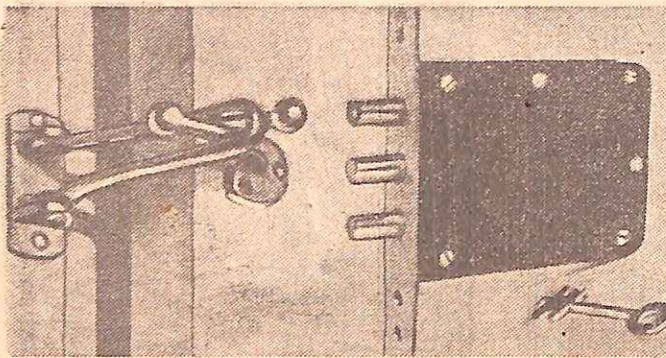
Τουαλέττα έξοχη

Στυλ 19ου αιώνα

Αμερικανική τουαλέττα

1) Νέο σύστημα ασφαλείας για την πόρτα. 2) Μοντέρνα κλειδαριά με σύρτες που βγαίνουν ως τη μέση του μήκους τους.

Η ασφάλεια του σπιτιού σας ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οι σημερινοί τύποι κλειδαριών και κλειδιών

Τό να έχετε ανησυχία για την ασφάλεια του σπιτιού σας από τους κλέφτες, ιδίως τη νύχτα, δε σημαίνει καθόλου, ότι είστε δειλός άνθρωπος. Τώρα, μάλιστα, που αρχίζουν οι διακοπές, πρόκειται για περίοδο, που οι κλέφτες των σπιτιών βρίσκονται σε μεγάλη κίνηση.

Μερικοί νοικοκυράοι λένε: «Στο σπίτι μου δεν υπάρχουν σπουδαία πράγματα για να κλαπούν». Μια τέτοια αντίληψη δε συμφωνεί καθόλου με την πραγματικότητα. Πρώτα-πρώτα, ο κλέφτης μπορεί να νοιώσει το αντίθετο. «Επειτα, δε σκέφτεται πάντα τα αντικείμενα αξίας, αλλά είναι πιθανό να κάνει «επίσκεψη» στο σπίτι σας για να βουτήξει ό,τι βρή. Τρίτον, έστω κι αν δεν έχετε τα κοσμήματα του Άγα Χάν, ή μόνον ακριδώς γι' αυτό, δε ληστεύετε πολύ, όταν κάνουν φτερά τα ψιλοπράγματα που έχετε.

Σας δίνουμε, λοιπόν, παρακάτω μερικές συμβουλές πληροφορίες και συμβουλές για την ασφάλεια του σπιτιού σας από τους κλέφτες. Τό «μάτι» της πόρτας

Τη νύχτα, ή ακόμα και την ημέρα, υπάρχουν περιπτώσεις που δε θα θέλατε ν' ανοίξετε την πόρτα σας, όταν χτυπήσει το κουδούνι, πριν δείτε με τί άνθρωπο έχετε να κάνετε.

Γι' αυτό το σκοπό, ξαναγύρισε ή παλιά μέθοδος πόρτες, να έχουν δηλαδή ένα παραθυράκι, που ανοίγοντάς το, βλέπετε ποιος χτυπά. Τα μοντέρνα σχέδια εξώπορτας έχουν, αντί για τέτοιο παραθυράκι, τα λεγόμενα «μάτια της πόρτας», που είναι σωστά θαύματα οπτικών συνδυασμών. Ένα απ' αυτά τα συστήματα, το «μπαλκόνι», δίνει οπτικό πεδίο 175 μοιρών και συνιστάται ιδιαίτερα για τους πολύ καχύποπτους ενοίκους. Ένα άλλο, το «λουμπίζορ», είναι είδος μικρού περισκοπίου, με το οποίο μπορείτε να δείτε απ' έξω, μένοντας ακόμα και μακριά από την πόρτα. Το σύστημα αυτό χρησιμεύει ακόμα και για μικρά παιδιά, που τυχόν θάμειναν μόνα τους στο σπίτι.

Η αλυσιδίτσα ασφαλείας Σε ώρισμένες κατοικίες εξακολουθεί να είναι σε χρήση η αλυσιδίτσα που κρατά την πόρτα μισόκλειστη. Η συνήθεια αυτή δεν είναι καθόλου πρακτική κι' έξ' άλλου κάνει κακό στην πόρτα. Σήμερα συνήθίζεται ένα άλλο σύστημα ασφαλείας, στερεό και σίγουρο, που δείχνει και εικόνα 1. Το σύστημα αυτό αποτελείται από δυο κομμάτια στερεωμένα το ένα στο φύλλο της πόρτας και το άλλο στο κούφωμα της.

Κλειδιά και κλειδαριές Εκεί, όμως, που η σύγχρονη τεχνική έχει κάνει σωστά θαύματα, είναι τα κλειδιά κι' οι κλειδαριές.

Οι νέοι τύποι κλειδιών έχουν τα δόντια τους όχι πλακέ, αλλά κάθεται και σταυρωτά στην άκρη, έτσι που είναι αδύνατο να παρθούν άποπτοιματά σε κερδί. Όλα, έξ' άλλου, τα κλειδιά αυτών των τύπων, διαφέρουν απόλυτα μεταξύ τους, έχοντας ελαφρείς διαφορές στα δόντια κι' αντίθετα απ' ό,τι γινόταν ως σήμερα, φτιάχνονται τώρα κλειδαριές για τα κλειδιά κι' όχι κλειδιά για τις κλειδαριές.

Τα κλειδιά αυτά έχουν στην άκρη τους και μία θήκη, που προστατεύει από την παραμόρφωση το λεπτότατο οδόντωμα.

Οι μοντέρνες κλειδαριές είναι, έξ' άλλου, σε μία αφάνταστη ποικιλία λεπτομερειών στην κατασκευή τους

Δεν είναι άπιαστο κάποιος κλέφτης να βάλει στο μάτι το σπίτι σας...

κι' έχουν ως κύριο κοινό τους χαρακτηριστικό, ότι οι σύρτες τους δε βγαίνουν από την κλειδαριά παρά ως τη μέση του μήκους, που έχουν, κι' αυτό για να μη μπορέσει εύκολα να παραβιαστεί η πόρτα (Εικόνα 2). Η αντίσταση στα φύλλα της πόρτας

Εκτός από την κλειδαριά και το χωριστό συρτή, που θα μπορούσε να υπάρχει πίσω από μία πόρτα, που την κλείσαμε από μέσα όταν φύγαμε, γιατί χρησιμοποιήσαμε, για να βγούμε, μία άλλη πόρτα, υπάρχει κι' ένας άλλος τρόπος, για να εμποδιστεί αποτελεσματικά η παραβίαση.

Για να μη μπορέσει ο κλέφτης ν' ανοίξει δια της βίας μία πόρτα, δεν αρκεί η γερή κλειδαριά. Χρειάζεται να βρη αντίσταση στα ίδια τα φύλλα της πόρτας κι' όχι στη μέση τους, όπου είναι η κλειδαριά κι' ο χωριστός σύρτης, αλλά στα πλάγια της. Αυτό το πετυχαίνουμε μ' ένα σύστημα ανάλυτο προς εκείνο που αναφέραμε στην αρχή. Όταν μιλήσαμε για την αλυσιδίτσα ασφαλείας.

Τό σύστημα αυτό αποτελείται επίσης από δυο κομμάτια μετάλλου, ένα άρσενικό, που βρίσκεται στερεωμένο στο κούφωμα κι' ένα θηλυκό στην άκρη του θυροφύλλου. Τοποθετώντας στο κούφωμα του θηλυκού ένα αντίστοιχο βούλωμα, έπίσης μετάλλιο, κάνουμε το φύλλο της πόρτας άμετακίνητο. Φυσικά, τό σύστημα αυτό χρησιμεύει, όταν βρισκόμαστε μέσα στο σπίτι, ή πρόκειται να μπούμε στο γυρισμό μας από άλλη πόρτα.

Σε ώρισμένα όμως μοντέρνα σπίτια, στην Αμερική, τό σύστημα αυτό έχει τελειοποιηθεί κι' ο ιδιοκτήτης μπορεί ν' ανοίξει μία τέτοια πόρτα, πατώντας κάποιο άθραστο κουμπί.

Πέντε χρήσιμες συμβουλές

Νά τώρα και πέντε πολύ χρήσιμες συμβουλές, για την ασφάλεια του σπιτιού σας, αν πρόκειται να τό εγκαταλείψετε έρημο για έρες:

1) Αναθέστε σε κάποιο γνωστό σας ή συγγενή σας να τό επισκεπτεται κάθε τόσο, για να διαπιστώνει αν όλα είναι εν τάξει.

2) Είναι ανώφελο να κλείσετε καλά την πόρτα, αν έστω κι' ένα παραθύρο ή ο φωταγωγός ή κάποιο άλλο άνοιγμα του σπιτιού σας, δεν είναι ασφαλισμένα με την ίδια προσοχή.

3) Αν έτυχε να χάσετε τό κλειδί της πόρτας σας, μη διστάσετε να αλλάξετε κλειδαριά κι' άποφύγετε να φτιάξετε ένα άλλο κλειδί. Μ' αυτή την ευκαιρία, βάλτε μία κλειδαριά νέου τύπου.

4) Τηλεφωνήματα που γίνονται «κατά λάθος», στον άριθμό σας, να τό υποψιάζεστε τέτοια έποχή.

5) Ξερετε πως τό θηλυκό σκυλί φυλάει καλύτερα τό σπίτι από τό άρσενικό; Αν, λοιπόν, θέλετε να πάρετε σκυλί, έχετε τό κι' αυτό ύπ' όψη σας.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΕΣ

Η γνωστή τραγουδίστρια Λέτα Μαρτίν, η οποία, από δυο μηνών και πλέον, βρίσκεται στην Αίγυπτο, όπου ήδη εμφανίζεται σε δυο μαζικά κέντρα, με εξαιρετική επιτυχία.

ΡΕΚΟΡ ΑΡΜΟΝΙΚΟΥ ΑΛΜΑΤΟΣ

Ο Μπόμπ Γκουτόφσκυ, φοιτητής του Πανεπιστημίου του Λος Άντζελες, κατέρριψε τό ρεκόρ του άλματος επί κοντώ, πηδώντας 4 μέτρα 78 εκατοστά και 3/4, ενώ τό προηγούμενο ρεκόρ, που κατείχε από τό 1942 ο Αμερικανός Κορνέλιους Γουόρμερτνικ, ήταν 4 μέτρα και 77 1/2 εκατοστά. Στή φωτογραφία μας ο Γκουτόφσκυ πηδά 4 μέτρα και 58, καταρρίπτοντας ένα άλλο ρεκόρ, τό του αρμονικού άλματος. Πράγματι ο άθλητής επέδειξε κατά τό άλμα του αυτό ένα εξαιρετικό στυλ.

Πώς αντιγράφουν ΟΙ ΑΜΕΛΕΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙ

Τεχνάσματα μαθητών και μαθητριών για ν' άποφύγουν τούς διαγωνισμούς

Είδαμε πως πολλοί μαθητές ή μαθήτριες, για να πετύχουν να περάσουν με τις αντιγραφές τους στους διαγωνισμούς, καταβάλλουν έπιμονες κι' άπεγνωμένες προσπάθειες, που έγγίζουν κάποτε τά όρια της άνασχυντίας. Μά ύπάρχουν κι' άλλοι, που, προελέποντας τραγική την άποτυχία, προσποιούνται τον άρρωστο τάχα, για να μπορέσουν έτσι να διαγωνιστούν κατόπι. Γιατί έχουνε την έλπίδα πως ύστερα οι περιστάσεις για αντιγραφή θα είναι πιο ευνοϊκές. Ο νόμος άλλως τε τους δίνει τό δικαίωμα, αν παρουσιάσουν ένα πιστοποιητικό γιατρού, να τούς έπιτραπή να δώσουν έπειτα εξετάσεις. Μά έπειδή ο σύλλογος τών καθηγητών έχει τό δικαίωμα να μην έγκρινε μία τέτοιου είδους άναβολή, αν ύποψιαστεί πως ο γιατρός δε λέει την πραγματική κατάσταση, μερικοί καταφεύγουν σε μέτρα άποδραστικά: Ένας π.χ. χτύπησε έπί το δέξι του χέρι, τό έδωσε μ' έπίδεσμο κι' έτσι παρουσιάστηκε στο γυμνάσιο την ήμερα τών διαγωνισμών. Πώς, μάλιστα, να γράφει διαγώνισμα με τό δέξι του χέρι πληγμένο;

Μία μαθήτρια στο γυμνάσιο Ν. Σμύρνης, την ώρα που έδινε διαγώνισμα, μόλις είδε πως τά ζητήματα ήταν γι' αυτήν δύσκολα και δε θα τά κατάρριβε ν' αντιγράψει, κίτρινε ξαφνικά και φώναξε: «...»

Την είχε πιάσει, βλέπετε, κρίσις σκοληκοειδίδος. Και με ύφος και φωνή, που θάκανε ένδοξη μία ήθοποιό, υποκρινόμενη την άρρωστη, ώστε άμέσως, μ' όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις, την έθαλσαν έξω από την τάξη και φώναξαν μάλιστα και ταξί, για να την πάνε σπίτι της. Από τότε οι συμμαθήτριές της της βγάλανε τό παρατσούκλι «η σκοληκοειδίτσα».

Παρόμοιες κατεργαριές ώστόσο δεν περνούν πάντοτε. Έτσι, μία άλλη μαθήτρια, τό γυμνασίου Ν. Σμύρνης κι' αυτή (είναι τώρα δικηγόρος), λίγη ώρα πριν μπη μέσα στην αίθουσα, όπου θα γινόταν διαγωνισμός σ' ένα μάθημα, που δεν τόχε καλά μελετήσει, σφίστηκε νά... λιποθυμήσει! Στόν κάτω, λοιπόν, διάδρομο, όπου βρισκόταν τότε (τό άλλα κορίτσια ήταν μαζεμένα επάνω), έκυψε γρήγορα, καθάρισε καλά τό μέρος που διάλεξε για να πέση χάμω κι' έκει έαπλώθηκε φαριδιά-πλατιά, τακτοποιήσε καλά τη μαθητική ποδιά της προς τό μέρος τών ποδιών της και έκανε την... ξερή, δίνοντας συγχρόνως και μία μαρτυρική έκφραση στό πρόσωπό της. Για κακή της όμως τύχη, από πάνω, κοντά στη σκέλα, σκετάρια ένας καθηγητής, που έλειπε, δεν τόν είχε παρακολουθήσει, σ' όλες τις παραπάνω προετοιμασίες, κι' έδενε και την ψευτική κατόπι λιποθυμία της. Άμέσως, λοιπόν, κατέβηκε κάτω, την πλησίασε και της φώναξε με θυμό: «Αυτό τά κόλπο, έδω δεν περνούν!»

Σήκω άμέσως επάνω, σήκω! Και εύθες... Λάθοςος ήγέρθη τρομοκρατημένος. Την ώδηγησε κατόπι στο γραφείο, όπου οι άλλοι καθηγητές την υποδέχτηκαν με γέλια και σχόλια ειρωνικά. Άφήνω πιά τά χάχανα που κάνανε με αυτήν οι άλλες συμμαθήτριές της. Γιατί τά κορίτσια, γενικά, όσο θαυμάζουν μία παουουργία που πετυχαίνει, τόση άσπλαχνία έπιδείχνουν σε περίπτωση άποτυχίας. Από τότε, λοιπόν, της κολλήσανε και αυτής τό παρατσούκλι «η λιποθυμισμένη».

Μά τό τέχνασμα της λιποθυμίας, καθώς είναι γνωστό, σε μερικές γυναίκες άπομένει τό μόνο εύκολο καταφύγιο, όταν βρισκονται σε πολύ δύσκολη κι' άμυχανή θέση. Μά κι' ένα σχετικό άνέκδοτο. Άέει κάποιος σ' ένα φίλο του: «Προτιμώτερά ή γυναίκα μου, όταν λιποθυμώσε, έπεφτε χόμω στο χαλί. Τώρα όμως διαλέγει... ψηλότερα μέρη».

Πώς αυτό; «Μία φορά της φώναξα: «Ένα ποντίκι!» και την έξαπλώθησε άμέσως. Όπως είπαμε όμως πάρα πάνω, σπάνια μπορεί να περάσουν αυτό τό είδος οι ποντοίει, που μεταχειρίζονται μερικοί μαθητές και μαθήτριες, για να τούς έπιτραπή ν' αναβάλουν τις εξετάσεις. Γι' αυτό τό λόγο κάποιος άλλος, βάζουν σ' ένένοια παουουργίες πιο τολμηρές, μά και πιο έπικινδυνες άκόμη. Έτσι μερικοί, που δεν τά κα-

τάρριβαν να γράψουν καλά, όταν τελείωνε ο διαγωνισμός και πρόκειται να βγούν έξω από την αίθουσα, αντί ν' αφήσουν την κόλλα στην έδρα, την παίρνουν κρυφά μαζί τους. Αν πετύχει αυτό τό κόλπο, άναγκαστικά θα διαγωνιστούν και πάλι σ' αυτό τό μάθημα.

Οι καθηγητές όμως που έπιτηρούν στους διαγωνισμούς, είναι συνήθως κέρβεροι σωστοί. Κι' έτσι, αυτό τό είδος τουλάχιστον οι κατεργαριές, πάντοτε σκεδόν, είναι άπο πριν καταδικασμένες σε άποτυχία. Δεν έπιτρέπεται πιά στους έπιτηρητές να διαβάσουν έφημερίδα ή να κουδεντιάσουν μεταξύ τους. Για την άσπληρη έπιτήρηση, πάνω άπ' όλα χρειάζεται μάτι κι' αυτί. Με άγρυπνη, λοιπόν την προσοχή, στέκονται σε τέτοια έπιφυλακή, πασχίζοντας, με τέτοιο τρόπο, μερικοί από αυτούς να έπιδείξουν τό μέγεθος της προσωπικής τους αξίας.

Υπάρχουν όμως και μερικοί από αυτούς, που έχουν όλη τη διάθεση να φανούν έλαστικοί κι' άλλοι πάλι που είναι άνίκανοι όλως δίδου να έπιβληθούν. Αυτοί όμως φοβούνται τούς άλλους συναδέλφους τους, μήπως μαρτυρήσουν στο γυμνασιάρχη ή στον έπιθεωρητή.

Έτσι, ένας καθηγητής, καλοκάγαθο γερόντιο, όταν έμεινε για λίγη ώρα μόνος του στην τάξη, όπου γινόταν ο διαγωνισμός, και ύπήρχε μεγάλη φασαρία κεί μέσα, τρομοκρατημένος άρχισε να πασκαλιέ τά παιδιά:

«Μη φωνάζετε έτσι, για τό δνομα του Θεού. Θα μάς ακούσουν. Κυτάζετε, αλλά μη μιλάτε!»

Κάποτε όμως έτυχε να πιαστούν συγχρόνως πολλοί μαθητές που αντίγραφαν. Κι' αυτό, όχι από την ικανότητα τών καθηγητών, αλλά από άπλη συμπτώσι. Στην τάξη που γινόταν ο διαγωνισμός, έτυχε να είναι για έπιτηρητής ένας καινούργιος καθηγητής, άποσπασμένος από άλλο γυμνάσιο, που για πρώτη φορά τόν έβλεπαν οι μαθητές. Κι' ήταν στραβός από τό ένα μάτι κι' από τό άλλο άλλοίθωρος, δηλαδή, κατά τη λαϊκή έκφραση, «κυττούσε κατά τόν έμπορα, κι' έδενε τό μπακάλη».

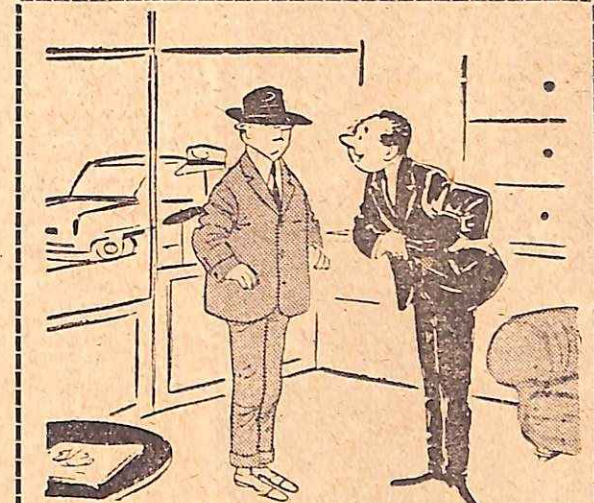
Οι μαθητές, λοιπόν, βλέποντάς τον να κυττά συνέχεια, με τό μοναδικό του μάτι, κατά τό παραθύρο, άρχισαν ολοφάνερα την αντίγραφη, από τις σημειώσεις που είχαν άπο πριν κρυμμένες. Γιατί νόμιζαν πως ο καθηγητής έδενε άλλου άφηρημένος. Αυτός όμως, παρατηρώντας τούς μαθητές ν' αντιγράφουν με τόση άνασχυντία, πετάχτηκε άμέσως, και άρχισε ν' άράξει τις σημειώσεις και νά βαρβαλοή με μονάδα!

Μά πάντοτε υπάρχουν μερικοί έπιτηρητοί, που, παρ' όλη την άσπληρη έπιτήρηση, τά καταφέρνουν ν' αντιγράψουν μία χαρά. Μία μαθήτρια π.χ. από την άρχή του σχολικού έτους καμώνταν πως είναι τάχα μύωψ. Κι' έτσι, στους διαγωνισμούς, αυτή ή δθενε μύωψ, με τη μεγαλύτερη άφέλεια, έκολλούσε τό μάτι της σε γραμματοστήμματα—μεταχέριζόμαστε την άναλογία μαθητική έκφραση—στά γραφτά τών άλλων συμμαθητριών της, χωρίς να ύποψιαστούν τίποτα οι καθηγητές που την έπιτηρούσαν. Γιατί πραγματικά είχαν πιστέψει πως δέν έβλεπε καλά.

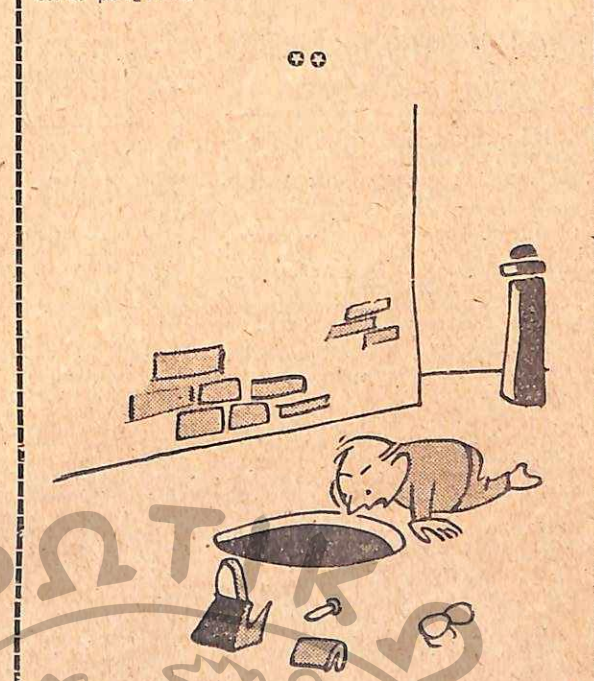
Άλλοτε πάλι, όσοι μαθητές δέν τά καταφέρνουν ν' αντιγράφουν, περιμένουν, μερικές φορές, την βοήθειαν έξ' ύψους ή μάλλον, εκ τού... παραθύρου. Γιατί κι' απ' τό παραθύρο μπορεί να πέσουν σημειώματα, σχετικά με τά ζητήματα που τούς έχουνε δώσει. Άλλοι μαθητές, τών ανωτέρων τάξεων, που έτυχε να πάρουν είδησι τί θέματα έχουνε δοθή, τ' αναπτύσσουν έξω σε χαρτάκια και τά πετάνε από τό παραθύρο. Αυτό έγινε και πρόπερσι σ' ένα γυμνασιο θηλέων, άπο μαθητές τό γυμνασιού άρρένων. Μά οι έρωσιδείς αυτοί, που μ' αυτόν τον τρόπο βάδηναν να συγκινήσουν τά αντικείμενα της άσπληρη έπιτήρησης, και τιμωρήθηκαν σκληρά, πιάστηκαν και τιμωρήθηκαν και άναξίτητοι (κατά την κρίση τών καθηγητών τους) έκδιωξαν τών έρωσιδικών τούς αίσθημάτων.

Υπάρχουν κι' άλλοι μαθητές, που, την ώρα τών διαγωνισμών, σε στιγμές άπελπίσας, γιατί δέν μπορούν ν' αντιγράψουν απ' άλλο, ζητούν βοήθεια κι' από άμελέστατους άκόμη μαθητές, άπο όπου, φυσικά, λαβαίνουν πολύ λανθασμένες άπαντήσεις. Δυο τέτοιους άλληλοσηθομένους άμελέτητους μαθητές βλέποντας ένας θυμόσοφος καθηγητής, είπε σ' αυτούς, μεταλλάθοντας κάπως ένα άρχαιο ρητό: «Τυφλός, τυφλόν οδηγών, άμφότεροι εις βόθρον έμπεσούται».

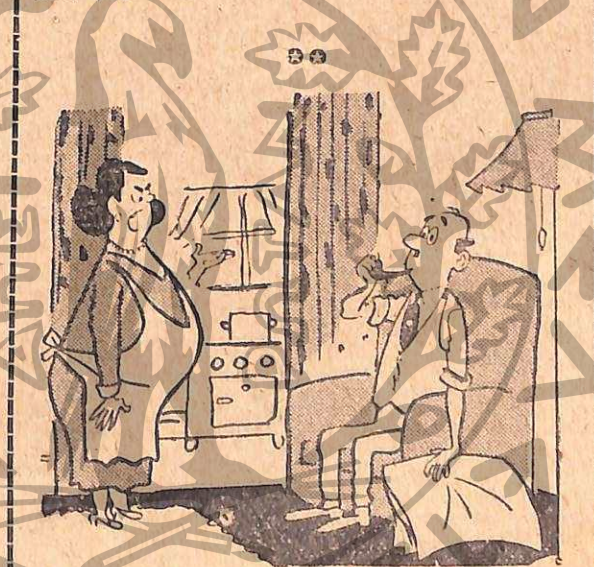
ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πονηρίες στις εξετάσεις.

— Δεν φταίει τό καπέλλο... Τό κεφάλι σας είναι μικρό!...

Ο Ενοχος: «Αν βρείτε μία μιανάνα, κυρία μου, φέρετε την, ανεβαίνοντας...»

— Την έφημερίδα να τη διαβάξτε στο γραφείο σου... Έδώ έχουμε άλλες δουλειές!...

Ο Μπούτον πρόσθεσε και ένα μικρό κατάρτι με πανί στην παράξενη στολή του.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΤΡΑΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Προέβλεπε την τεράστια σπουδαιότητα που θα είχαν σε περίπτωση πολέμου οι υπερδύναμεις κατά-σχεποι

Οι βατραχάνθρωποι, ως γνωστόν, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στον τελευταίο πόλεμο. Οι ειδίκες στολές τους και όλα ή εξάρτησή τους γενικά τους δίνουν την δυνατότητα να κινούνται άνετα και αθόρυβα κάτω από το νερό και να φέρνουν σε πέρας επίκινυνες και συχνά άπαιχτες αποστολές με άλλο τρόπο άποστο λες.

Είναι δες βέβαιο ότι ή συνεισφορά τους θα είναι σημαντική σε περίπτωση νέου πολέμου, χωρίς να λογαριάζουμε τις άλυπολόγιτες υπηρεσίες, που προσφέρουν στην κατασκοπεία και άντικατασκοπεία σε καιρό ειρήνης.

Παρ' όλο που το νέο αυτό όπλο, οι βατραχάνθρωποι, πήρε την οπουδαιότερη άνάπτυξη του κατά την διάρκεια του τελευταίου πολέμου και, περισσότερο, στα χρόνια που ακολουθήσαν, οι βάσεις για την δημιουργία τους μπήκαν πρό 75 περίπου ετών, από τον Άμερικανό Πώλ Μπούτον, τον πρώτο βατραχάνθρωπο του κόσμου. Τά άπιστευτα, για εκείνον τον καιρό καταρθώματά του τον έκαναν διεθνή προσωπικότητα και ό κόσμος μιλούσε συνεχώς γι' αυτόν.

Τή φήμη του, ό Πώλ Μπούτον τή κρωστούσε κυρίως στην στολή του βατραχάνθρωπου, που τελειοποίησε ό ίδιος και με την οποία έκανε όλα τα καταπληκτικά κατορθώματά του. Ήταν φτιαγμένη από ένα υδατοστεγές έλαστικό ύφανμα και άπελειτο από δύο κομμάτια (ένα σασκάκι με κουκούλα και ένα παντελόνι) που συνδεόοντο στη μέση και δεν άφιναν το νερό να περάσει στο σώμα. Στο έσωτερικό της, υπήρχαν συνολικά πέντε άεροστεγείς θάλαμοι, που όταν γέμιζαν με άέρα, δεν άφιναν τον ιδιοκτήτη της στολής να βυθιστεί. Όλο το σώμα ήταν προφυλαγμένο από το νερό και μόνο ένα μικρό μέρος του προσώπου (τά μάτια, ή μύτη και το στόμα) έμεναν άκάλυπτα.

Με την στολή αυτή, ό Μπούτον μπορούσε να επιπλέει στο νερό είτε έλαπιζόμενος είτε σε όρθια στάση και να κινείται, με τήν βοήθεια ενός μικρού κουπιού, που κατεσκεύασε ό ίδιος από λάστικο. Άργότερα, μάλιστα, πρόσθεσε στη στολή του και ένα μικρό κατάρτι με πανί, που τή χρησιμοποίησε για να περάσει τήν Μάγκι και να διαπλεύσει αρκετούς από τους μεγάλους ποταμούς του κόσμου.

Στήν άρχή, ό Μπούτον προώριζε τή στολή του για ναυαγοσωστικό εξάρτημα και μόνο άφου περάσαν άρκετά χρόνια από τήν κατασκευή

της, σκέφτηκε να έκμεταλλευτεί τις δυνατότητες, που πρόσφερε στην διεξαγωγή των πολέμων.

Για να άποδείξει τήν αξία της στολής του, ό Πώλ Μπούτον σκέφτηκε να πηδήσει από ένα πλοίο, όταν αυτό θα βρισκόταν 200 μίλλια έξω από το λιμάνι της Νέας Υόρκης και να γυρίσει πίσω, βασιζόμενος στην άντοχη της στολής και το μικρό κουπί.

Κανείς πλοίαρχος, όμως, δε δέχόταν να τον βοηθήσει στο πρώτακουστο και παράτολμο σκεδίο του. Γι' αυτό τον Οκτώβριο του 1874, άνέθηκε κρυφά στο άτμόπλοιο «Κουήν» που ξεκίνησε από τήν Νέα Υόρκη για τήν Άγγλία. Τον άνεκάλυψαν, όμως, πριν πραγματοποιησόν το σκεδίο του. Ό πλοίαρχος, ώστόσο δέχτηκε να τον βοηθήσει με τή διαφορά ότι τον άφησε να πείσει στη θάλασσα, όταν το «Κουήν» βρισκόταν 60 μίλλια έξω από τις ακτές της Ίρλανδίας, όπου ό Μπούτον έπρόκειτο να φτάσει.

Άφου έμεινε έπτά ώρες στη θάλασσα, ό νεαρός Πώλ πάτησε κατόπιν το πόδι του σε στερεό έδαφος. Τό κατορθώματό του έγινε γνωστό σ' όλον τον κόσμο από τις έφημερίδες και για πολλούς μήνες ό πρώτος βατραχάνθρωπος κερδίζει μεγάλα ποσά, επιδεικνύοντας τήν στολή του και δίνοντας διαλέξεις γι' αυτήν και για το κατορθώματό που είχε πραγματοποιήσει.

Άργότερα, δοκίμασε δύο φορές να διαπλεύσει το στενό της Μάγκης και τή πέτυχε τή δεύτερη φορά, άφου έμεινε 23 ώρες στο νερό, παλεύοντας με τά κύματα και με επικίνδυνα ρεύματα.

Ή δεύτερη αυτή επιτυχία τον έκανε διάσημο και όλες οι μεγάλες προσωπικότητες της εποχής του, έπεδιναν να τον γνωρίσουν.

Ό Πώλ Μπούτον άρχισε να κάνει επιδείξεις, διαπλέοντας με τήν βοήθεια πάντοτε της στολής του, μεγάλους ποταμούς όπως ό Ρήνος, ό Δούναβις, ό Σκουάνας, ό Μισισσιππίς και πολλοί άλλοι.

Άνάμεσα στις πολλές προσωπικότητες, που έπεδιναν να τον γνωρίσουν, ήταν και ό ύπουργός των Ναυτικών της Ίταλίας, ή οποία τότε βρισκόταν σε πόλεμο. Τότε, ό Μπούτον έβαλε σε έφαρμογή τά σκεδία του για τήν πολεμική εκμετάλλευση της στολής του βατραχάνθρωπου. Έκανε μία επιδείξη, κατά τήν διάρκεια της οποίας προσέκόλλησε μία υδρολογική τορπίλλη σε ένα άκρηπτεμένο ίταλικό πλοίο και τό άνετίναξε. Ό Ίταλός ύπουργός των Ναυτικών ένθουσιαστηκε άπ' αυτό και τού άνέθεσε να γυμνάσει τήν πρώτη ομάδα Ίταλών βατραχάνθρώπων.

Στά χρόνια που άκολουθήσαν, ό Μπούτον έκανε εκατοντάδες επιδείξεις άνατινάξεως πλοίων και προσπάθησε να πείσει διάφορες κυβερνήσεις, κυρίως δε τήν άμερικανική, να χρησιμοποίησουν τήν έφευρεσή του για άσμηπάζ πλοίων, σε περιπτώσεις πολέμου.

Ό μόνος, όμως, που τον πήρε στα σοβαρά ήταν ό Δόν Νικόλας ντε Πιέρολα, πρόεδρος του Περου. Όταν ή χώρα του άρχισε πόλεμο με τήν Χιλή και μία ίσχυρή άρμάδα του έχθρου άπέκλεισε τό κυριώτερο λιμάνι του Περου, ό ντε Πιέρολα φώναξε τον Άμερικανό Μπούτον κοντά του. Τόν έκανε λοχαγό του στρατού του, τού έδωσε χρήματα, όπλο και άνδρες και τού άνέθεσε να βυθισόν τά πλοία των έχθρων του.

Άλλά ό Μπούτον δεν τά κατάφερε, άφ' ενός γιατί ή μέθοδός του δεν ήταν τελειοποιημένη και, επίσης, γιατί ή τύχη δεν τον εύνοησε. Ό προσπάτης του νικήθηκε στον πόλεμο και ό ίδιος έθανάτωσε στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου συνεχώς τις προσπάθειές του να επιβάλει τήν στολή του βατραχάνθρωπου ως πολεμικό όπλο.

Ό Πώλ Μπούτον, ό πρώτος βατραχάνθρωπος του κόσμου, πέθανε στις 10 Άπριλίου 1924, χωρίς ή αξία της έφευρεσέας του να άναγνωριστή. Μόνο ύστερα από άρκετά χρόνια, οι ναυτικοί άρκετών χωρών κατάλαβαν τί τεράστιες δυνατότητες καταστροφής είχε ή στολή τού βατραχάνθρωπου και φρόντισαν να τήν τελειοποιήσουν, μέχρι σημείου ώστε το όπλο αυτό να θεωρητά ως ένα από τά πιο επικίνδυνα, στην έποχή των άτομικών βομβών και των τηλεκατευθυνόμενων βλημάτων.

Τά κορίτσια — γκάνγκστερς ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Θύματα της ζωής, των περιστάσεων και της νεοτροπίας της εποχής μας

Πιστόλια, μαχαίρια, «άμερικάνικες γροθιές»... Αυτά είναι τά παιχνίδια χιλιάδων άνήλικων άγορών και κοριτσιών της Νέας Υόρκης. Σ' αυτά άναζητούν μία διεγερσι... και καταλήγουν συχνότατα στην αίματοχυσία, στη φυλακή, στο δικαστήριο, στο νοσοκομείο, στο φόνό καποιέ!

Τά κορίτσια — γκάνγκστερς της Νέας Υόρκης άποτελούν συμμορίες, που τά μέλη τους είναι ηλικίας 12 ως 17 χρόνων, όρσανε μπλε φουστές και πέτσινες ζακέτες. Μοιάζουν σαν όλες τις συνομληκές τους κοπελλίτσες — μόνο που κάτω άπ' τις ζακέτες τους κρύβουν φονικά όπλα!

Οι «άντρες» τους είναι άγόρια της ίδιας περιπου ηλικίας, που έχουν κι' αυτά τις συμμορίες τους. Τραυματίζουν, κλέβουν, σκοτώνουν, επιπώλαιο κι' άσυνείδητα, μόνο και μόνο για να εύχαριστήσουν τό «κορίτσι» τους. Οι κοπέλλες αυτές έχουν βαρεθή τή ζωή μέσα στις στενόχωρες και πυκνοκατοικημένες πολυκατοικίες, τους καυγάδες και τή δυστυχία στα σπίτια τους, τόν άσκοπο βίο τους. Άπό τό σχολείο άκόμα, παίζουν τις αλήτισσες. Κι' όταν πάψουν να πηγαίνουν σχολείο, δεν ψάχνουν να βρουν δουλειά. Άντι να στολίζονται, να διαδίδουν ρομάντσα και να τρώνε ζαχαρώδη, προτιμούν να στήνουν άγριες μάχες μεταξύ τους, να παραβαίνουν τό νόμο και να βάζουν τους άντάξιους φίλους τους ν' άλληλοσκοτώνονται. Αυτή ή «συγκλονιστική» ζωή τις ζετρελλώνει, τις γοητεύει...

Κάθε μία άπ' τις συμμορίες τους έχει τό «φέουδο» της. Κι' άλλοίμονο άν μία άλλη δοκιμάσει να τής τό καταπατήσι!

Μία κοπέλλα που έπεχείρησε να φύγει από τή συμμορία της, γιατί είχε μετανιώσει, τό πλήρωσε ακριβά: τή σπασέψανε οι άλλες στο στήθος με άναμένα τσιγάρα. Μία άλλη, για τόν ίδιο λόγο, τήν έδεσαν μέχρι άναίσθησις.

Τελευταίως, κάποια κοπελλίτσα 12 χρόνων, σκότωσε μία άλλη 14 χρόνων, στο Μπρούκλιν, μ' ένα μαχαίρι μήκους 18 πόντν. Στη συμπλοκή που άκολούθησε άνάμεσα σε δύο συμμορίες, σνεληήφθησαν 19 μέλη τους.

Σε μία άλλη συμπλοκή, επίσης στο Μπρούκλιν, λάθαν μέρος 42 άνήλικες κοπέλλες. Ή άστυνομία έπιασε 8 άπ' αυτές, ηλικίας 13 ως 18 ετών. Όπως εξακριβώθηκε στο δικαστήριο, είχαν μολώσει κι' είχαν ανταλλάξει μαχαίριές για τους φίλους τους.

Σ' ένα άλλο μέρος της Ν. Υόρκης, ή άστυνομία άνάλαβε να προστάτην κάμποσες σπουδαστριες κολλεγίων από τις επανειλημμένες επιθέσεις των όηλικών γκάνγκστερς. Ώστόσο, όλ' αυτά τά θύματα των επιθέσεων άρνθήσαν ν' άναγνωρίσουν τις ύποπτες, από τό φόβο των άντιπώνων.

Όρισμένες συμμορίες κοριτσιών, ύπλοισμένες με «πιστόλια» χειροποίητα —που ρίχνουν, όμως, πραγματικές σφαίρες— έχουν ειδικευθή σε κλοπές και ληστείες. Άλλες δέρνουν τά μικρότερα παιδιά που σναγαντούν στα πάρκα και τά ληστεύουν.

Έδώ και λίγο καιρό, ή άστυνομία άνάγγειλε πως είχε διαλύσει μία συμμορία από κοπέλλες, που παρέσυραν τους άντρες σε δρόμους έρημους, όπου τους χτυπούσαν και τους λήστευαν οι φίλοι τους. Τά κορίτσια αυτά ήταν ηλικίας 16-19 χρόνων.

Γιατί τά κάνουν όλ' αυτά, οι κοπέλλες — γκάνγκστερς; Άφ' ενός γιατί νοιώθουν τήν άνάγκη μιας διεγέρσεως, μέσα στη μονότονη ζωή τους. Κι' ύστερα, γιατί οι ήρωες του κόσμου τους είναι οι άρχηγοί των συμμοριών των άγορών.

Καθεμία τους επιδιώκει, σαν μεγάλη τιμή, να γίνη φιλενάδα ενός άρχηγού συμμορίας. Κι' είναι έτοιμη για τό κάθε τι, για να τό επιτύχει. Τού προσφέρει τόν εαυτό της (άλλωστε αυτό δεν τής κοστίζει τίποτε, έφ' όσον έχασε τήν άγνότητα της από τήν ήμέρα που έγινε μέλος της συμμορίας της, σύμφωνα με τους κανόνες της (μυήσεως)). Κλέβει λεφτά, για ν' άγοράσει ένα ρεβόλβερ ή ένα αυτόματο και να τό χάρισι στον ήρωά της, σ' ανταλλάγμα ενός ραντεβού του...

Τόν άκολουθεί στις συμπλοκές, για να τόν θαυμάσει και για να πάρη και να κρύψη τό πιστόλι του, σε περίπτωση που θα καταφθάσει ξαφνικά ή άστυνομία.

Παρ' όλες τις προσπάθειες των άρχών, ή έγκληματική των άνήλικων δεν δείχνει σημεία ύποχωρήσεως. Ό άώνας εναντίον της έχει άνατεθή σε μία ειδική υπηρεσία, που τήν άποτελούν 60 άντρες και γυναίκες.

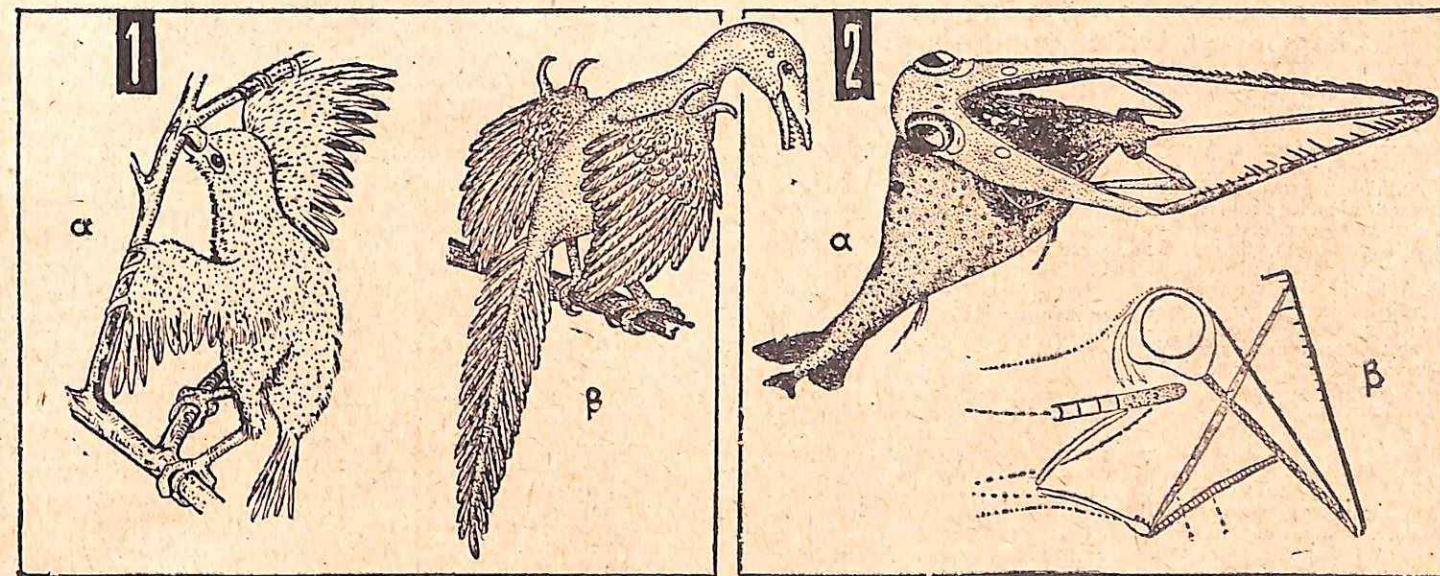
Όλοι αυτοί περνούν τις μέρες και τις νύχτες τους κουβεντιάοντας, τρώνοντας, πινόντας και κανίζοντας μαζί με τά μέλη των συμμοριών, για να κερδίσουν τήν έμπιστοσύνη τους. Δημιουργούν κέντρα ψυχαγωγίας, όπου οι άνήλικοι και τών δύο φύλων μπορούν να παρακολουθήσουν μαθήματα για θέματα που τους ενδιαφέρουν, να επιδοθούν σε διάφορα παιχνίδια και σπορ και να κουβεντιάσουν για τά προβλήματά τους.

Ίδρυσαν επίσης σχολές γοητείας, όπου τά κορίτσια μαθαίνουν ότι ένα όμορφο πρόσωπάκι είναι όπλο εξ ίσου καλό, όσο κι' ένα πιστόλι.

Μπορεί να καταλάβη καθενας τό τιτάνεο έργο αυτής της υπηρεσίας, άν σκεφθί πως καθεμία από τις 75 κυριώτερες συμμορίες άγορών, έχει περί τά 100 μέλη, ότι υπάρχουν άλλες 125 συμμορίες «δευτέρας τάξεως» κι' ότι σε καθεμία άπ' αυτές έλες άντιστοιχεί και μία συμμορία κοριτσιών!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

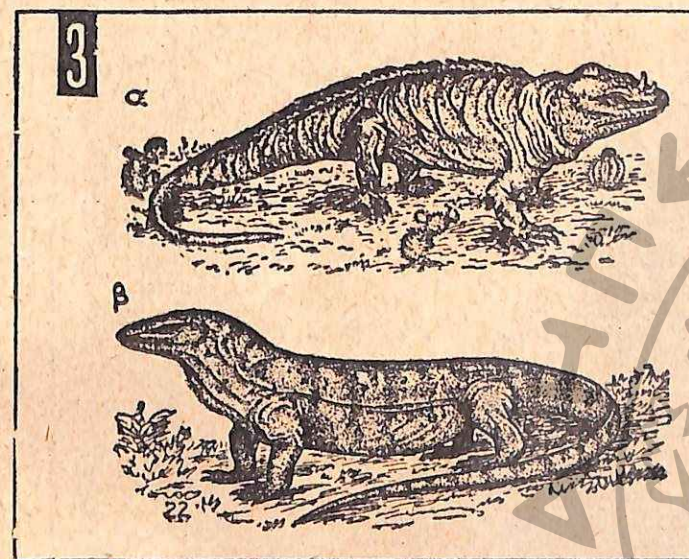
“Όπως μάς τά παρουσιάζουν διάσημοι φυσιολόγοι

1) ΠΟΥΛΙΑ ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΔΙΑ.— Άσφαλώς θα σάς φανή άπίστευτο πως υπάρχουν πουλιά που χρησιμοποιούν τά φτερά τους σαν ένα δεύτερο ζευγάρι ποδιών για να σκαρφαλώνουν στα δέντρα. Κι' όμως, στις έλώδες έκτάσεις των άκτών της Βενεζουέλας και της Βρετανικής Γουιάνας ύπάρχει ένα τέτοιο είδος πουλιών, τού όνομάζεται Χοαζίν (α). Άν εξετάσετε προσεκτικά τά φτερά των μικρών Χοαζίν, θα ήπτε πως καταλήγουν σε τρία γαμφά νύχια. Όταν τόν Χοαζίν μεγάλωση και μπορεί πιά να πετάξει, τότε τά νύχια αυτά εξαφανίζονται μέσα στα μεγάλα φτερά που σκεπάζουν τις φτεροβγες του. Τό περίεργο όμως είναι πως κι' όταν άκόμα μεγάλωση, τό Χοαζίν προτιμά να περπατά, παρά να πετά. β) Ό «άρχαιοπτερεύς» είναι μία σύγχρονη ζωντανή απόδειξις της θεωρίας ότι όλα τά πουλιά κατάγονται από τό έρπετά. Τό πουλί αυτό μοιάζει σαν μία φτερωτή

σαύρα. Έχει μία μακριά ούρα σάφρας σκεπασμένη έν μέρει από φτερά, δύο δάχτυλα με νύχια στο κάθε φτερό και—τό πιο παράξενο—γερά και κοφτερά δόντια στο στόμα.

2) ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ.—α) Τό «μαλακόστεο τό ίνδικό» είναι άσφαλώς ένα από τά πιο τερατόμορφα ψάρια, που ζουν στα μεγάλα θαλάσσια βάθη. Τό τεράστιο στόμα του στερείται τελείως «στοιχωμάτων» και με ένα παράξενο σύστημα μοχλών, τή λειτουργία των οποίων δείχνει τό διάγραμμα (β), τό ψάρι αυτό ρίχνει τόν θήραμα στο λαιμό του, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως δεύτερο στόμα. Όλες αυτές οι κινήσεις έκτελούνται με άστραπιαία ταχύτητα και τό «μαλακόστεον» βρίσκεται και πάλι με τό στόμα όρθάνοιχτο σε άναζήτησι νέου θύματος.

3) ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΑΥΡΕΣ.— α) Άπ' όλες τις γνωστές σαύρες, ή πιο τρομερή και έπιθετική είναι ή «Ιγουάνα-ρινόκεως» των Άντιλλών. Τό έρπετό αυτό που φτάνει εύκολά τό 1½ μέτρο, έπιτίθεται σε πρόβατα, κατσίκες, και χοίρους και με τις ίσχυρές σαγόνες του τους ξεσχίζει τήν κοιλιά για να καταβροχθήσει τό έντόσθιο που τό άρέσουν ιδιαίτέρως. Δεδομένου ότι ή Ιγουάνα έχει έξαιρετικά εύκλινητά πόδια και ότι έξερει να περπατάει από κάθε κίνδυνο, πολύ σπάνια καταρθάνει κανείς να τήν πιάσει ή να τή σκοτώσει. Για να επιτύχη αυτό, πρέπει να διαθέτη ένα ίσχυρό όπλο και ίκανά σκελιά. Τό έπιτύχη αυτό, πρέπει να διαθέτη ένα ίσχυρό όπλο και ίκανά σκελιά. Τό έπιτύχη αυτό, πρέπει να διαθέτη ένα ίσχυρό όπλο και ίκανά σκελιά. Τό έπιτύχη αυτό, πρέπει να διαθέτη ένα ίσχυρό όπλο και ίκανά σκελιά.

Τήν παρουσία του τήν άνακάλυψε για πρώτη φορά τό 1912 ένας άερωπος, που πέταξε πάνω από τις έρημες έκτάσεις του νησιού αυτού. Άπό τότε χιλίες δυο διαδόσεις και θρύλοι κυκλοφόρησαν γύρω από τις γιγαντιαίες αυτές σαύρες που, όπως λέγεται, τρέφονται με τό αίμα και τό κορς άγρίων άλόγων, τά όποια σκότώνουν κοδονάζοντας τους τήν κορωτίδα με μία δαγκωνιά.

4) ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΧΕΛΩΝΕΣ.— α) Ή χελώνα «Ματαμάτα» της Ν. Άμερικής, είναι ίσως τό μεγαλύτερο τερατούργημα της φύσεως. Σαν να ντρέπεται και ή ίδια για τήν άσχημία της αυτή, ή Ματαμάτα κούβεται συνεχώς μέσα σε τούπες ή στο βούρκο των ποταμών και σπάνια κινείται κατά τή διάρκεια της ήμέρας. β) Άριστερά: Στις έλκινδυνο να κλειστή τελείως μέσα στο δόρακό της, δεδομένου ότι τό κάτω μέρος είναι κινητό και κλείνει έρμητικά μόλις ή κάτοχος του χελώ μέσα σ' αυτό. Δεξιά: Σ' ένα άλλο είδος χελώνας της Άφρικής τό δόρακό καταλήγει στο μπροστινό μέρος σε μία προστατευτική «τέντα» που προφυλάσσει τό κεφάλι της.

Η άρρώστια με τα χίλια πρόσωπα

Οι παθήσεις, που μπορούν να εμφανιστούν κατά τη διάρκεια της χολής από το σπέντι στα έντερα

Όπως όλοι ξέρουμε, η χολή είναι ένα από τα προϊόντα του ήπατος. Το σπέντι, αυτό το πολύπλοκο και λεπτότατο σπέντι λειτουργίας του οργάνου, είναι ένα χημικό έργοαστήριο, που εκτός των άλλων παράγει και τη χολή. Αυτή η ουσία βγαίνει από τη βάση του ήπατος, όπου την περιμένει ένα είδος αγωγού, ο χοληδόχος πόρος, που τη μεταφέρει ως το δωδεκαδάκτυλο. Στην πραγματικότητα, όμως, ο αγωγός αυτός δεν είναι μονοκύβητος, αλλά αποτελείται από δύο μέρη, το ηπατικό και το κυρτικό χοληδόχο.

Στο σημείο, όπου ενώνονται τα δύο κομμάτια του αγωγού της χολής, ξεκινά προς τα πλάγια ένα άλλο μικρό κανάλι, που καταλήγει στη χοληδόχο κύστη. Η γεμάτη από χολή αυτή μικρή φούσκα, είναι ένα είδος ρεζέρβας, έτοιμη πάντα σε ώρα ανάγκης να στείλει στα έντερα μια ποσότητα χολής, που θα έλπει από αυτή.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι η χολή παίζει μεγάλο ρόλο στην κανονική λειτουργία των εντέρων. Διευκολύνει τις κινήσεις τους και τα καθαρίζει από ουσίες που τυχαίνει να κολλήσουν και να πίνουν στα έντερα τους τοιχώματα. Επίσης βοηθάει τα λίπη να αφομοιωθούν από τον οργανισμό.

Στη διαδρομή, λοιπόν, της χολής από το σπέντι ως τα έντερα, μπορεί να συμβούν ωρίσματα δυσάρεστα γεγονότα, μ' άλλα λόγια διάφορες παθήσεις, που αποτελούν τα χίλια δυο πρόσωπα μιας άρρωστης, της χοληδογίτιδος.

Η πιο συχνή απ' αυτές τις παθήσεις παρατηρείται στη χοληδόχο κύστη κι είναι η γνωστή σ' όλους χολοκυστίτις. Στη φουσκίτσα αυτή, που βρίσκεται περίπου στη μέση μεταξύ του δείξιου πλευρού και του σπέντι του στομαχίου, συμβαίνει ένα από τα δυο: ή τα τοιχώματά της παθαίνουν κάποια μολυσματική φλόγωση ή δημιουργούνται στο εσωτερικό της, μέσα στη χολή, λίθοι. Έτσι, έχουμε δυο λογικών χολοκυστίτιδων. Εκείνη που είναι αιτία της σπέντις κι εκείνη που φέρεται σε μικρόβια.

Αλλά κι από μια άλλη άποψη, μπορούμε να χωρίσουμε τις χολοκυστίτιδες σε δυο κατηγορίες. Οι μορφές της παθήσεως αυτές είναι επίσης ή οξεία κι ή χρόνια. Στην οξεία χολοκυστίτιδα, που αιτία της είναι μολύνσεις από μικρόβια των εντέρων, άλλοτε η μόνη σωτηρία ήταν το νυστέρι. Σήμερα, όμως, χάρις στις καινοφανείς θεραπευτικές μεθόδους με βάση τα αντιβιοτικά, η χειρουργική επέμβαση δεν είναι συχνά απαραίτητη.

Η χρόνια χολοκυστίτις προέρχεται είτε από υπολείμματα μιας οξείας είτε από επεξεργασίες άλλων μικροβίων, λιγότερο επιβλαβών. Μπορεί, όμως, μια χρόνια χολοκυστίτις να προέλθει κι από μολυσματικές παθήσεις,

που υπάρχουν σ' άλλα γειτονικά όργανα.

Δεν είναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο, μια χρόνια χολοκυστίτις, που προήλθε από μικρόβια, να καταλήξει στο σχηματισμό λίθων μέσα στη χολή.

Οι πέτρες της χολής έχουν μεγάλη ποικιλία στο σχήμα και τον όγκο τους και τα κύρια συστατικά τους είναι συνήθως μια ουσία που τη λέμε χοληστερίνη, καθώς και τα άσβεστα αλάτα. Ο σχηματισμός τους εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, που ανάμεσα τους το σπέντι και το συχνότερο ρόλο τον παίζουν μεταβολές στην ανταλλαγή της ύλης μέσα στον οργανισμό, αλλοιώσεις στη φυσιολογική σύνθεση της χολής, μολυσματικές φλογώσεις, ή μακροχρόνιο σταμάτημα της χολής μέσα στην κύστη.

Άλλοτε οι πέτρες είναι πολλές και μικροσκοπικές κι' άλλοτε πρόκειται μονάχα για μια πολύ μεγάλη.

Το ότι η χοληδόχος κύστις έχει πέτρες, δε σημαίνει καθόλου ότι βρίσκεται μπροστά σε μια και μόνη πάθηση. Η χοληδόχος κύστις είναι πολλών ειδών, κι' ανάλογα με την κάθε περίπτωση της κανονίζεται κι' η σχετική θεραπεία. Πάντως, ο βασικός τρόπος για να γλυτώσει ο άρρωστος από τις περισσότερες απ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι η χειρουργική επέμβαση.

Οι χολοκυστίτιδες, όμως, δεν είναι, όπως είπαμε ήδη στην αρχή, η μόνη περίπτωση, που μπορεί να τύχει στη διαδρομή της χολής. Συμβαίνει κάποτε να παρουσιαστεί μια σοβαρότερη διαταραχή. Κι' είναι σοβαρότερη, γιατί το μέρος όπου παρουσιάζεται βρίσκεται στον κύριο δρόμο της χολής, δηλαδή στον χοληδόχο πόρο, απ' όπου διαρκώς περνά η χολή για να καταλήξει στα έντερα.

Μπορεί, λοιπόν, να παρουσιαστεί κι' εδώ πέτρα. Γι' αυτό οι γιατροί, όταν κάνουν εγχείρηση στην κύστη, δεν προσεκτικά και την κατάστασι του κυρίου αυτού δρόμου της χολής πριν εάσουν την κοιλία.

Οι πέτρες στο χοληδόχο πόρο δε δημιουργούνται εκεί, αλλά παραπέφτονται τυχαία από τη χοληδόχο κύστη. Η παρουσία μιας τέτοιας πέτρας σ' αυτό το μέρος, μπορεί να προκαλέσει άπειρα προβλήματα και ποικίλα συμπτώματα. Το πιο βαρύ απ' αυτά είναι μια άσπαστη σπέντις λειτουργίας του σπέντι ή των εντέρων.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, η χειρουργική επέμβαση είναι κατεπείγουσα και παρουσιάζει αρκετές δυσκολίες. Όταν ιδίως η πέτρα, με την παραμονή της σ' ένα σημείο, έχει προκαλέσει αλλοιώσεις και ποικίλα συμπτώματα. Το πιο βαρύ απ' αυτά είναι μια άσπαστη σπέντις λειτουργίας του σπέντι ή των εντέρων.

να ανοίξει διέδρο απ' άλλο, όποτε αντί να κατευθυνθεί στα έντερα πηγαίνει σε άλλα όργανα. Η σύγχρονη χειρουργική έχει βρει πολλούς τρόπους για να επιδιορθωθεί τον χοληδόχο πόρο και αυτά τα «εμπλανώματα» γίνονται με ειδικές πλαστικές ύλες.

Ο Ο

Γερνέμε κατά δόσεις

Η γενική μυϊκή δύναμις του ανθρώπου φτάνει στο κορυφώμα της στα 27 χρόνια. Ωστόσο, σε ηλικία 50 ετών, διατηρούμε ακόμα τα 82% περίπου της δύναμης που είχαμε στα 27.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρηση των «γεροντολόγων» είναι ότι δε γερνάνε όλα τα μέρη του σώματός μας συγχρόνως, με τον ίδιο ρυθμό. Η δράση μας αρχίζει να λιγοστεύει από τα 24 χρόνια, ή πιο αργά, όμως ελαττωσι της έρχεται μετά τα 60. Η μεγαλύτερη επιδείνωση των χειρών υπάρχει μεταξύ 20 και 30 ετών, κι' ύστερα ελαττώνεται σιγά-σιγά. Η μνήμη μας είναι καλύτερη στα 29 χρόνια, κι' έπειτα λιγοστεύει αργά, αλλά συνεχώς.

Το κέντημα και η καρδιά

Το κέντημα κάνει κακό στην καρδιά ή όχι; Οι γνώμες διαφέρουν, πάντως σ' αυτό το ζήτημα. Μια παλιά θεωρία υποστήριζε ότι το κέντημα συστέλλει τα αιμόφορα αγγεία και λιγοστεύει συνεπώς την τροφοδότηση του καρδιακού μυός με αίμα. Για να εξακριβωθεί αν αληθεύει αυτό, έγινε το εξής πείραμα, στο Ιατρικό Κολλέγιο της Αλμπανίας: Τρίαντα καπνιστά είχαν τον ήρωισμό ν' αφήσουν τους γιατρούς να εισαγάγουν στο εσωτερικό της καρδιάς τους ένα σωλήνα και να πάρουν μ' αυτόν δείγματα αίματος, αμέσως μετά το κέντημα. Το συμπέρασμα λοιπόν ήταν ότι δε συστέλλονται καθόλου απ' το κέντημα τα αιμόφορα αγγεία. Αντίθετος μάλιστα, ο μύς της καρδιάς δέχεται τότε περισσότερο αίμα. Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι το πείραμα αυτό έγινε σε απολύτως υγιείς. Ίσως στους καρδια-

κούς να ναι διαφορετική η επίδρασι του κέντηματος.

Το άεροπλάνο είναι επικίνδυνο για τους έλκωπαθείς

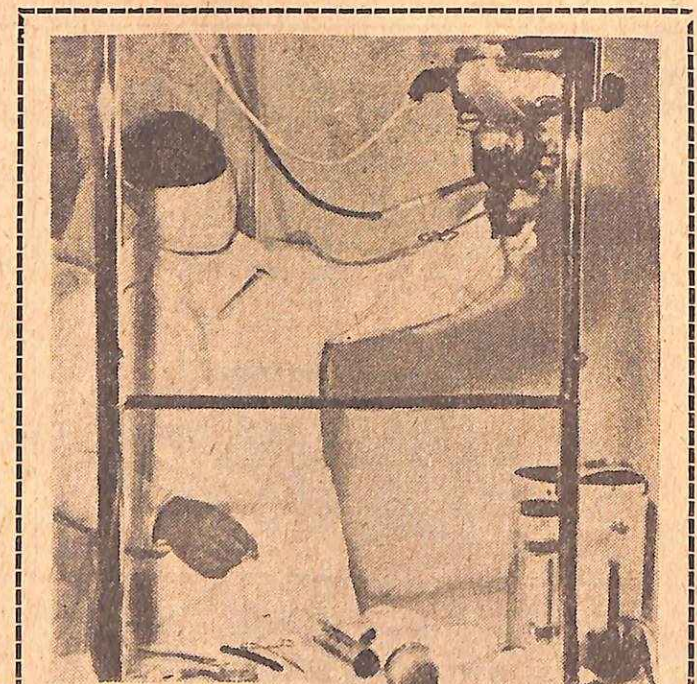
Όσοι πάσχουν από έλκος του στομάχου εν ενεργεία, καλώς θα κάνουν ν' αποφεύγουν τα αεροπορικά ταξίδια. Σε τα ψηλότερα αεροπορικά στρώματα, όπου είναι μικρότερη η πίεσι του αέρος, διαστέλλονται τα αέρια του εσωτερικού του σώματος. Απ' αυτή την αιτία, μπορεί να φουσκώσουν σε μαλάνια ωριμένα μέρη του πεπτικού συστήματος. Αν λοιπόν συμβεί να είναι ήδη λεπτά τα τοιχώματά τους, από ένα έλκος, μπορεί να τρυπηθούν. Ο κίνδυνος αυτός είναι πολύ μικρότερος σε άτομα, που το έλκος τους έχει επουλωθεί πιά.

Διπλάσια απ' τη θερμοκρασία του ήλιου

Στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου, οι επιστήμονες καθόρισαν να παραγάγουν μια στήλη ατμού, που ατμός με θερμοκρασία 25.600 βαθμών Φαρενάιτ, διπλάσια δηλαδή απ' τη θερμοκρασία της επιφανείας του ήλιου που είναι 11.250 βαθμοί Φαρενάιτ. Προέλεπαν δε ότι θα μπορούσαν να φώσουν τους 50.000 βαθμούς. Η μεθοδος που μεταχειρίστηκαν, είναι ανάλογη με τον τρόπο λειτουργίας των ηλεκτρικών προβολών: Ανάμεσα σε δυο ηλεκτρόδια από γραφίτη σχηματίζεται ένα βολταϊκό τόξον. Το πάνω ηλεκτρόδιο έχει σχήμα δαχτυλιδίου, κι' απ' το άνοιγμα του περνάει η στήλη του ατμικού ατμού που δημιουργείται μ' αυτό τον τρόπο.

Ανακουφίζει τους άσθματικούς

Κι' άλλοτε έχουμε γράψει για φάρμακα που ανακουφίζουν τα βήματα του χρονίου βρογχικού άσθματος, ρευματοειδούς τις πηχτές βλέννες που τους φράζουν τους βρόγχους. Σ' αυτή, λοιπόν, την κατηγορία ανήκει κι' ένα καινούριο προϊόν, το «Παρένυμον», που χορηγείται με ενδομυϊκές ένεσις. Ο Αμερικανός γιατρός Νάταν Σίλμπερτ, στο Λύν της Μασαχουσέτης, το μεταχειρίσθηκε σε 25 άρρωστους του, και παρατήρησε αξιόλογη, καλλίτερη σους 22 απ' αυτούς.

ΤΟ «ΠΛΥΣΙΜΟ» ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας για το «πλύσιμο» του αίματος, που επέτυχε ο Γερμανός καθηγητής Κάρλ Γκρίσινγκερ. Με βάση τις παρατηρήσεις, που έκανε έκτοτε ο καθηγητής παρουσίασε πρό ημερών μια τελειοποιημένη συσκευή, η οποία επιτυγχάνει ένα ταχύτερο και καλύτερο «πλύσιμο». Περνώντας μέσα από την πολύπλοκη αυτή συσκευή, το αίμα εμπλουτίζεται με οξυγόνο και υποβάλλεται σε μια υπεριώδη ακτινοβολία, η οποία καταστρέφει τα βακτηρίδια, που υπάρχουν μέσα σ' αυτό. Υστερα από τη διαδικασία αυτή το αίμα ξαναγυρνάει στο κυκλοφοριακό σύστημα ανάσφωονημένο και με ιδιότητες εξαιρετικά ωφέλιμες για τον οργανισμό.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ που άδυνατίζουν

Πώς πρέπει να χρησιμοποιούνται

Μπορεί κανείς να άδυνατίσει με φάρμακα; Η τουλάχιστον μπορεί να υποδοθήσει με ωρίσματα φάρμακα μια άπισχνατική δίαιτα:

Τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό, επενεργούν με τρεις διαφορετικούς τρόπους:

1ον. Έξασφινίζουν το αίσθημα της πείνας.

2ον. Αυξάνουν την αποβολή των ούρων.

3ον. Αυξάνουν τις καύσεις του οργανισμού.

Τα φάρμακα που έξασφινίζουν την πείνα, ενδεδεικνται κυρίως στις περιπτώσεις επιφαγίων, στους οποίους επιβάλλεται ο περιορισμός της τροφής. Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, όμως, μπορεί να έχουν καταστροφικά αποτελέσματα.

Τα φάρμακα αυτής της κατηγορίας ενισχύουν τη μυϊκή και εγκεφαλική δραστηριότητα κι' από τ' άλλο μέρος, έξασφινίζουν το αίσθημα της πείνας και του ύπνου. Τα αποτελέσματα τους, όμως, δεν είναι σταθερά και γι' αυτό οι γιατροί τα συνιστούν μόνο στην αρχή μιας άπισχνατικής αγωγής, για να συνθηθούν τον άσθενή να τρώει λίγο.

Το ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή η έξασφινισι της πείνας, μπορεί να επιτευχθεί με χάπια, που περιέχουν λιναρόσπορο, ψάλλιον, ψίχα από χαρούπια κλπ. Οι ουσίες αυτές απορροφούν πολύ νερό και φουσκώνουν μέσα στο στομάχι. Έτσι, μίας δίνουν την εντύπωσι, ότι είμαστε χορτάτοι. Ενώ δεν άφουιστε άφονται από τον οργανισμό και δε μίας προσθέτουν ούτε ένα γραμμάριο βάρους.

Ας έρθουμε τώρα στη δεύτερη κατηγορία άπισχνατικών φαρμάκων.

Ο ιδρώτας και τα ούρα είναι, ως γνωστόν, τα δύο μέσα με τα οποία ο οργανισμός μας αποβάλλει το νερό, που συγκεντρώνεται στους ιστούς του. Τα φάρμακα που προκαλούν εφίδρωση σπανιότατα χρησιμοποιούνται, γιατί, σύμφωνα με μια επιτυχημένη παρουσίασι, μεταβάλλουν τον άνθρωπο σ' ένα πορώδες δοχείο, που σπέντι διαρκώς νερό. Γι' αυτό, είναι προτιμότερη η εφίδρωσι με έξωτερικά μέσα (χαμάμ κλπ.). Απομένουν, λοιπόν, τα διουρητικά φάρμακα, που ενδεδεικνται ιδιαιτέρως στις περιπτώσεις συγκρατήσεως ύδατος από τους ιστούς. Έχουν κάποτε κεραινοδόλα αποτελέσματα.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η θειοβρωμίνη, το χλωριούχο ασβέστιο, το κιταϊκό κάλιον κλπ. Έξαιρετικά αποτελεσματικό είναι επίσης το εκχύλισμα της σκίλλας, που παίρνεται σε σταγόνες κατά περιόδους 10 ημερών, με παρεμβολή άλλων 10 ημερών χωρίς φάρμακα.

Για τον ίδιο σκοπό μπορείτε να βάσετε κλωνία από κεραιάσια και να πιείτε το ζουμί τους. Πρέπει, όμως, να το κόψετε πολύ πυκνό και να μη έχετε χάραση ή να βάλετε έλαστι, (Η χάραση δεν ωφέλει σε, μια άπισχνατική δίαιτα).

Ο τρίτος τρόπος άπισχνα-

σεως είναι, όπως είπαμε, η άδνησι: των καύσεων του οργανισμού. Το δύνονον και τα άποθέματα λίπους και έπιτρέπεται κατόπιν την αποβολή τους.

Μετάξυ των φαρμάκων αυτής της κατηγορίας, το βασικότερο είναι το ιώδιο. Αλλά το ιώδιο δε γίνεται πάντοτε ανεκτό από τον οργανισμό. Για το λόγο αυτό, είναι προτιμότερες οι ιωδούχες πρωτεΐνες, που γίνονται ευκολότερα ανεκτές και που έχουν αποτελεσματικότερη επίδρασι. Μπορούμε επίσης να πάρουμε ιώδιο με κολλοειδή μορφή, ανακατευστάς το με γάλα. Το ιώδιο αυτό, μαζί με το γάλα, θα μεταβληθεί μέσα στο στομάχι σε ιωδιούχο πρωτεΐνη.

Αλλ' ο καλύτερος τρόπος για να αυξήσουμε τις καύσεις του οργανισμού, είναι να διεγείρουμε τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων.

Πάντοτε σχεδόν το αντικατονικό πάχος συμβαδίζει με μια υπολειτουργία ώρισμένων αδένων ή με μια έλλειψι ισορροπίας μεταξύ των εκκρίσεων. Οι ενδοκρινείς αδένες διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην όλη οικονομία του οργανισμού.

Όταν τώμε περισσότερο από ό,τι απαιτείται για την καλή διατήρησι του οργανισμού, οι όρμονες που εκκρίνονται από τους αδένες, υποδοθούν την καύσι το πιο περισεύματος και δεν επιτρέπουν την αναπόθεσι λίπους στους ιστούς. Όταν, όμως, οι ενδοκρινείς αδένες δε λειτουργούν κανονικά, τότε καθε παρεκτροπή στο φαγητό μας θα έχει ως αποτέλεσμα την αναπόθεσι λίπους στους ιστούς και την αύξησι του βάρους.

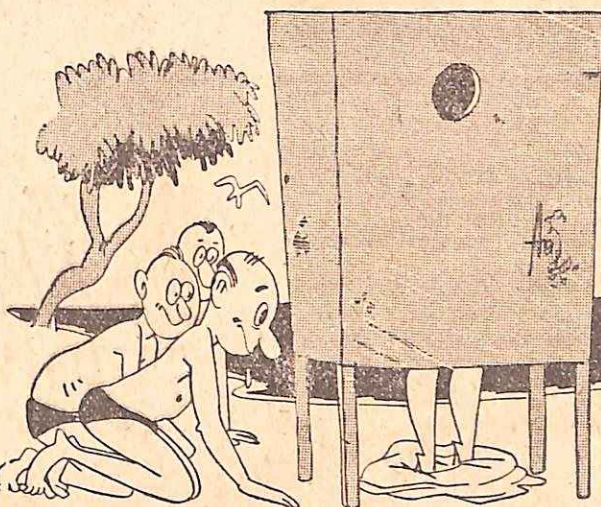
Πολλοί παχύσαρκοι, που έρουν το ρόλο των ενδοκρινών αδένων και ιδίως του θυρεοειδούς, προσπαθούν ν' άδυνατίσουν, παίρνοντας μικρές ή μεγάλες δόσεις θυρεοειδικών εκχυλισμάτων. Αυτή η τακτική, όμως, είναι εξαιρετικά επικίνδυνη και μπορεί να έχει τραγικές συνέπειες. Άναφέρονται μάλιστα και περιπτώσεις θανάτων.

Ο θυρεοειδής αδής δεν είναι, άλλωστε, πάντοτε υπεύθυνος ή τουλάχιστον δεν ευθύνεται μόνον αυτός. Καθώς από τους αδένες έχει έναν ειδικό ρόλο κι' έναν άλλο γενικό, που συνίσταται στο ότι επηρεάζει με αυτό ή εκείνο τον τρόπο τους άλλους αδένες. Μια διαταραχή, λοιπόν, μπορεί να οφείλεται είτε σε άμεση επίδρασι αυτού ή εκείνου του αδένος είτε σε έμμεση, που άσκειται διά μέσου ενός άλλου αδένος και συνθεστέρα της υποφύσεως. Είναι παράλογο, συνεπώς, να προσπαθούμε να διορθώσουμε μια ελαττωματική κατάσταση, τροποποιώντας ή ενισχύοντας τις εκκρίσεις ενός μόνον αδένος.

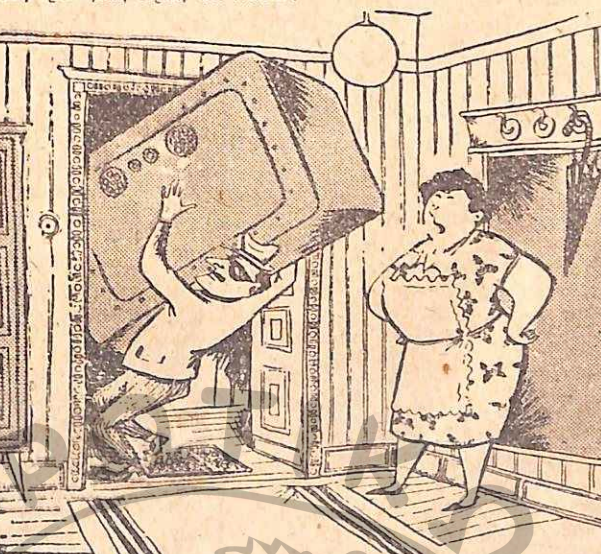
Μετάξυ των αδένων, που λόγω υπολειτουργίας, μπορεί να ευνοήσουν τη συγκέντρωσι λίπιδων, συγκαταλέγονται το πάγκρεας και το ήπαρ, που παίζει επίσης το ρόλο ενδοκρινούς αδένος και επηρεάζει τους άλλους αδένες.

Για τους λόγους που σημειώσαμε παραπάνω, πρέπει να αποφεύγονται και τα πολυδύναμα όρμονικά παρασκευάσματα, που βρίσκονται στο εμπόριο. Η όρμονοθεραπεία δεν πρέπει να εφαρμόζεται παρά μόνον έπειτα από σύστασι γιατρού και υπό τη συνεχή παρακολούθησι του. Διαφορετικά, μπορεί ν' άποδη έπικίνδυνη.

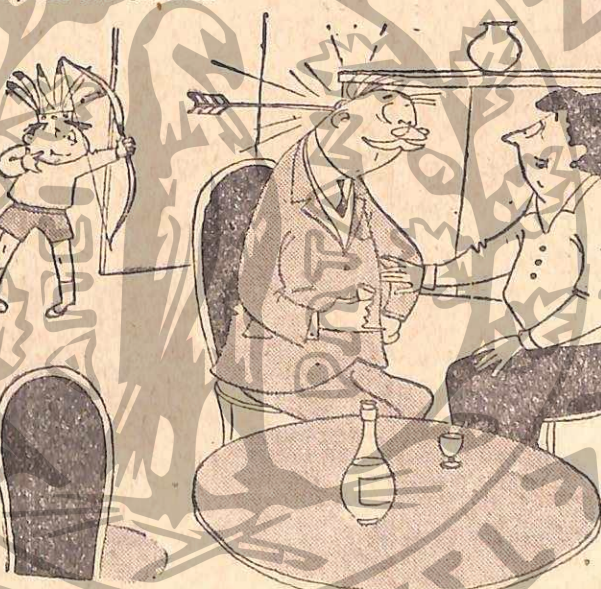
ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Εξυπνο κόλπο αυτές οι καμίνες! Περιορίζουν το ενδιαφέρον μας προς τα κάτω!

Βρέ τον καυμένο! Πάλι έφερε δουλειά για να εργαστη και στο σπίτι!

Σας ευχαριστούμε για το τόξο, που φέρατε στο Λάκη... Δεν ξέρετε πόσο διασκεδάει μ' αυτό!

Ο ήλιθιος

Ο σύζυγος: "Ήθελα να ήξερα αν υπήρχε κανένας ήλιθιος, που σου έκανε κόρτε, πούν παντρευτούμε."
Η σύζυγος: Καί βέβαια.
Ο σύζυγος: Τότε γιατί δεν τον παντρεύσουνα;
Η σύζυγος: Μά αυτό άκριβώς έκανα!...

Μιά μέρα, ένας ξεναγός έδειχνε σε κάποιον Άμερικανό περιηγητή τα αξιοθέατα του Παρισιού.
Μπροστά στη μητρόπολη της Νάτροντάμ, ο περιηγητής είπε με περιφρόνησι:

— Στην Άμερική, μιά τέτοια έκκλησία τη φτιάχνουμε σε δεκαπέντε μέρες!

Μπροστά στο Λούβρο, φώναξε:
— Αυτό σε όχτώ μέρες!
— Έξω απ' την Άκαδημία, δήλωσε.
— Αυτό σε τρεις μέρες.
— Όταν όμως βρέθηκε κάτω απ' τον πύργο του Άιφελ, τον κύτταξε μ' έκπληξη και θαυμασμό και ρώτησε:
— Μά τί είν' αυτό;
— Δεν ξέρω... του άπάντησε ο ξεναγός. Χτες που πέρασα από δω, δεν υπήρχε ακόμα!

Η σύζυγος: Άγαπημένε μου,θά μ' σκέφτεσαι όσο θα λείπεις;
Ο σύζυγος: Μά, αγάπη μου, αν το ήξερα, θα ήμουν προφήτης!

Η κυρία στη μαγειρισά της:
— Στο λέω για πρώτη και τελευταία φορά, Μαρία. Δέ μπορώ να άνεχτώ να δέχεσαι τούς φίλους σου στην κουζίνα.

Εύχαριστώ πολύ, κυρία, αλλά έρρετε, μέσα στη σάλλα θα μάς ένοχλούν κάθε τόσο!

Μεταξύ φίλων:
— Με τη γυναίκα μου γνωριστήκαμε πάνω σε ένα πλοίο.
— Είδες τί δυστυχήματα μπορεί να γίνουν στη θάλασσα!

Εκείνος: Όστε δεν πιστεύεις πως σου είμαι πιστός; Καί όμως θα μπορούσα να σ' φέρω είκοσι γυναίκες που το πιστεύουν!...

Κατά τη διάρκεια ενός καυγά:
Η σύζυγος: Πώς λυπάμαι που τέβησε ο πρώτος μου άντρας.
Ο σύζυγος: Άμ' εγώ!...

Στά παρασκήνια. Ο πλούσιος θαυμαστής, πλησιάζοντας την χαριτωμένη χορεύτρια:

— Πότε, λοιπόν, θα μ' άφίσετε να σας ψιθυρίσω τόν έρωτά μου στ' αυτάκια σας;

— Όταν φροντίσετε να μου χαρίσετε κάτι για να τα στολίσω!...

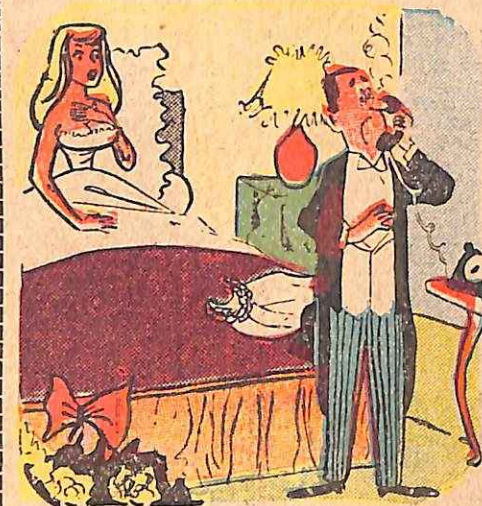
Ο σύζυγος: Μή με περιμένεις, το βράδυ. Έχω ένα σοβαρό συμβούλιο.
Η σύζυγος: Πολύ καλά. Μόνο σέ παρακαλώ, φρόντισε, όταν θα γυρίσης, να μ'ν είσαι γεμάτος κοκκινάδια, γιατί βαρύνει τούς καυγάδες!...

Η κυρία στην υπηρέτρια:
— Τα πιστοποιητικά σου είναι καλά. Καί τώρα μιά τελευταία έρώτηση: Έχεις φίλο;

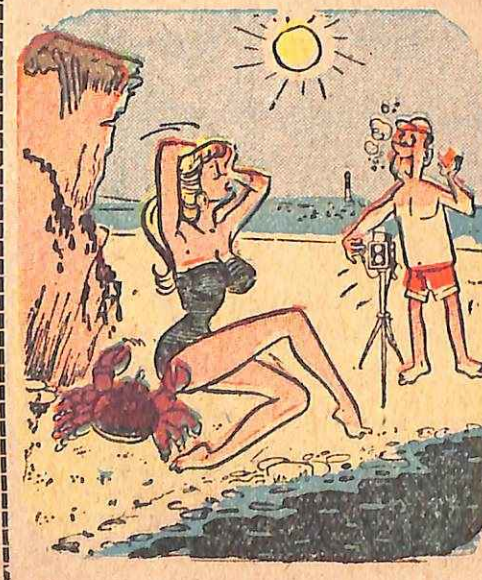
— Βέβαια, καί πολύ όμορφο μάλιστα! Άν ένδ'αφ'εστ' η κυρία, μπορώ να της τόν συστήσω...

— Να βγάλω τη γλάστρα απ' το παράθυρο;... Μά ποιός είναι στο τηλέφωνο;

Ο ΑΒΓΑΛΤΟΣ!...
— Μου δίνετε τίς... Πληροφορίες;

— Καί τώρα άκίνητη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιά ν' αποφύγετε τά τόσο ένοχλητικά κι' άνταισθητικά σπυράκια του προσώπου, προσπαθήτε να τρώτε σιγά-σιγά καί να μασάτε καλά. Μή βιάζεστε, την ώρα του φαγητού. Καί κυρίως μη στενοχωριέστε καί μη συγχίζετε όταν τρώτε.

Φάρμακο για τή ηλιόκαυμα

Γιά τή ηλιόκαυμα, σάς συνιστούμε τή έξη εύκολη καί ωφέλιμη «φάρμακο»: Νά πλένετε πρωί καί βράδυ, επί τρείς-τέσσερες ήμέρες, με νερό χλιαρό, μέσα στο όποιο έχετε βράσει προηγουμένως επί 10-15 λεπτά της ώρας λίγο μαϊντανό.

Μαλακά χέρια

Θέλετε να μένουν μαλακά τά χέρια σας; Ξεπλένετέ τα με καυτό νερό, κι' ένώ είναι γυρά ακόμα τρίψτε τα με μιά λουσιν από ίσα μέρη κολώνιας, γλυκερίνης καί λεμονιού.

Γιά τά πορτοκάλια

Όσο ξυνά κι' αν είναι τά πορτοκάλια σας, θα γλυκάνουν αν, πριν τά ξεφλουδίσετε, τά βουτήξετε σε χλιαρό νερό επί ένα τέταρτο της ώρας.

Ο καλλίτερος τρόπος για να φτιάσετε πορτοκαλάδα, είναι ό έξης: Άνοίγετε μιά τρύπα στην κορυφή του πορτοκαλιού καί ρίχνετε μέσα ψιλή ζάχαρη. Ύστερα, με τ' ανάποδο μέρος ενός κουταλιού του γλυκού, στύβετε τή έσωτερική του πορτοκαλιού. Ο χυμός που θα βγ'η έτσι, θα είναι μιά θαυμασία κι' έτοιμη πορτοκαλάδα.

Οι φλούδες των μανταρινιών

Μήν πετάτε τίς φλούδες των μανταρινιών. Ρίχντε τίς μέσα σε καλό κονιάκ, που τόχετε ζαχαρώσει προηγουμένως. Άφίστε τίς να μουσκεψουν δυό μέρες. Θα σάς δώσουν ένα υπέροχο λικέρ, τύπου «κιουρασό».

Γιά τά φασόλια

Είναι εύκολο να εξακριβώσετε αν τά φασόλια του μπακάλη σας είναι φρέσκα, φετινά, ή όχι. Δεν έχετε παρά να δαγκάσετε ένα απ' αυτά στη μέση. Αν σπάση άμέσως, θα π'η πως είναι μπαγιάτικο. Αν όμως τό δόντι σας ελσχωρήση καί τό κόψη σιγά-σιγά, σημαίνει πως είναι φρέσκο.

Τί κρύβουνε τά λόγια...

★ Όταν ή γυναίκα σας σάς λή «ή παληά μου τσάντα», μιλώντας για την ίδια εκείνη τσάντα που πρό 3-4 μηνών ήταν «ή ώραία μου τσάντα» καί πρό όλων των ημερών «ή τσάντα μου», συμβουλευθήτε τή ημερολόγιο. Καί, με πρώτη εύκαιρία (όνομαστική γιορτή, γενέθλια, κλπ.) αγοράστε της μιά καινούργια τσάντα.

★ Όταν σάς λή «Δέ βρίσκεις άγάπη μου, πως ή κυρία Τάδε ήταν πολύ όμορφη άπόψε», αυτό σημαίνει πως υποψιάζεται ότι της κάνατε κόρτε. Πρέπει τότε ν' άπαντήσετε: «Έτσι σου φάνηκε; Περιέργοι! Έγώ βρήκα πως γέρασε καί άδυνάτισε...»

★ Όταν σάς λή «Φόρεσε τή ριγώτ' κοστούμι σου. Σου πηγαίνει καλλίτερα», αυτό σημαίνει: «Άρχισε να ρίχνη πάχος ό άντρας μου. Μά δεν τού τό λέω γιατί θα πειραχτή».

★ Όταν σάς λή «Αρχίζεις να κάνης φαλάκρα, άγάπη μου», σημαίνει πως είναι ένοχουσιασμένη γι' αυτό καί σάς εκδικείται έτσι για διάφορα μικροπειράγματά σας. Όταν όμως σάς λή «Άγάπη μου, δέ δοκιμάζεις αυτό τή τογαντικό που χρησιμοποιώ έγώ για τά μαλλιά μου;» τότε σάς λατρεύει καί ξέρει πως την άγαπάτε καί σεις.

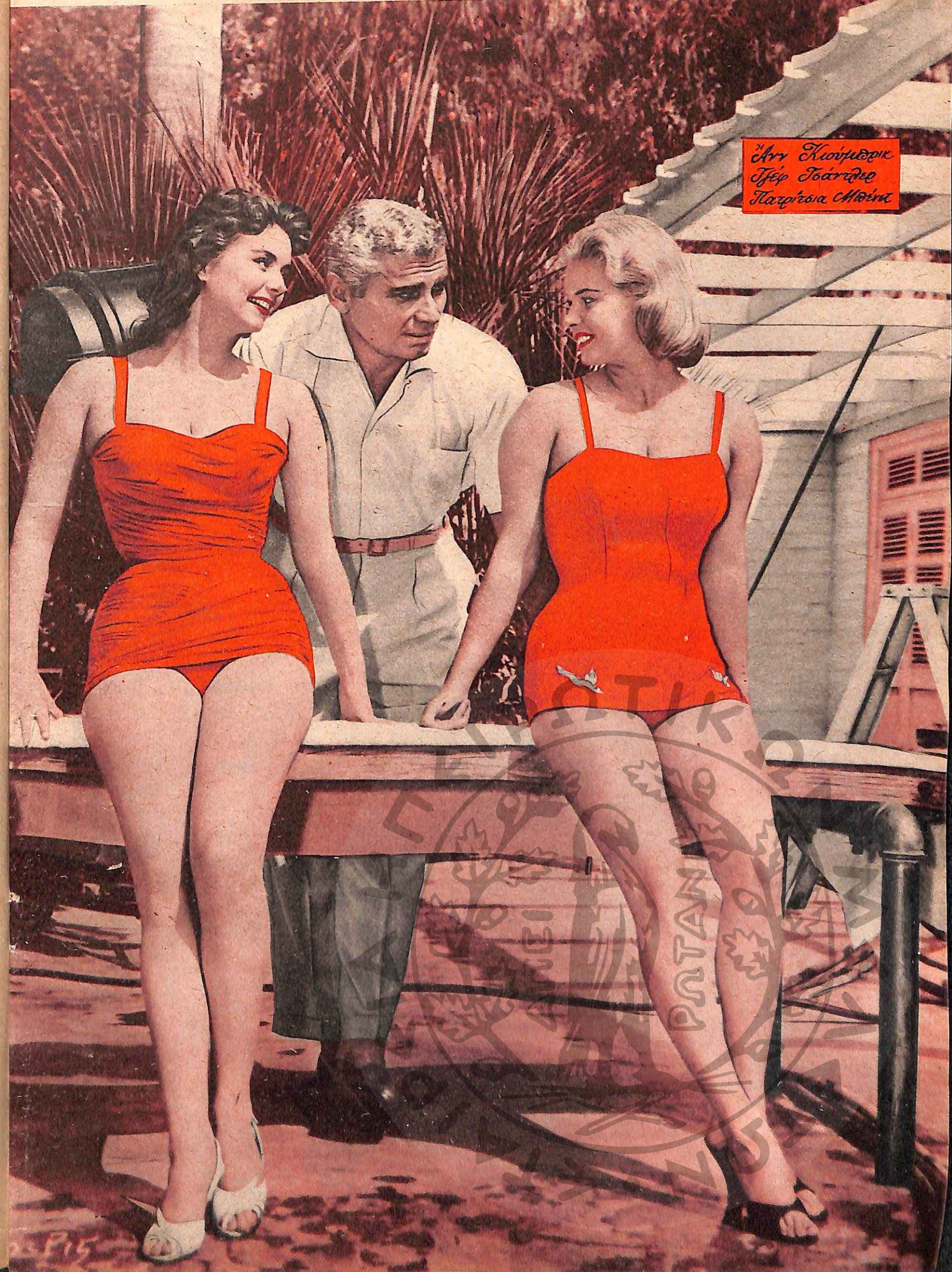
★ Όταν, κυρία μου, ό άντρας σας σάς λή «δεν είμαι ζηλιώδης, αλλά...», νάχετε ύπ' όψι σας πως ό Όθελλος ήταν άγγελος μπροστά του!

★ Όταν σάς λή για μιά όμορφη φίλη σας «Είναι πολύ άδύνατη...», άνοίχτε τά μάτια σας τέσσερα!

Η ύγρασία του τοίχου

Όταν ένας τοίχος σας βγάξη ύγρασία, δοκιμάστε να τόν αλείψετε με ένα μίγμα από 150 γραμμάρια κίτρινο κερύ καί 4 κιλά νέφτι. Ζεσταίνετε πρώτα ένα τμήμα του τοίχου, βάζοντας πολύ κοντά του ένα άναμμένο μαγκάλι. Άφού στεγνώση καλά αυτή ή έπιφάνεια, απλώνετε πάνω της τή μίγμα μ' ένα χοντρό πινέλο. Επαναλαμβάνετε ύστερα τήν ίδια διαδικασία σε μιά γειτονική έπιφάνεια καί συνεχίζετε έτσι όσπου ν' αλείψετε όλο τόν τοίχο. Μπορείτε έπειτα άφοδα να τόν βάψετε ή να τόν ταπετσάρετε με χαρτί. Προσοχή όμως, γιατί τό νέφτι παίρνει εύκολα φωτιά!

Ann Kourmelis
Jfep Jofartde
Πατριότεια Ελλάδα

Μιά θαρίδα

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ θα έμπαινε σε λίγο στο σταθμό. Φτάναμε στη Λυών. Μέσα στο διαμέρισμα γινώριστηκα μ' ένα νέο, τον Πάωλ Βερριέ, κι' αμέσως αίσθαν-θηκα μεγάλη συμπάθεια γι' αυτόν. Θα γινόμαστε σίγουρα φίλοι. 'Ο Πάωλ γύριζε απ' το εξωτερικό, όπου τον είχε στείλει η 'Εταιρεία του για δουλειές της. Είχε μείνει εκεί κάτω στην 'Αφρική πέντε περίπου χρόνια. Ήταν ένας ψηλός άντρας τριάντα τριών χρόνων, λίγο ήλιοκαμμένος, με αδρά χαρακτηριστικά. Μου άρεσε πάρα πολύ. Σίγουρα θα τον έρωτευόμουν, αν δε βούλευε πως ήταν αρραβωνιασμένος με μια χαριτωμένη κοπέλλα — μου είχε δείξει τη φωτογραφία της — που λεγόταν 'Εντμέ.

— Πάνε πέντε χρόνια, που δεν ιδωθήκαμε, μου είπε ο Πάωλ, αλλά' αλληλογραφούσαμε τακτικά. Θέλω να παντρευτούμε γρήγορα. Ξέρετε για ποιο λόγο μ' έστειλε η 'Εταιρεία στην 'Αφρική; Για να με τιμωρήσει, επειδή μια μέρα τσακώθηκα με το διευθυντή, το Μαρσέλ Νεγκρόν. Μα τώρα έβγαλα μυαλό, θα πάω να τον βρω και θα του ζητήσω να με συγχωρήσει. 'Επειτα είμαι πολύ φίλος με τον άνεψιό του, το Μάξ Σαγιάν. Του τηλεγράφησα κιόλας πως γυρίζω στη Λυών. Αυτός θα με βοηθήσει να τα βγάλω πέρα με το θείο του. 'Η 'Εντμέ όμως δεν ξέρει τίποτα και θα με δει ξαφνικά. 'Εσείς, δεσποινίς Μαρία, δεν είστε αρραβωνιασμένη;

— Όχι, απάντησα σιγά, δε μ' αγαπάει κανένας...

— 'Ω! Μη φοβάστε, ελπίστε νέα και γοητευτική και γρήγορα θα βρείτε και σας εκείνον που θα σας έρωτευη.

— Επί τέλους, φάνηκε ο σταθμός κατάφωτος. Το τραίνο σε λίγο σταμάτησε. Πήρα τη βαλίτσα μου και το παλτό μου.

— 'Αντίο, του είπα, και καλή τύχη...

— Σταθήτε! Ποιο τραίνο θα πάρετε, Μαρία;...

— Το 7...

— Κι' εγώ αυτό θα πάω. Πηγαίνω στο σπίτι του Μάξ...

Βγήκαμε σε λίγο απ' την έξοδο, αλλά' εκείνη τη στιγμή είδα ένα νέο, το ίδιο ψηλό σαν τον Πάωλ, ναρχεται κοντά μας. Ήταν ο Μάξ. Οί δυο φίλοι φιλήθηκαν. 'Ο Πάωλ με σύστησε στο Μάξ, που με χαιρέτησε ευγενικά. Κατόπιν πριν να χωριστούμε, έδωσα τη διευ-θυνση του σπιτιού μου στον Πάωλ, γιατί επέμενε να μ' επισκεφτεί μια απ' αυτές τις μέρες.

Είχαν περάσει αρκετές μέρες απ' τη συνάντησή μου με τον Πάωλ κι' άρχισα ν' απογοητεύομαι πως δε θα τον ξανάβλεπα πιά. 'Εκεί-νο το βράδυ, μόλις είχα γυρίσει απ' το γραφείο, όπου δουλεύα ως δακτυλογράφος κι' ετοίμαζα στην κουζίνα ένα πρόχειρο φαγητό. 'Εξαφνα άκουσα να χτυπούν τη πόρτα μου. 'Ετρεξα ν' ανοίξω. Τον άναγνώρισα αμέσως. Ήταν εκείνος, ο Πάωλ!

— Μαρία, μου είπε, μπορώ να μιλώ;...

— 'Εκλεισα την πόρτα και τον είδα να προχωρή, τρεκλίζοντας, Σ. λίγο, σωριάστηκε στο ντιβάνι.

— Πάωλ, φώναξα τρομαγμένη, τί έχεις, είσαι άρρωστος;

— Έβαλε το χέρι του στα χείλη, για να μη μιλάω, και τότε πρό-σεξα πως ήταν ματωμένο.

— Μαρία, μου είπε, δεν ήξερα που να πάω. Σου υπόσχομαι πως μόλις μπορέσω να περπατήσω, θα φύγω αμέσως!

— Μπορείς να μείνεις όσο θέλεις...

— Είσαι καλή κοπέλλα Μαρία αλλά δε θέλω να σ' εκθέσω. Δεν πήγα στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς μου, γιατί σίγουρα θα με γύρευαν εκεί...

— Μα τί συνέβη, Πάωλ; τον ρώτησα άησυχη.

— Με γυρεύει η αστυνομία. Νά, διάβασε, πρόσθεσε, δίνοντάς μου μια εφημερίδα...

Ο Πάωλ είχε πάει στο διευθυντή της 'Εταιρείας, τον Μαρσέλ Νεγκρόν, για να συμφωνήσει μαζί του. Αυτός επέμενε να τον ξανα-στείλει στην 'Αφρική. Δεν ήθελε να τον κρατήσει στα κεντρικά γραφεία της 'Εταιρείας. Κάποιος κατόπιν είχε ειδοποιήσει την αστυνομία πως ο Πάωλ είχε πάει στο γραφείο του Νεγκρόν, έχον-τας ένα περιστρόφο στην τσέπη του. Πραγματικά οί αστυνομικοί έτρεξαν στα γραφεία και βρήκαν τον Νεγκρόν σωριασμένο χάμου με μια σφαίρα στον κρόταφο και το περιστρόφο στα πόδια του. Ο Πάωλ ήταν εκεί. Κατάφερε όμως να τους ξεφύγει. Οί αστυνομικοί πυροβόλησαν έναντιον του και μια σφαίρα τον βρήκε και το τραυμάτισε στο άριστερο χέρι...

— Μαρία, με ρώτησε ο Πάωλ, όταν τέλειωσα το διάβασμα, πι-στεύεις πως είμαι δολοφόνος;

— Όχι, δεν το πιστεύω είμαι σίγουρη γι' αυτό!... του είπα βρήκα κιόλας νεκρό. Τηλεφώνησε σε παρακαλώ, στην 'Εντμέ κα-στό Μάξ. Πρέπει να με βοηθήσει.

Τηλεφώνησα, όπως μου είπε, αλλά' η 'Εντμέ κι' ο Μάξ απάντη-σαν πως, τουλάχιστο για την ώρα, δε μπορούσαν νάρθουν στο σπίτι μου. 'Ο Μάξ πρόσθεσε πως η αστυνομία ήταν σπίτι του κι' έρευνούσε.

— Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ψιθύρισε ο Πάωλ. Δε θ' ανακαλύψω το δολοφόνο δίχως μια βοήθεια... Θα πάω να παρα-δοθώ. Πρέπει να φύγω τώρα αμέσως για να μη σ' εκθέσω και σένα, γιατί θα σε νομίσουν συνένοχο...

Πραγματικά, η θέση μου ήταν δύσκολη. 'Αλλά δε μ' έμελλε για τίποτα, γιατί ή-μουν σίγουρη πως ο Πάωλ ήταν άθωπος και

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γιατί η καρδιά μου χτυπούσε γι' αυτόν.

— Τί θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Πάωλ.

— Θ' αγωνιστούμε! 'Εγώ θα σε βοηθήσω!... του απάντησα.

— Μαρία, μου είπε συγκινημένος, είσαι μια σπουδαία κοπέλλα! Πρέπει να μιλήσω με το Μάξ. Είναι ο μόνος που μπορεί να με βγάλει απ' αυτή την περιπέτεια. Ξέρω το σπίτι του, όπως το δικό μου. Θα μιλώ απ' την είσοδο της υπηρεσίας...

— Θάρρω μαζί σου, Ντινούμαι...

— Γιατί τα κάνεις όλ' αυτά για μένα, Μαρία;

— Γιατί, γιατί... 'Ελα, πάμε!

Δε μπορούσα να του πω πως ήθελα να τον βοηθήσω, επειδή τον αγαπούσα. Κι' όμως, ο Πάωλ ήθελε ν' αποδείξει πως ήταν ά-θωπος για χάρη της 'Εντμέ, που τη λάτρευε...

Όταν φτάσαμε στο σπίτι του Μάξ, η πόρτα της υπηρεσίας, εύτυχώς, δεν ήταν κλειστή κι' έτσι μπορέσαμε να μπούμε. Διασχί-σαμε το διάδρομο, κρατώντας την αναπνοή μας, από φόβο μήπως ήταν η αστυνομία ακόμη εκεί. 'Από κάποια πόρτα έβγαιναν αχτί-δες από φως. Προχωρήσαμε με προφύλαξι. 'Η πόρτα όμως ήταν ανοιχτή. 'Ακούσαμε ομιλίες και μπήκαμε στο δωμάτιο που ήταν σκοτεινό. Το φως έρχόταν απ' το άλλο δωμάτιο. που συγκοινο-νούσε μ' αυτό και χωρίζονταν απ' ένα βελούδινο παραπέτασμα. 'Ο Πάωλ το άναστικώσε λίγο. Ήταν εκεί ένας άντρας και μια γυναίκα, αγκαλιασμένοι πάνω σ' ένα ντιβάνι: η 'Εντμέ κι' ο Μάξ!...

— Ξέρεις για ποιο λόγο το έκανα αυτό, 'Εντμέ; Μονάχα για σένα, έπειδή σ' αγαπώ, έπειδή σε ήθελα δική μου!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Μάξ...

— 'Ο θείος μου δεν είχε παιδιά. Τον σκότωσα και θα είμαι ο μόνος κληρονόμος της περιουσίας του.

— Λες ο Πάωλ να τη γλυτώσει; ρώτησε μ' απάθεια η 'Εντμέ.

— Μπρά! Πάντα τον μισούσα, πάντα τον ήλθενα, γιατί θα σε παντρευόταν! Μα τώρα έπεσε στην παγίδα!

— Δεν τον αγάπησα ποτέ μου, είπε η 'Εντμέ. Φανταζόμουν πως ήταν πλούσιος...

— Ακούθησε σιωπή, γιατί οί δυο ένοχοι, άρχισαν και πάλι να φιλιούνται. Άκουσα τον Πάωλ να μου ψιθυρίζει: «Τί φρίκη! Τρέχα να ειδοποιήσεις την αστυνομία!».

Η αστυνομία, σε λίγο, συνέλαβε το Μάξ και την 'Εντμέ. Στη δίκη τους, η 'Εντμέ άθωώθηκε γιατί δεν υπήρχαν αποδείξεις συνε-νοχής έναντιον της, αλλά' ο Μάξ καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. 'Όσο για μένα, είμαι ευτυχισμένη με το αγοράκι μου και τον άν-τρα μου, που δεν είν' άλλος απ' τον αγαπημένο μου Πάωλ...

ΑΝΡΙ ΠΥΖΕ

Τὰ μοντέρνα

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Οί 'Αμερικανοί εκτελούν τους είναι διάσημοι και πραγματοποιούν τερά-στια κέρδη!...

Ο τεινός που βρίσκεται στη σκηνή, αφήνει μια κορώνα άφρακας, που ρίχνει σε πραγματική ύπερσία το άκρασπτήριο του. Γυναίκες λιποθυμούν! Άκόμη και οί μεσάκοποι άνδρες, φωνάζουν, σφυρίζουν ή κρατούν το ρυθμό, χτυπώντας τα πόδια στο πάτωμα.

Το θέαμα αυτό, είναι βέβαια συνησιμέ-νο από πολλά χρόνια στην 'Αμερική και άρχισε να γίνεται συχνότερο τον τελευταίο καιρό, μετά την εμφάνισι του «ρόκ εντ ρόλ». Μια από τις πολλές ιδιορρυθμίες της αμερικανικής ζωής, ωστόσο, είναι ότι το φαινόμενο αυτό δεν παρατηρείται μόνο στις επιδείξεις του «ρόκ εντ ρόλ», αλλά και σε συγκεντρώσεις, που έχουν σκοπό να μεταδώσουν στο άκρασπτήριο το θρησκευ-τικό αίσθημα.

Πρόκειται, συγκεκριμένα, για συγκεν-τρώσεις που κρατούν όλη τη νύκτα, ή πάντως για αρκετές ώρες. Κατά την διάρ-κεια των παραστάσεων αυτών φωνητικά συγκροτήματα—από τέσσερα συνήθως ά-τομα—έκτελούν ένα ιδιόρρυθμο είδος τρα-γουδιών, που το περιχόμενό τους είναι θρησκευτικό, αλλά ο σκοπός και η μουσι-κή τους είναι περισσότερο ένα είδος μον-τέρνας τζαζ.

Οί δλονύκτιες αυτές συγκεντρώσεις άρ-χισαν από το 1936 στο Ντάλας του Τέ-ξας και με τον καιρό κατέκτησαν όλη την 'Αμερική, δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα νέο είδος «ειδώλων» για το κοινό: τους καλλιτέχνες των θρησκευτικών τραγουδιών. Δεν είναι υπερβολή, αν πη κανείς ότι οί θρησκευτικοί τραγουδιστάι στην 'Αμερική είναι έξ ίσου, κάποτε μάλιστα και περισ-σότερο, δημοφιλείς από τους μοντέρνους τραγουδιστάς, σαν το Φράνκ Σινάτρα ή τον 'Ελντς Πρίσλεϋ.

Οί δλοκοί με τα θρησκευτικά τραγούδια γίνονται άναγκαστοί και πουλιώνται σε έ-κατομμύρια αντίτυπα. Σε μια συγκέντρω-σι θρησκευτικών τραγουδιών, που έγινε προ καιρού στη Βάρεϊο Καρολίνα, παρευ-ρέθηκαν πάνω από δέκα χιλιάδες άτομα, που έμειναν στην αίθουσα σχεδόν όλη την νύκτα.

Σε μια άλλη παράμοια συγκέντρω-σι, πάνω από χίλια άτομα περίμεναν επί ώρες στην βροχή, έλπιώντας να έδαφου-λίσουν μια θέση στην αίθουσα, που ήταν ήδη γεμάτη από 7.500 θεατάς.

Χαρακτηριστικώτερη, όμως, είναι η πε-ρίπτωση των κατόικων της μικρής πόλεως 'Οπ, στην 'Αλαμπάμα. Όταν στο στάδιο της έκανε την εμφάνισι του ένα συγκρό-τημα θρησκευτικών τραγουδιών, παρευρέ-θησαν σ' αυτήν 5.200 άτομα, ενώ ο συνο-λικός πληθυσμός της πόλεως είναι 5.240 άτομα!...

Το περίεργο είναι ότι, ενώ ύποστηρί-ζουν πως τα τραγούδια που λένε έχουν σκοπό να μεταδώσουν το θρησκευτικό αί-σθημα στους άκρασπτάς τους, οί τραγουδι-σταί αυτοί δεν άγνοούν τον πρακτικό πα-σταί αυτόν. Αντίθετα, δε διστά-ράντο: το χρήμα. 'Αντίθετα, δε διστά-ζουν να όμολογούν ότι δικός τους σκοπός είναι να κερδίζουν χρήματα. Στις εμφανί-σεις τους, ο κάθε θεατής πληρώνει ένα μι-κρό εισιτήριο, για να μπορέσει να τους άκούσει.

Γιατί να κρυβόμαστε; λέει ο γιω-στός στους συμπαιρνιές του θρησκευτι-κός τραγουδιστής 'Εϊς Ρίτςμαν. 'Ο κό-σμος θέλει να άκούη αυτά τα τραγούδια και έμεις ταυ τα προσφέρουμε. Γιατί, λοι-πόν, να μην πληρωθούμε;

Έτσι, άλλωστε έξηγείται και το γεγο-νός ότι πολλοί τραγουδιστάι της έλαφράς μουσικής, μετεπήδησαν στο θρησκευτικό τραγούδι, όταν διαπίστωσαν ότι άφηνε με-γάλα κέρδη. 'Ο Γουάλλυ Φόουλερ βεβαίω-γάντα κέρδη. 'Ο Γουάλλυ Φόουλερ, που κει με ύπερφάνεια ότι από το 1948, που άφασίωθηκε στο θρησκευτικό τραγούδι, πραγματοποιήσε εισπράξεις 6 έκατομμυ-ρίων δολλαρίων. Το δε συγκρότημα «Νεα-ροί Τραγουδιστάι» που συνεργάζεται με

τον Φόουλερ, έχει καταθέσει στην τράπε-ζα, που ξεπερνούν το ένα έκατομμύριο δολλάρια.

Ένα άλλο συγκρότημα τέσσάρων τρα-γουδιστών, έχει μετατρέψει μια μεγάλη λι-μουζίνα σε κινητή κατοικία και στούντιο, ώστε να προλαβαίνει να εμφανίζεται σε πό-λεις, που απέχουν πολύ μεταξύ τους. Οί τρεις από τους επιδότες της μπορούν να κοιμούνται, ενώ ο τέταρτος οδηγεί. 'Ο κα-θένας δε έχει το ραδιόφωνό του, εκτός από το μαγνητόφωνο που υπάρχει για όλους. 'Επίσης, το αυτοκίνητό τους είναι έφοδια-σμένο με ένα αυτόματο μηχανήμα κλιμα-τισμού.

Για τον ίδιο σκοπό, ένα συγκρότημα θρη-σκευτικών τραγουδιστών χρησιμοποιούσε ένα μικρό άεροπλάνο. που το είχαν μετα-τρέψει σε ιπτάμενη κατοικία.

Οί έκκλησίες και οί θρησκευτικές όργα-νώσεις αντιμετώπιζουν το θέμα των θρη-σκευτικών τραγουδιστών από διάφορες ά-πόψεις.

Για τους περισσότερους η έμπορική έκμετάλλευσι των συγκεντρώσεων αυτών δεν είναι σωστή, μια και γίνεται με το πρόσχημα του θρησκευτικού αίσθηματος. Κατηγορούν δε τους τραγουδιστάς αυτούς ότι μεταβάλλουν τα θρησκευτικά τραγού-δια σε μοντέρνες συνθέσεις...

Άλλοι, πάλι, ύποστηρίζουν ότι, έστω και με αυτόν τον παράδοξο τρόπο, οί άν-θρωποι ξαναγυρίζουν στην θρησκεία, ή την πλησιάζουν για πρώτη φορά. Καί αυτό, κατά τη γνώμη τους, είναι αρκετά σοβαρό κέρδος.

Οί όργανωτάι ώστόσο των ιδιορρυθμών αυτών συγκεντρώσεων, καθώς και οί ίδιοι οί τραγουδιστάι πιστεύουν ότι προσφέρουν μια σοβαρή ύπηρεσία στη θρησκεία, με τον τρόπο τους.

Οί άνθρωποι πληρώνουν για να πα-ρακολουθήσουν άθλητικούς άγώνες ή κινη-ματογραφικές ταινίες, λέει ένας από αυ-τούς. 'Υπάρχουν, όμως, χιλιάδες άτομα, που η θρησκεία τους δεν τους έπιτρέπει να πηγαίνουν σε παράμοιες διασκεδάσεις. Το θρησκευτικό τραγούδι, λοιπόν, τους προσ-φέρει αυτή τη δυνατότητα.

1 Σε όλη της 'Αγγλίας η κυρία Μούρ έφαιξε για πρώτη φορά στην άγκαλιά της τον μικρό της Στέφεν, που έφερε στον κό-σμο τον περασμένο Νοέμβριο. Πριν από ένα χρόνο, η κυρία Μούρ, ενώ περπατούσε στο δρόμο, δέχτηκε στον τράχηλο τον κορμό έ-νος δέντρου, που είχε ξεριζώσει κάποιο λεω-φορείο πέφτοντας πάνω σ' αυτό. Οί γιατροί κατώρθωσαν να τη σώσουν, βάζοντάς την σ' ένα ειδικό ψυκτικό θάλαμο και κατεβάζον-τας τη θερμοκρασία του σώματός της στους 30 βαθμούς. 'Η κυρία Μούρ που ήταν σ' έν-διαφέρουσα κατάσταση όταν της συνέβη το άτύχημα, έφερε στον κόσμο το μικρό Στέφεν, ενώ συνέχισε τον άτέλειωτο ύπνο της, που κράτησε έξη συνεχείς μήνες. Τώρα η κυρία Μούρ είναι πιά καλά και οί γιατροί της πα-ρέδωσαν τον μικρό Στέφεν που επί μήνες της άπαγόρευαν να δη.

2 Το «'Αλκάν» είναι ένα από τα ιστιοφόρα που θα πάρουν μέρος στους άγώνες που γίνονται κάθε χρόνο μεταξύ 'Αγίου Φραγκί-σκου και Χαβάης. Το σήμα του είναι κά-πως παράξενο, μά οί κατασκευαστάι του Ρόβιντ Τσού και Κέν Μάρφου, που θα είνε και οί μοναδικοί επιδότες του κατά την με-γάλη διαδρομή, το έμπνευστηκαν από τα «Κα-ταπαράν», τις διπλές πρύγες των ίσωνων των νησιών του Ειρηνικού.

3 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν (Σ αρλώ) παζάρει στη φωτογραφία μας μπροστά στο κρεβάτι του άδόξου παιδιού του, της μικρής Τζέην Σέσιλ που απέκτησε στις 23 Μαΐου. 'Η κό-ρη αυτή είναι το έκτο παιδί που χαρίζει στο Σαρλώ η νεαρά σύζυγός του 'Οόνα Ο' Νήλ, κόρη του γνωστού θεατρικού συγγραφέως. 'Υπενθυμίζουμε ότι ο γάμος τους, όταν τελέ-στηκε το 1943, θεωρήθηκε άταίριατος, για-τί ο Τσάρλυ ήταν τότε 54 χρόνων και η 'Οόνα μόνο 18. Κι' όμως, ύστερ από 14 χρόνια, οί δύο σύζυγοι έξακολουθούν να είναι έξ ί-σου εύτυχισμένοι όσο και κατά τον μήνα του μέλιτος.

4 'Η 'Ιταλίδα Μαρία Βίτσιο Μπαράδαλε είναι η πρώτη γυναίκα της πατρίδας της που κατέλαβε τη θέση του δικαστού. Κόρη ένος άξιωματικού του πολεμικού ναυτικού και ηλικίας 31 μόλις χρόνων, η κ. Μπαράδαλε τοποθετήθηκε επί κεφαλής του δικαστηρίου ά-νγκλικών του Τουρινού από τον ίδιο τον πρό-εδρο της Ιταλικής δημοκρατίας. 'Η κυρία Μπαράδαλε είναι διπλωματούχος της παιδα-γωγικής και της κλινικής ψυχολογίας.

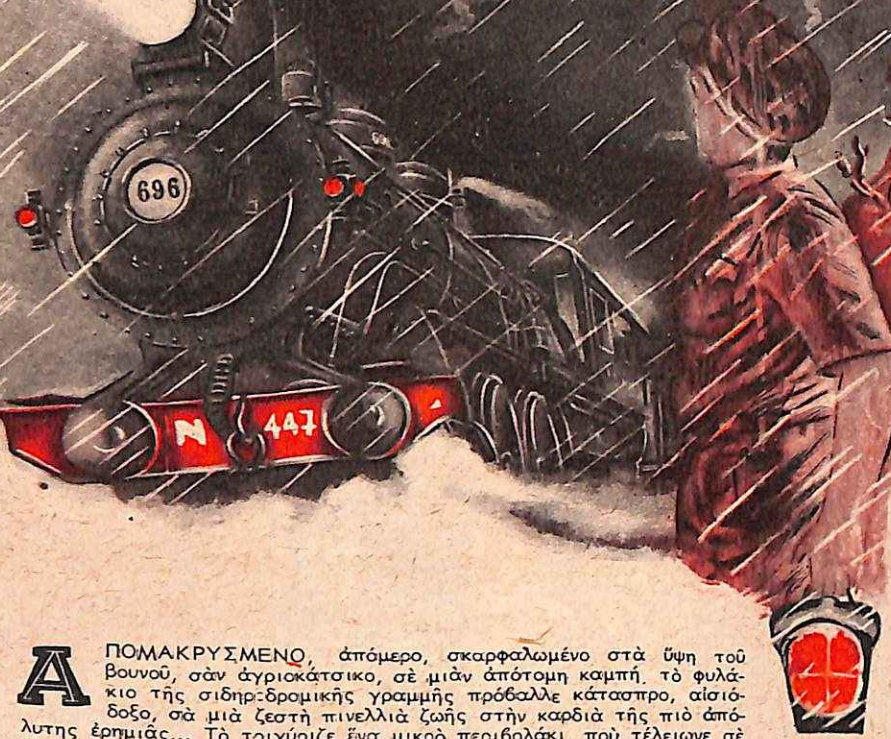

ΤΟ ΕΞΙΠΡΕΙ

των 21.45'

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Το εξπρές λιγόστεψε την ταχύτητά του και σταμάτησε μπροστά στο Νικητή...

ΑΠΟΜΑΚΡΥΣΜΕΝΟ, απόμερο, σκαρφωμένο στα ύψη του βουνού, σαν άγριοκάσικο, σε μιά απότομη καμπή, το φυλάκιο της σιδηροδρομικής γραμμής πρόσβαλλε κάτασπρο, αίσιο-δοξο, σά μιὰ ζεστή πινελλιά ζωής στην καρδιά της πιο απόλυτης έρημιας... Τό τριγύριζε ένα μικρό περιβάλακι, που τέλειωνε σε έναν φράχτη με άγριοτριανταφυλλιάς και αϊγακλήματα. Όλα ήταν όμορφα εκεί πάνω. 'Ακόμα κι' η έρημιά δεν ήταν σκληρή: έμοιαζε με κρουσάλλιο θαύμα! Όταν ήτανε γαλανός ο ουρανός, όλα γελοῦσαν ως μακριά, στο βάθος του ορίζοντα, που απλωνότανε διάστικτος από χωριουδάκια γραφικά... Όταν πάλι ξεσπούσε η θύελλα και ντυνότανε στα μαύρα ο ουρανός, κι' άρχιζαν οι άστραπές να σπαθίζουνε με φωτιά τὰ σύννεφα, τότε ήταν ασύγκριτο τὸ μεγαλείο του τοπίου! Τότε χαιρότανε πιο πολύ την έρημιά ο Νικητάς, ο φύλακας τῆς γραμμῆς! Γιατί τότε η καταιγίδα τῆς φύσεως καθρέφτιζε πιστά την άλλη καταιγίδα, τῆς ψυχῆς του, που λυσσομανούσε μέσα του!...

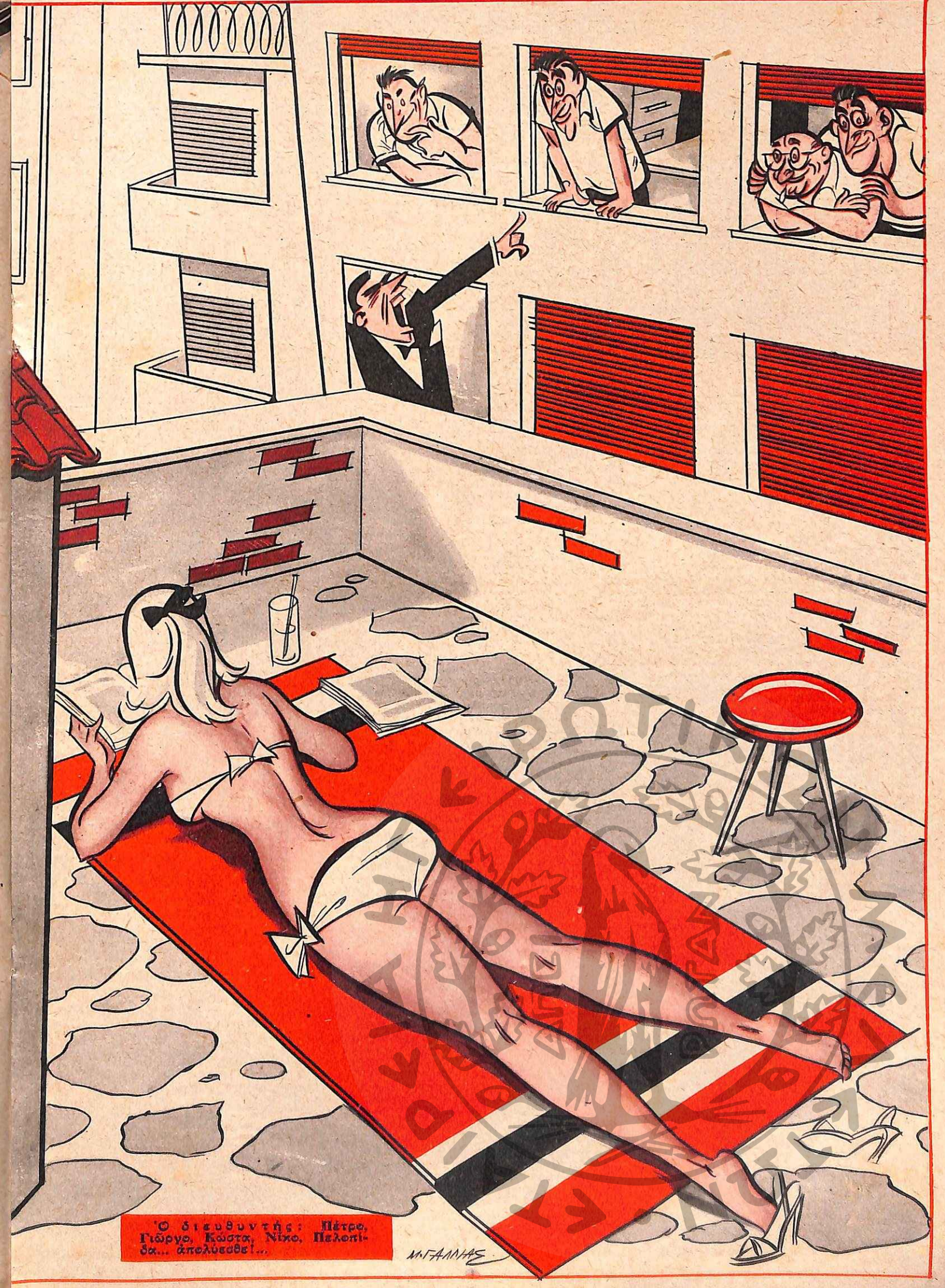
Γιατί, ναι, μιὰ φοβερή καταιγίδα άστραφτε και μπουμπουνίζε στα έγκατα τῆς αναστατωμένης του καρδιάς! 'Από τὴ μαύρη μέρα ποῦχε φύγει από κοντά του ἡ Μαριάννα, όλα είχανε μαυρίσει μπροστά του. Κι' ο δόλοχοςος ήλιος, κι' ο γαλανός ουρανός, κι' ο εἴστερος δρίζοντας! Κάθε χαρά του τὴν είχε πάρει εκείνη, φεύγοντας, μαζί της... Όσο βρισκόταν εκεί, κοντά του, όσο μοιραζότανε τὴ ζωή του, ἡ έρημιά του ήτανε παράδεισος! Δὲ χρειαζότανε τίποτ' άλλο γιὰ νάναι άπέραντα, άνπιφύλαχτα ευτυχισμένος!... Γιατί ἡ γυναίκα αὐτή τὰ εκπροσωπούσε όλα: Καί πολιτείες καί ανθρώπους καί διασκεδάσεις!... Μόνη τῆς άντιπροσώπευε τὴν πιο βουερή, τὴν πιο εύθυμη πολυκοσμία! Μόνης τῆς τὰ άλοκλήρωνε όλα... Καί τάχε πάρει, φεύγοντας, μαζί της...

δερὴ νύχτα του χειμώνα!... 'Από νωρίς έδρεχε άσταμάτητα, φυσούσε δυνατά, κι' ἡ καταιγίδα γονάτιζε τὰ δέντρα κι' ὕστερα τάπνιγε μέσα σὲ καταρράχτες από νερό... 'Αποφασισμένος ὁ Νικητάς, καθότανε μέσα στο φυλάκιο, με τὴ θολή ματιά του καρφωμένη άντικρύ του: 'Εκεῖ, άπάνω στο τραπέζι, ἔνα χοντρό ρολόι-ξυπητήρι, έδειχνε ένένα καί είκοσι. Τὸ εξπρές περνούσε είκοσιμία καί σαρανταπέντε — άν, φυσικά, δὲν είχε καθυστέρησι μ' αὐτὸ τὸν καιρό...

Κάτι σαν ήλιγγος άγκάλιασε ὅλο τὸ κορμί του άγριεμένου έρημίτη... Σὲ λίγο, ὅλο τὸ τραῖνο, τρέχοντας ὀλ-ταχώς, θὰ γκρεμιζότανε στὰ βάθη τῆς χαράδρας, που έχασκε δίπλα... Τί έκδικησι!

Κι' αὐτὸ τὸ κλειδί άρπαξε με χέρι δυνατό ὁ Νικητάς εκείνη τὴ φοβερή νύχτα καί τὸ γύρισε άγρια! 'Ητανε σκουριασμένο, ὑπάκουσε με δυσκολία, μά, στο τέλος, ὑποχώρησε!... Τώρα, ἡ γραμμή ήταν άνοικτη πρὸς τὸ βάραθρο! Σὲ λίγο, τὸ εξπρές... Κάτι σαν ήλιγγος άγκάλιασε ὅλο τὸ κορμί του άγριεμένου έρημίτη... Σὲ λίγο, ὅλο τὸ τραῖνο, τρέχοντας ὀλ-ταχώς, θὰ γκρεμιζότανε στὰ βάθη τῆς χαράδρας, που έχασκε δίπλα... Τί έκδικησι!

Ο διευθυντής: Πέτρο, Γιώργο, Κώστα, Νίκο, Πελονί-δα... ἀπολύεσθε!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΞΕΛΙΑΔΕΣ της Ελληνικής ΖΩΗΣ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Η πειρατεία μετά το 1821

Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ στις ελληνικές θάλασσες καλύπτει μία περίοδο τριών και πλέον χιλιετών ετών. Όμως ο δρος πειρατεία δεν πρέπει να ερμηνεύεται σε όλες τις περιπτώσεις με τη γνωστή κακή έννοια της επιδρομής και διαρπάγης. Στο θαυμάσιο περί πειρατείας έργο του, ο γνωστότατος ιστοριοδίφης κ. Σπ. Αργυρός, δίνει παραστατικώτατα διάφορα ιστορικά συμβάντα — μερικά από τα οποία υπήρχε ή εντύπωση, ότι ανήκαν στη σφαίρα του μύθου, όπως η 'Αργοναυτική έκστρατεία, που μπορούν να θεωρηθούν ως πρώτες μορφές μίας... καλής, θα μπορούσε πάλι να πη κανείς, και εκπαιδευτικής, πειρατείας, ή όποια, με την πάροδο των αιώνων, εκφυλίστηκε στο γνωστό εγκληματικό επάγγελμα, που κυριάρχησε κατά τον μεσαιώνα και μέχρι της σύγχρονης εποχής.

Στην ελληνική ιστορία αναφέρονται ελάχιστα κι' α με εγκληματικά ενστικτα πειραταί. Οι περισσότεροι ήταν πατριωτικές διαθέσεις και βοηθούσαν τους έθνικούς αγώνες.

Ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες πειρατές ήταν ο 'Ιωάννης Κάψης, ο οποίος αυτοανακηρύχτηκε και βασιλεύς της Μήλου. Μέγας πειρατής, αλλά με σημαντική πατριωτική δράση, ήταν ο Λιβέριος Γερακάρης, ο οποίος είχε πάρει τον τίτλο του Μπέη της Μάνης. Ο Γερακάρης ήταν κατά βάση, μία ήρωική φυσιογνωμία.

Η πειρατεία άρχισε να χαλαρώνεται στις ελληνικές θάλασσες κατά την πρό του 1821 περίοδο. Ή υπαρκτό, αξιολόγηση ελληνικού έμπορου — εξωπλισμένου — και πολεμικού στόλου, υποχώρησε τους ξένους πειρατές να στραφούν σε άλλες, περισσότερες ασφαλείς γι' αυτούς, περιοχές.

Πειρατικά κρούσματα, παρά ταύτα, σημειώθηκαν αρκετά και μετά την 'Εθνική 'Ανεξαρτησία, μέχρι και του 1860. Ο κ. Σπ. Αργυρός αναφέρει για σειρά περιστατικών στο εξαιρετικό έργο του, που απτελεί, άλλωστε, και τη μοναδική ολοκληρωμένη ελληνική έρευνα του θέματος.

Την 7η Μαρτίου 1835, το μικρό πολεμικό σκάφος «Σάμος», ενώ περιπολούσε στις βόρειες Σποράδες, αγκυροβόλησε στον όρμηκο ορμίσκο του νησιού Χελιδρόμια, χωρίς να γνωρίζει το πλήρωμα, ότι στον ίδιο όρμηκο είχαν αγκυροβολήσει προόλίγου τέσσερα πειρατικά, με 70 πειρατές.

Νομίζοντας πως η «Σάμος» ήταν πειρατικό πλοίο, οι πειρατές αποφάσισαν να την κυριεύσουν και, αφού εξόντωσαν τον ναύκληρο, έδρασαν κατά του μικρού ελληνικού πλοίου και το κατέλαβαν.

Μετά τη μοίραση — λόγω της υπεροχής τους σε άνδρες και σκάφη — επιτυχία τους, οι πειρατές έπλευσαν, μαζί με τη λεία τους, στο λιμάνι της Κυρά-Παναγίας των Θεσσαλικών Σποράδων, όπου κυριεύσαν μία Σκιαθίτικη γολέττα. Έπηρεσαν και τούτοι να καταλάβουν ένα τουρκικό βρικό, το οποίο όμως ήταν ισχυρότερα εξοπλισμέ-

Με ομαδικούς κινήσεις, το πλήρωμά του, κατόρθωσε να τρέψει σε φυγή τους επιδρομείς, οι οποίοι, μέσα στον πανικό τους, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη «Σάμος», που τη βρήκαν ύστερα από λίγες μέρες, τα πολεμικά του ελληνικού στόλου «Αστύγες» και «Αποστόλη».

Κατά τα ιστορικά στοιχεία, που παραθέτει ο κ. Αργυρός, ένα άλλο πειρατικό κρούσμα συνέβη, λίγο αργότερα, και η ιδιαίτερη σημασία του έγκειται στο ότι απέτελεσε την πρώτη άφορη έπαφης 'Ελλάδος και 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, μετά την 'Επανάσταση του 1821.

Τον Μάρτιο του 1835, διαβιβάστηκε προς τα υπουργεία 'Εσωτερικών και Ναυτικών της 'Ελλάδος, απόσπασμα έκθεσας μίας συνομιλίας, που είχε ο 'Ελλην πρόξενος στη Θεσσαλονίκη με το διοικητή της πόλεως, και της οποίας αντικείμενο ήταν η πειρατεία, που έλυμαινε τα παράλια του Θερμαϊκού. Σύμφωνα, λοιπόν, με την προξενική έκθεση ο Πασάς της Θεσσαλονίκης διεβίβαζε στην ελληνική Κυβέρνηση την παράκληση να στείλει εκεί πολεμικά πλοία για την καταδίωξη των πειρατών και την προστασία των θαλασσίων συγκοινωνιών.

Πραγματικά η Κυβέρνηση, της οποίας πρόεδρος ήταν ο 'Ιωάννης Καλέρης, διέταξε τον τότε μοίραρχο του Στόλου 'Αντώνιο Κοιζή, να στείλει δυο πολεμικά πλοία στη Θεσσαλονίκη.

Ο Κοιζής διέλαβε δυο κανονιφόρους, που μόλις είχαν ναυπηγηθεί στο Ναύσταθμο του Πόρου: Το «Κόχραν», 44 τόνων, με κυβερνήτη τον υπολοίαρχο Η. Μπουφν, και το «Κριεζής», 52 τόνων, με κυβερνήτη τον σημαφόρο Α. Τετνε. Και τα δυο σκάφη είχαν από τρία πυροβόλα και από 23 άνδρες ως πλήρωμα.

Τα μικρά ελληνικά πολεμικά έφτασαν την 18 Μαΐου 1835 στη Θεσσαλονίκη, όπου τα υπεδέχθησαν με ένθουςιασμο τόσο οι αρχές, όσο και ο πληθυσμός.

«Οι κυβερνήται και τα πληρώματα των ανωτέρων κανονιφόρων μας — γράφει σχετικά ο κ. Σπ. Αργυρός — έμπεριον και γενναίοι ναυτικοί, εξησκημένοι δε εις τας κατά των πειρατών συγκρούσεις, επεδέθησαν, εν συνεργασία και με τας αρμόδιους τουρκικές υπηρεσίας, μετά ζήλου και σπουδής, εις την καταστολήν της πειρατείας, την οποίαν κατόρθωσαν να εξαφανίσουν ολοσχερώς, ώστε, τον Μάρτιον 1837, εθεώρησαν λήξαν την αποστολήν των, μηδέν έχοντες πειρατικού επιποδίου εμφανισθέντος έπειτα εις τα παράλια εκείνα.

«Προεπέμψθησαν δε αι άνω κανονιφόροι: κατά τον ίδιον ένθουςιασμό τρόπον (τόσφ μάλλον όσον η διαγωγή των άνδρών καθ' όλον το διάστημα της παραμονής των, υπήρξε χαρακτηριστικά άμειπτος) και χωρίς να σημειωθεί ούδε το παρρηκρόν επείσοδιον κατά τους χρόνους έκείνους της εύφλεκτου εποχής, επανέκαμψαν και ανέλαβον, μετά διετή σχεδόν ζωοπορόν άπουσίαν, την διακοπείσαν υπηρεσίαν των παρά τω Πολεμικό Ναυτικό».

Άλλα τήν εποχή εκείνη η πειρατεία έλυμαινε γενικώτερα τα άπέραντα όθωμανικά παράλια. Και αφέρονται πολλές άλλες περιπτώσεις έλληνοτουρκικής συνεργασίας, για την καταπολέμησή της. Τον 'Ιούλιο του 1837, ο πρόξενος της 'Ελλάδος στα Δαρδανέλλια, είδοποίησε τον άρχηγό της ελληνικής Μοίρας του Αιγαίου, για τήν εμφάνισή πειρατικών πλοίων κοντά στην Τένεδο. Ο άρχηγος της Μοίρας ρώτησε το υπουργείο Ναυτικών της 'Ελλάδος, αν μπορεί να καταδίωξη τα πειρατικά πλοία, που ρήμαζαν τα όθωμανικά παράλια, πήρε δε τήν άκόλουθη γενναίόφρονα απάντησι:

«Κατά τās γενικάς άρχάς του δικαίου των Έθνών, οι πειραταί δεν άνήκουν εις κανέν Έθνος, άλλα καταδιώκονται όπου και άν ευρεθώσι. Τό 'Αρχηγείον, όθεν θέλει έπιτρέψει εις τή υπό τή όδηγίαν τζυ πλοία, να καταδιώκουν αυτούς, επί τή βάσει της γενικής ταύτης άρχής».

Η έρμηνεία αυτή επέτρεπε στα ελληνικά πλοία να καταδιώκουν και εξοντώνουν τους ξένους πειρατές στα μακεδονικά παράλια, το 'Αγιον Όρος, την 'Εφεσο, το 'Ικάριο πέλαγος, τήν 'Αττάλεια, κλπ.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι επικίνδυνοι γάμοι

ΠΟΙΑ είναι η πιθανότητα να κάμει κανείς έναν επικίνδυνο γάμο, ένα γάμο, δηλαδή, από τον οποίο θα προέλθουν παιδιά που θα παρουσιάζουν αυτή η έκείνη την ασθένεια, την ατέλεια ή τη δυσμορφία;

Ο πραγματικός κίνδυνος στην περίπτωση αυτή εμφανίζεται προκείμενου για τους καλουμένους υποστατικούς χαρακτήρες.

Ας υπενθυμίσουμε τη διάκριση, που έχουμε σε προηγούμενα άρθρα. Μιλούμε για έπιστατικό χαρακτήρα, όταν άρκη ή παρουσία του γεννητού μίας ασθένειας στον ένα από τους δυο γονείς, για να εμφανιστεί αυτή και στα παιδιά. Οι ασθένειες αυτές προϋπάρχουν συνήθως και στους γονείς και είναι ή να το συνέπας ή να τις δούμε ή να τις πληροφορηθούμε. Η κληντική αταξία, είναι ορατή και δεν υπάρχει περίπτωση να γελοστούμε ή να μη την αντιληφτούμε. Έτσι, θα αποφυγούμε το νόμο, με την ασθένεια αυτή, έστω κι' αν δεν έχει εκδηλωθεί ακόμη σ' αυτά.

Μιλούμε, αντίθετα, για υποστατικό χαρακτήρα, όταν απαιτείται η ταυτόχρονη παρουσία του γεννητού μίας ασθένειας και τους δυο γονείς για να εκδηλωθεί αυτή και στο παιδί. Στην περίπτωση αυτή, λοιπόν, οι δυο γονείς είναι άπολυτα ήγιοις. Έτσι δε μπορούμε να πούμε τίποτα. Άλλα είναι κι' οι δυο φορείς γεννητού μίας ασθένειας, που θα εκδηλωθεί, σύμφωνα με το νόμο των πιθανών, στο ¼ από τα παιδιά τους.

Ποιά είναι η σοβαρότης αυτού του κινδύνου; Ποιά πιθανότητα υπάρχει, δηλαδή, για έναν άντρα και μία γυναίκα, μερικά υγιείς, να αποκτήσουν παιδιά ή να πάσχουν από έρσιμένη ασθένεια ή να παρουσιάζουν μία δυσμορφία, μία λεία, κλπ.

Αν λογαριάσουμε τους πραγματικούς κινδύνους γεννητάς (αφώνοντας κατά μέγεθος εκείνους του δαλτωνισμού ή των λοιφών μορφών του διαβήτη), η απάντηση των μεσαίων του πληθυσμού είναι 1:1000. Στα 1000 άτομα, δηλαδή, το 1 πιθανό, αν αυτό τον κακοποιό γεννητή, ή πιθανότητα, συνενώ, να συναντηθούν δυο άτομα που να φέρουν τον ίδιο κακοποιό γεννητή είναι 1:1.000.000 (1000x1000).

Αυτή η πιθανότητα μπορεί να μη φανεί σοβαρή. Ας πάρουμε, όμως, μία συγκεκριμένη περίπτωση. Πρόκειται για μία από τις πιο συχνές ασθένειες, που τη ζητάει σε γάμο ένας νέος, λυτώς υγιής, αλλά που ο αδελφός είναι π. χ. κωφάλαλος. Ποιοι κίνδυνοι υπάρχουν να γεννηθούν απ' αυτό το γάμο, υπολογισμούς μας. Ο νέος έχει μία πιθανότητα στις δυο να είναι φορέας της της ασθένειας. Η νέα, έξ' άλλων, έχει μία πιθανότητα στις χίλιες να φέρει μέσα στο σώμα της τον ίδιο κακοποιό γεννητή. Η πιθανότητα, λοιπόν, να φέρουν ταυτόχρονα τον ίδιο κακοποιό γεννητή είναι 1:2000. Πρόκειται, δηλαδή, για μία πιθανότητα πολύ σοβαρή και που δε μιάς επιτρέπεται να την παραβλέψουμε.

Η πιθανότητα να εκδηλωθούν οι κληνικές συνέπειες στα παιδιά γίνεται κόμη μεγαλύτερη, στην περίπτωση που η γυναίκα πάθει έρσιμότητα ή οποιαδήποτε άλλη μολυσματική ασθένεια κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης.

Αν η νέα, που μας άπασχολεί, πρόβλημα μας, είχε μεταξύ των προγόνων της κάποιον στον οποίο ο κακοποιός αυτός γεννητής είχε εκδηλωθεί, τότε με τον αδελφό του κωφάλαλου τενδεύονται άπολυτα. Η πιθανότητα φέρει μέσα στο σώμα της αυτό τον κακοποιό γεννητή δεν είναι πια όπως για οποιοδήποτε άλλο άτομο.

λά 1:4 αν πρόκειται για τους πάππους της και 1:8 αν πρόκειται για τους προπάππους της. Ο κίνδυνος, δηλαδή, είναι έδω τρομακτικός.

Για να υπάρξει κίνδυνος, πρέπει να πρόκειται για τον ίδιο κακοποιό γεννητή. Ας υποθέσουμε π. χ. ότι ο παππούς της νέας έπασχε από μία κληντική αταξία και ότι η αδελφή του νέου, που πρόκειται να παντρευτεί, έγινε τυφλή έπειτα από μία κληρονομική ασθένεια του αμφοτεροειδούς, π. χ. μελαχρωματική ιδιοτροπιδιτία. Η κληντική αταξία ή κληρονομική ασθένεια του αμφοτεροειδούς είναι άσχετες μεταξύ τους, δε μπορούν, συνεπώς, να επηρεάσουν ή μία την άλλη. Ο κίνδυνος υπάρχει και είναι εξαιρετικά σοβαρός μόνο τη στιγμή που ο ίδιος κακοποιός γεννητής βρίσκει στα χρωμοσώματα τόσο άντρα όσο και της γυναίκας.

Ληθών καταστρεπτικός είναι ο ρόλος που παίζει η κληρονομικότητα στους ιούς μεταξύ στενών συγγενών. Οι έπιμηνικές παρατηρήσεις δικαιολογούν ίλυτα την αυστηρότητα των απαγορεύσεων της θρησκείας και της ήθικης. Οι μιά μετάξι στενών συγγενών πολλαπλασιάζουν σε τρομακτικό βαθμό τις πιθανότητες να εκδηλωθούν στα παιδιά έπιμηνες κληρονομικές ασθένειες, άτέλεις κλπ. Αυτοί οι γάμοι είναι άλληθνα κληντικοί, ίδως όταν πρόκειται για κογνείες στις οποίες μιά έρσιμένη παλινική κατάσταση εμφανίζεται κατά διαστήματα.

Άλλα και όταν πρόκειται για οικογένειες, όπου, από γενεές, δεν εκδηλώθηκε καμία παθολογική κατάσταση, οι γάμοι μεταξύ στενών συγγενών πρέπει να αποκλειστούν άπολυτα.

Όπως είδαμε, η πιθανότητα για έναν άνδρα και μία γυναίκα, που τους παίρνουν με στην τύχη, να έχουν μέσα στο σώμα τους τον ίδιο κακοποιό γεννητή, είναι 1:1.000.000. Άλλα προκείμενου για δυο πρώτους εξαδέλφους ή πιθανότητας γίνεται 1:8.

Οι στατιστικές επιβεβαιώνουν τους θεωρητικούς αυτούς υπολογισμούς. Στη Γαλλία π. χ. οι γάμοι μεταξύ στενών συγγενών αντιπροσωπεύουν το 1% του συνόλου. Τα παιδιά, λοιπόν, που γεννιούνται απ' αυτούς τους γάμους παρουσιάζουν το ίδιο ποσοστό κληρονομικών ασθένειών, όσο και εκείνα που προέρχονται από τα υπόλοιπα 99% των γάμων, που έχουν συνναφή μεταξύ μη συγγενών. Ο αριθμός αυτοί μιλάνε πολύ εύγλωττα.

Ας πάρουμε δυο πρώτους εξαδέλφους που παντρεύονται και που άποκτούν 4 παιδιά. Τα ποίες είναι οι πιθανότητες να εκδηλωθούν παθολογικές καταστάσεις σ' αυτά τα παιδιά;

1:100 να έχουν λευκό τρίχωμα και βολετό του ματιού κόκκινο (λευκοχρόια).

1:150 να γεννηθούν κωφάλαλα.

1:200 να γεννηθούν τυφλά.

Οι αριθμοί αυτοί είναι αρκετοί για να φέρουν τον τρόπο και τη φρίκη στην ψυχή του ανθρώπου. Μπροστά σ' αυτούς πρέπει να υποχωρήσουν το πάθος, το συμφέρο ή οποιαδήποτε άλλος υπολογισμός. Δεν επιτρέπεται στον άνθρωπο να ενδιαφέρεται μόνο για την προσωπική του ικανοποίηση και να αδιαφορή για το αν τα παιδιά που θα φέρη στον κόσμο θα είναι δυστυχισμένα.

Ακόμη μεγαλύτερο είναι το εγκλημα εκείνων που βαρύνονται με μία κληρονομική ασθένεια και που, ωστόσο, θέλουν να αποκτήσουν άπογόνους.

Ός άσμερα, έχει γίνει πολλές φορές λόγος για το προγαμίο πιστοποιητικό υγείας. Άλλα ο άνθρωπος δεν έχει άραγε την απαιτούμενη κρίση για να επιβάλει ο ίδιος στον έαυτό του τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς που υποδεικνύει η πιο οικειοθής λογική;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πότε τα παιδιά μοιάζουν με τους γονείς.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ του Χάκενσας, μιάς μικρής πόλεως, που βρίσκεται κοντά στη Νέα 'Υόρκη, δοκίμασαν, τον περασμένο μήνα, τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής τους. Ο άγαπημένος τους πάστορας Τζέρρυ Κακοπάντο, άνεβαίνοντας μία Κυριακή στον άμβωνα, αντί για το συνήθισμένο του κήρυγμα, τους έκανε μιά συγκλονιστική αποκάλυψη. Πρίν έρθη στην πόλη τους ως πνευματικός τους πατέρας, είχε κάνει δεκαοχτώ χρόνια στη φυλακή για τη δολοφονία μίας νέας! Και στα δυο χρόνια που ζούσε στην πόλη τους, βρισκόταν κάτω από άστυνομική έπιτήρησι. Είχε, στο μεταξύ, άθωωθεί, αλλά η δικαστική πλάνη, που είχε πέσει θύμα της, δεν είχε άναγνωριστή από τον κυβερνήτη της Νέας 'Υόρκης, γιατί η ύπόθεσί του είχε σκαλώσει σε άρισμένες άπαραίτητες διατυπώσεις της γραφειοκρατίας.

Την περασμένη μέρα, λοιπόν, ο αιδεσιμώτατος Τζέρρυ Κακοπάντο είχε λάβει από τον κυβερνήτη ένα έγγραφο, που τον είδοποιούσε, ότι η άθωωσή του είχε, επί τέλους, άναγνωριστή και τυπικά, κι' έτσι, από έδω και πέρα, άποδιδόταν τελείως έλευθερος στην κοινωνία.

Άλλα η έκπληξή των κατοίκων του Χάκενσας στάθηκε ακόμα μεγαλύτερη, όταν άκουσαν από τα χείλη του πάστορά τους ποιά ήταν η ύπόθεσί, που τον είχε οδηγήσει στη φυλακή. Η ύπόθεσί, λοιπόν, αυτή ήταν, όπως θυμήθηκαν άμέσως οι πιο ήλικιωμένοι μέσα στο έκκλησιασμό, ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα, που άπασχόλησαν την άμερικανική δικαιοσύνη λίγο πρίν από τον τελευταίο πόλεμο. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, το όνομα του Τζέρρυ Κακοπάντο άνηκε σ' εκείνα που άποτελούσαν τη διαβόητη συμμορία των 'Αηλητριάσαντων με τα πέντε μέλη και τα δικάσια θύματα.

Άλλα άς πάρουμε την τραγική ιστορία του Τζέρρυ Κακοπάντο από την άρχή της.

Ο Τζέρρυ, που, καθώς δείχνει και το έπωνυμό του, είναι ιταλικής καταγωγής, ήταν γιός φτωχών μεταναστών κι' έχασε τους γονείς του σε ήλικία μόλις πέντε χρόνων. Οί δυο θείοι του από τη μητέρα του, ο Πάλ κι' ο Χέρμαν Πετρίλλο, τον πήραν τότε μαζί τους.

Μεγαλώνοντας, όμως, ο Τζέρρυ, δεν άργησε να αντιληφτεί τί είδους άνθρωποι ήταν οι δυο 'προστάτες' του. Οί άνθρωποι αυτοί, έχοντας συνεργατίδα τις μιά μέγαιρα, 'Ιταλίδα έπίσης, την Καρίνα Φαδάτο, που έκανε τη χαρτοχίτρη και την έρσιμτρα, καθώς και μιά 'Αμερικανίδα, πολύ όμορφη, που την έλεγαν Ρόζ Καρίνα, προσφέρονταν σε όποια 'άτυχη' γυναίκα ήθελε να άππалаγή από το συζυγίο της, αναλαμβάνοντας να τον δηλητηριάσουν με άρσενικό.

Η συμμορία αυτή είχε πολλούς συνεργούς, που ο άδελφός Πετρίλλο τους φέρειαν άνάμεσα στον υπόκοσμο της Νέας 'Υόρκης, ένας δε απ' αυτούς, ήταν και κάποιος γιατρός, που πήγαινε κατόπιν και πιστοποιούσε, ότι ο μακαρίτης είχε πεθάνει από... πνευμονία. Τα θύματα τους ύπολογίστηκαν σε 200!

Οί θείοι του Τζέρρυ, όταν ο άνεψιός τους μεγάλωνε αρκετά, σκέφτηκαν να τον κάνουν μέλος της συμμορίας τους. Έπειδή, όμως, το παιδί δεν είχε πάρει ακόμα είδησι των έγκλημάτων τους, άλλα νόμιζε, ότι αυτοί κι' οι δυο συνεργατίδες τους περιωρίζονταν στο να εξαπατούν τις άπλοικές γυναίκες των λαϊκών συνοικιών της Νέας 'Υόρκης με γιαιοτροπία και έρσιμ, του άνέθεσαν να μεταφέρη τα 'μάγια' στις πελάτισσές τους.

Μία μέρα, λοιπόν, ο Τζέρρυ μετέφερε σε κάποια 'Εβελυν Στάρας, ένα φακέλλο από το βείο του Πάλ, που έγραφε μέσα: «Στείλτε μου με το μικρό τα 500 δολάρια, που συμφωνήσαμε, κι' ο άντρας σας θα πάη στην Καλιφόρνια. Τα πρώτα είσιτήρια είναι μέσα στο γράμμα».

Ο Τζέρρυ, αντί να δώσει το φακέλλο στην 'Εβελυν, τον άνοιξε κι' όταν είδε τί έγραφε το γράμμα, πήρε κατά μέρος την κόρη της Μόλλυ, που τη γνώριζε από καιρό. Οί δυο νέοι συμπάθησαν ο ένας τον άλλο και σκόπευαν να παντρευτούν. Μία τρομερή ύποψια, λοιπόν, είχε γεννηθεί μέσα στο νου του Τζέρρυ. Είχε προσέξει στις κουβέντες των θείων του, πως η φράσι «θα πάη στην Καλιφόρνια» λεγόταν πάντα για ανθρώπους που κατόπιν τύχαινε να πεθάνουν. Άνάφερε στη Μόλλυ την ύποψία που και συζητήσε μαζί της τί έπρεπε να κάνουν για να διαπιστώσουν αν τα 'είσιτήρια' ήταν δηλητήρια. Καώς, όμως, κου-

Ο Τζέρρυ Κακοπάντο με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά τους.

Το τραγικό μυστικό

ΕΝΟΣ ΠΑΣΤΟΡΑ

Η πιο συγκλονιστική περίπτωση δικαστικής πλάνης στην 'Αμερική

δέντιαζαν, ο θεός του Πάλ, που φαίνεται είχε μετανιώσει, γιατί είχε στείλει το Τζέρρυ, μπηκε ξαφνικά στο σπύτι. Ο άνεψιός του, μόλις τον είδε, δεν κρατήθηκε. Με λόγια γεμάτα άγανάκτηση, του έπτε τις ύποψίες του και, παίρνοντας ένα άμβωδοχείο, που βρισκόταν στο τραπέζι, χύθηκε καταπάνω του για να τον χτυπήσει. Ο Πάλ Πετρίλλο τότε έδγαλε το πιστόλι του κι' ο Τζέρρυ, πιάνοντάς του το χέρι, προσπάθησε να τον άφοπλίσει. Άλλα το πιστόλι, στην πάλη του, έκπυροσκορήσε κι' η σφαίρα άφισε στον τόπο τη Μόλλυ.

Στην άστυνομία, ο θεός του Τζέρρυ κατέθεσε, ότι ο άνεψιός του σκότασε το κορίτσι από έρσιμική ζήλεια. Το δικαστήριο τον πιστέψε, γιατί όλοι στη γειτονία ήξεραν το δεσμό των δυο νέων κι' οί ένοχοι δεν δίστασαν καθόλου να βγάλουν καταδικαστική άπόφασι. Έτσι, ο Τζέρρυ κλείστηκε στις φοβερές φυλακές του Σιγκ-Σιγκ, για τριάντα χρόνια!

Στο κελλί του, ο νέος που ήταν άπελπισμένος για τη ζωή του γνώρισε έναν άλλο κατάδικο, που είχε μετανιώσει κι' είχε άφιερωθή στη θρησκεία. Τα λόγια και το παράδειγμα αυτού του ανθρώπου άναψαν στην καρδιά του Τζέρρυ τη φλόγα της πίστωσης. Βρήκε έτσι το θάρρος του και την ψυχική γαλήνη του κι' έκανε ένα τάμμα στο Θεό: 'Όταν έθγαίνε από τη φυλακή, θα γινόταν πάστορας.

Πέρασαν ώστόσο άρκετά χρόνια, χωρίς να γίνη τίποτα. Στο τέλος, όμως, αφού είχε κάνει πια παραπάνά από τη μισή του ποιή, η συμμορία των θείων του άνακαλύφθηκε και τα τέσσερα μέλη της ώδηγήθηκαν στην ήλεκτρική καρέκλα. Στη δική εκείνη, άναφέρθηκε και το όνομα του Τζέρρυ Κακοπάντο, ως πέμπτου μέλους, άλλα η άθωωτής του άπτεδείχτηκε άμέσως. Έγινε ύστερα μιά καινούργια δική του Τζέρρυ Κακοπάντο κι' άθωώθηκε πανηγυρικά. Άρισμένες διατυπώσεις της γραφειοκρατίας ώστόσο, έμπόδιζαν επί 4 χρόνια τον κυβερνήτη της Νέας 'Υόρκης να άναγνωρίσει έπίσημα την άθωωσί του κι' έτσι ο Τζέρρυ Κακοπάντο ήταν ύποχρεωμένος σ' όλο αυτό το διάστημα, για τυπικούς, έννοείται λόγους, να δίνη το παρών μιά φορά τη βδομάδα στην άστυνομία.

Σ' αυτό το διάστημα ο Τζέρρυ εκπλήρωσε το τάμμα του. Σπούδασε σε ένα τεμινώριο και πρόπερι διωρίστηκε πάστορας στη μικρή πόλη Χάκενσας, όπου, με την εύθεσία του και το ζήλο του, κέρδιζε την αγάπη και το σεβασμό των κατοίκων της. Σ' όλο αυτό, όμως, το διάστημα, ήταν ύποχρεωμένος να φυλάη το μυστικό του, που το γνώριζε μόνα ο άστυνομός της πόλεως. Κι' όταν, τέλος, τού ήρθε το έγγραφο από τον κυβερνήτη, άνακοίνωσε την άλήθεια για το παρελθόν του στο έκκλησίασμά του.

Ο ζωγράφος Γκυ Λωρέλ γνώρισε τη Μαρία πριν από δυό μήνες σ' ένα μικρό χωριό της Βρετανίας, όπου είχε πάει για να βρή θέματα για νέους πίνακες. 'Η Μαρία ήταν ορφανή και δούλευε σκληρά σ' ένα πανδοχείο. Δέκα οκτώ ετών, με καστανά μαλλιά και γκριζοπράσινα μάτια, φαινόταν, μέσα στο άπλο φουστάνκι της σαν να μην είχε ούτε η ίδια συνείδηση της ομορφιάς της. 'Ο Λωρέλ την πρόσεξε από την πρώτη φορά που την είδε. Κι' ένα βράδυ, — έτρωγε στο πανδοχείο που δούλευε η Μαρία, — περίμενε να την βρή μια στιγμή ήσυχη, για να της προτείνει:

— Θέλεις, Μαρία, νάρθης μαζί μου στο Παρίσι, για μοντέλλο; 'Εκείνη τον κτύπησε παραξενεμένη. Τά μεγάλα, γαλανά μάτια του Γκυ, — ενός ξανθού παλληκαριού είκοσι πέντε ετών, — είχαν μία σοβαρή λάμψη, που έκανε τη Μαρία να βεβαιωθεί ότι ο ζωγράφος δεν είχε κανένα κακό σκοπό. Και δε σκέφτηκε και πολύ, για ν' απάντησε χαμογελώντας:

— 'Αφού νομίζετε, κύριε Λωρέλ, ότι μπορεί το μουσούδι μου να σας εμπνεύσει, έρχομαι μαζί σας.

Στο Παρίσι, ο Λωρέλ, που ζούσε μακριά απ' τους μισοέμεικτους καλλιτεχνικούς κύκλους, εγκατέστησε τη Μαρία σ' ένα δωμάτιο, δίπλα στο δικό του, στη σοφίτα ενός παλιού σπιτιού. Της αγόρασε καινούργια φορέματα. Μα όταν την έβαζε να του ποζάρει, την ήθελε με το άπλο χωριάτικο φουστάνι της.

— Άλλοτε έτρωγαν έξω και άλλοτε η Μαρία μαγειρεύε στο άτελιέ. Οι περιπάτοι τους στο Παρίσι την είχαν γοητεύσει. Ποτέ δεν αναρωτήθηκε γιατί ο κύριος Λωρέλ — έτσι τον έλεγε πάντα — δεν έκανε με κανένα παρέα.

Ο Λωρέλ ζωγράφιζε τη Μαρία σε τρεις διαφορετικές στάσεις. Μία μέρα, τύλιξε μία μικρή προσωπογραφία της σε χαρτί, την πήρε μαζί του κι' έφυγε, λέγοντας με φωνή που έτρεμε ελαφρά:

— Είμαι περίεργος, Μαρία, να δω αν θα είμαι τυχερός μαζί σου. 'Η Μαρία περίμενε την επιστροφή του με απεριόριστη αγωνία. Νόμιζε πως θα είχε και η ίδια ευθύνη, αν οι πίνακες που ενέπνευσε στο ζωγράφο, δεν προκαλούσαν κανένα ενδιαφέρον.

Γύρισε στο άτελιέ ύστερ' από τρεις ώρες, με άδεια χέρια. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά! — Έτρεξε στη Μαρία και της έσφιξε δυνατά και τα δυο χέρια.

— Από σήμερα, Μαρία, είμαι διάσημος και πλούσιος! φώναζε. Και αυτό το χρωστώ σε σένα. Πήγα το ταμπλώ μου σ' ένα σολέκτι, που το κράτησε άμεσως. Έχει φίλους κριτικούς σ' εφημερίδες και περιοδικά και θα, τους παρακαλέσω να γράψουν καλά για μένα!

— Πόσο χαίρομαι, κύριε Λωρέλ! τραύλισε η Μαρία. Κτύπησε το ζωγράφο με θαυμασμό, μ' έκστασι και μ' ένα άλλο συναίσθημα που είχε ανθίσει σιγά-σιγά στην καρδιά της.

Τόν αγαπούσε τον κύριο Λωρέλ, με όλα τα φλόγα της παρθενικής καρδιάς της. Όλα σ' αυτόν την είχαν μαγέψει: η καλωσύνη του, η σοβαρότητά του. Με τη διαφορά ότι η Μαρία άρχισε να μη τον θέλει και τόσο σοβαρό, τόσο τυφλά αφωσιωμένο στην τέχνη του. Έρχότανε στιγμές που ένιωθε τον εαυτό της ταπεινωμένο, βλέποντας τον Γκυ να την κτυπάει μονάχα σαν μοντέλλο — και τίποτα περισσότερο.

Μηπως αγαπούσε άλλην; Δε φαινότανε να είχε κανένα δεσμό. Δε μπορούσε, λοιπόν, να προσέξει κάπως διαφορετικά εκείνη που τον έκανε διάσημο;

Υστερ' από δέκα μέρες, όλες οι εφημερίδες και πολλά περιοδικά, έγραψαν εγκωμιαστικά για το έργο του Γκυ Λωρέλ: «'Η ομορφη χωριατοπούλα», που παρουσίαζε τη Μαρία συγκεντρωμένη στον εαυτό της, ή σαν έτοιμη να πη κάτι.

Η Μαρία καμάρωνε τώρα πια πολύ τον κύριο Λωρέλ. Μα και το παράνοτό της έπειδή δεν την πρόσεχε, γινότανε ολοένα και πιο μεγάλο.

Ένα πρωί, η Μαρία πόζαρε στο ζωγράφο σε άλλη στάση και

Η ΟΜΟΡΦΗ Χωριατοπούλα

μ' άλλο φόρεμα, αλλά με την ίδια έκφραση στο πρόσωπο, όταν σφαιρική, ύστερ' από ένα επιτακτικό κτύπημα στην πόρτα, παρουσιάστηκε στο άτελιέ μία όμορφη γυναίκα σαράντα χρόνων.

— Κλάρα! τραύλισε ο Γκυ, παρατώντας το πινέλο. 'Εκείνη έτρεξε κοντά του, τον αγκάλιασε και τον φίλησε, χωρίς να λογαριάσει την παρουσία κάποιου, σαν να είχε κυριαρχικά δικαιώματα στον ζωγράφο. 'Η Μαρία έγινε κατακίτρινη κι' ένοιωσε τα φίδια της ζήλειας να δαγκώνουν την καρδιά της.

Σε μία στιγμή, η Κλάρα άφησε τον Γκυ, — που αποκρίθηκε μάλλον απόρρημα στα φίλια της, — και γύρισε να κτυπήσει την άλλη. 'Η Κλάρα ντράπησε, χήρα από χρόνια ενός βαθύπλουτου 'Αργεντινίου, γνωστή στους κοσμικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους, με τη μεγάλη πείρα ζωής που είχε, καταλάβε άμέσως τι γινότανε μέσα στο μαζεμένο εκείνο κορίτσι.

— 'Η δεσποινίς σου πόζαρε για να γίνης διάσημος; ρώτησε. — Ναι, αποκρίθηκε εκείνος, με χαμηλωμένα μάτια, μπερδεύοντας τα λόγια του. Είναι η Μαρία... Το μοντέλλο μου... Την πή-

ρα, από ένα χωριό, για λίγον καιρό... Μου συγγιρίζει και το άτελιέ...

(Πόσες μαχαιρίες για την καρδιά της Μαρίας!).

— Όλα αυτά είναι πολύ συγκινητικά... πολύ καλλιτεχνικά, σφύριζε η Κλάρα ανάμεσα στα δόντια της. Ας είναι... 'Ηρθε σήμερα από τη Ρώμη, όπου έλειψε τρεις μήνες — γιατί τον τελευταίο καιρό δε μου έγραφε τακτικά; — για να συζητήσω μαζί σου ένα θέμα πολύ σοβαρό. Δε μπορώ τώρα να σου πω περισσότερα. Πάμε. Το αυτοκίνητό μου περιμένει κάτω.

Γύρισε στη Μαρία και πρόσθεσε σαρκαστικά:

— Αν η δεσποινίς δεν έχη τώρα άλλη δουλειά, μπορεί να συγγιρίσει το άτελιέ.

Άρπαξε τον εμβρόντιτο Γκυ απ' το χέρι και τον τράβηξε κατά την πόρτα. Ο ζωγράφος πρόλαβε να γυρίσει μία στιγμή το κεφάλι του και να ρίξει στη Μαρία ένα βλέμμα βαθιά πονεμένο. Όταν η χωριατοπούλα βρέθηκε μόνη στο άτελιέ, έπεσε σ' ένα ντιβάνι και ξέσπασε σε δυνατά κλάματα.

Σ' αυτήν τη στάση, με μάτια στεγνά όμως, βρήκε ο Γκυ τη Μαρία, όταν γύρισε στο άτελιέ. Κάθισε δίπλα της και της είπε:

— Άκουσε, Μαρία, πρέπει να χωριστούμε. Σε μία βδομάδα γίνονται οι γάμοι μου με την κυρία που είδες πριν έδω...

Την γνώρισα από ετών, με βοήθησε οικονομικά σε δύσκολες στιγμές... συνδέθηκα μαζί της, αν και μικρότερός της... Κάποτε, της υποσχέθηκα γελώντας ότι τη μέρα που θα γινόμουν διάσημος θα την ζητούσα σε γάμο... 'Η μέρα αυτή έφτασε. Είμαι υποχρεωμένος να κρατήσω το λόγο που της έδωσα. Την παρακάλεσα να περιμένει λίγες μέρες, να τελειώσω τον καινούργιο πίνακα που άρχισα μαζί σου. Αρνήθηκε κατηγορηματικά.

Φαίνεται ότι σε ζηλεύει, χωρίς να υπάρχει τίποτα μεταξύ μας... Τα λόγια αυτά έφταναν στ' αυτιά της Μαρίας σαν μακρινή πένθημη κωδωνοκρούση.

— Άν δε θέλεις να ξαναγυρίσεις στο χωριό, συνέχισε ο Γκυ, μπορώ να σου βρω έδω ένα δωμάτιο, σε μία καλή οδό γεινεία... Δε θα σου λείπει τίποτα. 'Η ευγνωμοσύνη μου για σε-να είναι απέραντη.

Η Μαρία τινάχτηκε από τη θέσι της, κόκκινη από θυμό.

— Δε μου χρειάζονται ελεημοσύνες, κύριε Λωρέλ! φώναξε. Θα πάω τα πράγματά μου και θα φύγω για το χωριό μου.

Κι' έφυγε, την ίδια μέρα το βράδυ, παίρνοντας από τον λυπημένο Γκυ μονάχα τα λεπτά του εσιτηρίου στο σιδηρόδρομο.

Πέρασε ένας χρόνος. 'Η Μαρία έπιασε και πάλι δουλειά στο πανδοχείο που την πρωτογνώρισε. Μα ενώ ήταν ανέκαθεν σοβαρή, το πρόσωπό της είχε πάρει τώρα μία έκφραση πόνου και μελαγχολίας.

Αγαπούσε τον Γκυ και δε μπορούσε να τον βγάλει από το νου και την καρδιά της...

Ένα βράδυ — όλοι οι πελάτες είχαν φύγει — — τότε είδε να παρουσιάζεται ξαφνικά και να κάθεται στην παλιά του θέσι, όπως άλλοτε. Τον είδε από μακριά, και της ήρθε ζάλη. Για μία στιγμή, σκέφτηκε να τρέξει να κρυφτεί στην κουζίνα. Την κράτησε όμως, ακίνητη μία επιτακτική φωνή:

— Μαρία!

Τον πλησίασε μηχανικά. Της έκανε νόημα να καθίσει δίπλα του. Εκείνη έπεσε σ' ένα κάθισμα, με κομμένα γόνατα. Τον κτύπησε βαθιά στα μάτια. Πόσο είχε αλλάξει μέσα σ' ένα χρόνο! Είχε γίνει πιο σοβαρός και πιο ώριμος. Μα και εκείνος έδλεπε με συγκίνηση ένα πρόσωπο γνωστό, σφραγισμένο από έναν παράξενο πόνο.

— Άκουσε, Μαρία, άρχισε να λέει. 'Η Κλάρα κι' εγώ χωρίσαμε. Μου είχε κάνει τη ζωή ανυπόφορη με τις κοσμικές και κοινωνικές υποχρεώσεις της. Κοντά της, στέρεψε η πηγή της εμπνευστικής μου. Ποτέ δεν την αγάπησα πραγματικά. Έσύ, μονάχα μ' έναν πίνακα μ' έκανες διάσημο. Όλα τα ταμπλώ που ζωγράφιζα αργότερα θεωρήθηκαν κατώτερα... Το εύτυχημα είναι ότι και η Κλάρα φάνηκε πρόθυμη να δώση το διαζύγιο σ' ένα ζωγράφο που δεν είναι πιο διάσημος...

Κοντοστάθηκε λίγο. 'Η Μαρία τον κτύπησε με την ψυχή στο στόμα. Σαφνικά, ο Γκυ άπλωσε το χέρι του κι' έσφιξε το δικό της.

— ... 'Ηρθε, Μαρία — συνέχισε κομπιάζοντας — να σε παρακαλέσω να ξαναπάς μαζί στο Παρίσι... Κοντά σου μονάχα θα

βρω τη γαλήνη, την ευτυχία, και τη δόξα... Πρέπει να τελειώσω τον πίνακα που άρχισα μαζί σου τον καιρό... που άρχισα να σ' αγαπώ!

— 'Η Μαρία λίγο έλειψε να ξεφωνήσει από την κατάπληξη της.

— Ναι, Μαρία, σ' αγάπησα πολύ, χωρίς να σου λέω τίποτα έπειδή είχα δεσμό με την άλλη. Τώρα, όμως, που είμαι έλευθερος, μπορώ να σε ρωτήσω αν θα έχης τη δύναμη να με συγχωρέσεις για ό,τι σου έκανα, αν...

— Μα κι' εγώ σ' αγαπώ, κύριε Λωρέλ! τραύλισε η Μαρία. Σας αγάπησα από το Παρίσι. Πώς δεν καταλάβατε τίποτα!

— Μικρή μου Μαρία! είπε χαρούμενος ο ζωγράφος. Μ' αγαπάς, λοιπόν, κι' εσύ; Και... θα ήθελες να πάρης άντρα τον κύριο Λωρέλ;

— Ναι, Γκυ...

Και, αθόρυβα, τα χείλη τους ενώθηκαν στο πρώτο τους φιλή, το φιλή του αρραβώνα τους.

ΜΑΡΙΣ ΝΕΡΕΖΟΝ

Ένα πρωί, η Μαρία πόζαρε στο ζωγράφο σε άλλη στάση και μ' άλλο φόρεμα...

74 Γαλήνια μέλισσες νυχτερίδες

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ κατάλαβα πως ο Πάρκ είχε πεθάνει, ένοιωσα τον τρόμο να μου σφίγγει και πάλι το λαιμό. Δεν ήθελα να τον κυτάξω, μα ένοιωθα το σώμα του να βαθαίνει πάνω μου, τόσο, που δε μπορούσα πια να οδηγήσω και τ' αυτόκινητο άρχισε να περνάει ξυστά απ' τους γκρεμούς. Τρέμον-Νόμικα πως οι άδειες κόγχες των ματιών του με κύτταζαν και πως τα φαγωμένα του χείλια, που είχαν μείνει άνοκτα σ' ένα οπαρό άγαντας, μου γελοούσαν σαρκαστικά...

Μα μήπως ήταν μόνο δικό μου το λάθος; Δεν κορόιδευε κι' αυτός τους Μεξικάνους που μας είχαν προειδοποιήσει για τον κίνδυνο, όταν έμαθαν πως θα πηγαίναμε στις σπηλιές του βουνού Σάντα Κλάρα;

— Τι θά μας κάνουν οι νυχτερίδες; έλεγε. "Εστω κι' αν έρ-μυροί να πιή ένα ζωάκι, που όλο του το μήκος φτάνει μόλις τις τρεις ίντσες;...

— Ήθελα κι' εγώ ν' ανέβουμε στη Σάντα Κλάρα. Είμαι ζωγρά-φος, αλλά δε μ' αρέσει να ζωγραφίζω κοινά πράγματα. Είχα θά ήταν πολύ ενδιαφέρον να έφτιανα ένα πίνακα με θέμα τις ένκαταλεμμένες καλύδες τους.

Μόνο η "Έλεν, η γυναίκα μου, φοβόταν. Μα ο Πάρκ κατάφερε απ' τη Μπάτζα-Καλιφόρνια. Ακολουθήσαμε το δημόσιο δρόμο, που σιγά-σιγά γινόταν όλο και πιο στενός, για να καταντήση πρα-γματικό μονοπάτι όταν περάσαμε πιά το "Οτζο.

Ευτυχώς, η μηχανή και τα λάστιχα του αυτοκινήτου ήταν τόσο γερά, που άντεχαν ακόμα και στα βράχια που μας κλείνανε ούχνα το δρόμο, καθώς ανεβαίναμε στις κορδέλλες του βουνού. Όταν νυκτώσε, κατασκηνώσαμε σε μία μικρή κοιλάδα. Είχα-με μαζί μας αρκετά τρόφιμα, νερό, μύρα και μερικές «βόμ-βες» με δυνατό έντομοκτόνο.

Κοιμόμενα βαθεία, όταν μία φωνή της γυναίκας μου μ' έκα-νε να πεταχτώ πάνω.

— Τι συμβαίνει, αγάπη μου; ρώτησα ανήσυχος.

— Κάτι με δάγκωσε, Τζο! μου φώναζε νευρικά. Θάναι οι νυ-χτερίδες-βασιπί!

— Ήσυχασε, αγάπη μου, της ψιθύρισα αγκαλιάζοντάς την. Μήν κάνεις σά μωρό.

Τό πρώι μās έδειξε στο μπράτσο της ένα σημάδι, που φαινό-ταν καμμένο από μικρά δοντάκια. "Αλλ' εγώ κι' ο Πάρκ γελά-ποιο έντομο.

"Επειδή τ' αυτοκίνητο δε μπορούσε να πάν πιά πάνω, απο-φασίσαμε να σκαρφαλώσουμε τα 400 πόδια που μας χώριζαν τευτικά. Υπήρχαν, βέβαια, πολλές σπηλιές, αλλά ούτε ίχνος καλύδας μέσα σ' αυτές.

— "Ας κάνουμε λοιπόν τους έξερευνητές, είπε ο Πάρκ για να

με παρηγορήσει. "Εχετε μαζί σας τα πιστόλια σας; Θα μπορού-σ' αυτή τη μεγάλη σπηλιά, που φαίνεται να προχωρή βαθεία. Παρά τις αντιρρήσεις της "Έλεν, κατορθώσαμε να την πει-σούμε ναρθ μαζί μας. "Ο Πάρκ πηγαίναε μπροστά, φωτίζοντάς μας με το ηλεκτρικό του φανάρι.

Είχαμε προχωρήσει αρκετά, όταν ο Πάρκ σταμάτησε ξαφνικά. —Κύττα, Τζο! φώναζε. Βρήκα ένα νεκρό "Ινδιάνο... Νά κι' άλλος, κι' άλλος!

Πραγματικά, πέντε-έξη σκελετοί, που φαίνονταν αρκετά πα-λαιοί, άσπριζαν στο χώμα. "Η "Έλεν σφίχτηκε πάνω μου, τρέ-μοντας, και μουρμούρισε:

— Πάμε, αγάπη...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της. Την έκοψε στη μέση μία φωνή του Πάρκ:

— Οι νυχτερίδες! Οι νυχτερίδες!

Δεν έθλεπα τίποτε, αλλά άκουγα θόρυβο από φτερά και στριγ-γές κραυγές.

— Πάμε να φύγουμε, φώναζε.

Μα, την ίδια στιγμή, όλη η σπηλιά γέμισε από μικρά τέρατα, με σκληρά φτερά, κεφάλι ζωο και μυτερά δόντια!

— Αρχίσα να τρέχω μ' όλη μου τη δύναμη. "Ο Πάρκ είχε μείνει πιά πίσω.

— Τα μάτια μου! ούρλιασε ξαφνικά. Με δαγκάνουνε στα μάτια.

— Όλη η σπηλιά αντιχούσε τώρα απ' τα ούρλιατά του και τις κραυγές των νυχτερίδων. Με κυρίεψε πανικός. "Ενοιωσα δυο ξεκόλλησα τη νυχτερίδα από πάνω μου κι' έκρυφα το πρόσωπό μου με τα χέρια μου.

Μα, σε λίγες στιγμές, είχα σκεπαστή κυριολεκτικά απ' τα άπαισία τέρατα, που κύνανε τα δόντια τους στη σάρκα μου, στα πόδια, στα χέρια, στο στήθος, παντού!

— Έχασα τον Πάρκ. Τα έχασα όλα! Μόσ' στο μυαλό μου έ-μενε μόνο μία σκέψη: (Τό φώς!) Νά βγώ έξω, στο φώς της ημέρας...

Τό αίμα πούτρεχε απ' τις άμετρες μικροσκοπικές πληγές μου, με ξετρελλαίναε. Κάποιος φώναζε οπαρηκτικά δίπλα μου: "Η γυναίκα μου. "Ήθελα να τη βοηθήσω, να τη σκεπάσω με το σώμα μου. Μα ο τρόμος μ' έσπρωχνε προς τό άμυδρο φώς που έδειχνε την είσοδο της σπηλιάς...

— Απλώσα το χέρι μου και την άρπαξα απ' το μπράτσο. Τώρα είχα μόνο ένα χέρι έλεύθερο, για να σκεπάζω το πρόσωπό μου. Ήθελα να φύγω, για να φωνάξω τον Πάρκ, κι' άμέσως χύ-θηκε μέσα ένα κρού και χνουδωτό ζωο, που μου δάγκωσε τη γλώσσα! "Εσφίξα τα δόντια μου κι' ένοιωσα άγρια ικανοποίη-α άκούγοντας τό τριζίμο απ' τα κόκκαλα του που σπάζανε...

— "Επιτέλους φτάσαμε στην έξοδο, βγήκα-με... Μα ούτε τό φώς του ήλιου φόβισε τα φτερωτά θηρία! "Εκατοντάδες, χιλιάδες, εκατομμύρια νυχτερίδες σκέπασαν τον ού-ρανό! Τράθηξα τό περισσότερο μου κι' άρ-χισα να πυροβολώ. Μά τί θα μπορούσαν να κάνουν μερικές σφαίρες μέσα στην τερά-στια κινήτη μαζά, που περιστρεφόταν γύ-ρω μας με μία βοή που θύμιζε έντομα;...

— "Εντομα). Αυτή η σκέψη μ' έκανε ν' ά-ναπνήσω. Πάρα τρέχοντας τον κατήφορο. "Ωρμησα μέσα σ' αυτοκίνητο, άρπαξα μία απ' τις «βόμβες» και την άνοιξα... Τί θύμα! Τα μικρά τέρατα ξεκόλλησαν από πά-νω μου, μόλις βρέθηκαν μέσα στο σύννε-φο του έντομοκτόνου! "Αρπαξα δυο άλλες «βόμβες» που βρήκα μπροστά μου, κι' άρ-χισα να σκαρφαλώνω προς τις σπηλιές.

Μόλις έφτασα εκεί, μου ξαναρχίτηκαν οι νυχτερίδες. "Ανοιξα άλλη μία «βόμ-βα». "Ο άπαισιος στρατός άρχισε να διαλύ-εται. Δέχρινα την "Έλεν, λίγο πιο κεί.

— Εσφίγγε με τα χέρια της τα μάτια της και γύριζε γύρω-γύρω, ξεφωνίζοντας ά-πελπισμένα. Μέσα απ' τα ξεσκισμένα ρού-χα της εχώριζε τό κορμί της, που είχε καταντήσει μία τεράστια πληγή που οι-μορρανούσε.

Πέταξα και τη δεύτερη «βόμβα», που έ-διωξε και τις τελευταίες νυχτερίδες. Πέρα τη γυναίκα μου στην αγκαλιά μου-άν και κάθε κίνηση που έκανα μου προκαλούσε πόνους φρικτούς-και τί μετέφερα σ' αυτοκίνητο. "Υστερα γύρισα πίσω για τον Πάρκ. Δε χρειάστηκε ν' ανέβω πολύ ψη-λά: "Ο φίλος μου είχε γκρεμιστή απ' τους βράχους κι' είχε φτάσει σχεδόν μέχρι κα-τω. Τό σώμα του, και προπάντων τό πρό-σωπό του είχαν χάσει κάθε ανθρώπινο σχή-μα... Κι' όμως ζούσε! Τόν έβλαα στο μπρο-στινό κάθισμα κάθισα πίσω της "Έλεν και ξεκινήσαμε. Μα σε λίγο ο Πάρκ ξεψύχισε. Ευτυχώς, τα βογγητά της "Έλεν με βε-βαιώνανε πως ζούσε τουλάχιστον...

Δεν έζρω πως κατάφερα να φτάσουμε ως τό "Οτζο, ούτε τί έγινε μετά. Συνήλθα στο κρεβάτι του νοσοκομείου, όπου έμεινα 3 βδομάδες. Τό ίδιο κι' η γυναίκα μου. Μα από τότε, κάθε φορά που άκούω να μιλάνε για νυχτερίδες, με πιά-νουν νευρικοί σπασμοί κι' η "Έλεν λιποθυ-μάει.

ΤΖΟΤΖΕΣ ΛΑΝΕ'Υ

Τι μπορεί να λείψει απ' το σώμα μας;

Ζωτικά όργανα που μπορεί ν' αφαιρεθούν

ΠΡΙΝ από μερικά χρόνια, ένα αυτοκίνητο παρέσυρε ένα γέρο 80 χρονών, στη Βοστώνη. Τό θύμα πέθανε έπειτα από μία ώρα. Όταν λοιπόν οι γιατροί τούκσαν κατόπιν νεκρούς, έμειναν κατάπληκτοι! "Ο γέρος αυτός ήταν σωστό... παθολογικό μου-σείο. Είχε μεγάλη άπείσω και τέτοια άρτηριοσκληρώσι, ώστε η καρδιά του είχε γίνει διπλάσια στο μέγεθος, απ' την προσπάθεια που κατέ-βαλε για να κυκλοφορήσει τό αίμα. "Η φυματίωση είχε σκάψει τούς πνευμόνες του. Μία χρόνια νεφρίτις είχε μισοκαταστρέψει και τούς δυο νεφρούς του. Παρουσίαζε δε τέτοια κίρρωση του ήπατος, ώστε ο όργα-νισμός του είχε δημιουργήσει πρόσθετα αιμοφόρα άγγεία πάνω και κάτω απ' τό σπηκτί, για να μην αναγκάζεται τό αίμα να περνάει μέσα απ' αυτό.

Κι' όμως ο γέρος αυτός ήταν ζωηρός και δραστήριος, δεν είχε νοιώ-σει ποτέ κανένα πόνο ή άλλη ένόχληση και θεωρούσε τον έαυτό του υγιέστατο, ως την ημέρα που πέθανε ξαφνικά απ' τό αυτοκινητικό δυ-στύχημα.

— "Ωστόσο η περίπτωση αυτή, που φαίνεται άπίστευτη, έξηγείται εύ-κολα, για όποιον ξέρει τις ικανότητες του οργανισμού μας να λει-τούργη κανονικά, ακόμα κι' όταν έχουν πάθει σοβαρές βλάβες τα πιο ζωτικά όργανά μας.

1) Κι' άς άρχίσουμε με τον έγκέφαλο. "Ο μισός απ' αυτόν μπορεί να λείψει, χωρίς αισθητές συνέπειες. Αυτό έχει αποδειχτεί σε περιπτώ-σεις σοβαρής βλάβης του έγκεφάλου από τραυματισμό ή από συμφορη-σι, με άπώλεια της μνήμης, της όμιλίας και της αντίληψης άκόμη. "Αλλά τμήματα του έγκεφάλου αναλαμδάνουν τότε ν' αντικαταστήσουν εκείνα που άχρηστεύτηκαν προσωρινά ή μόνιμα.

— "Αναφέρεται τό χαρακτηριστικό παράδειγμα ενός "Αμερικανού υπο-πλοίαρχου, που είχε τραυματιστή στο άριστερό μέρος του έγκεφάλου από τέσσερα θραυστά αβίδας. Τό ένα πόδι, τό ένα χέρι και τό μισό πρόσωπό του είχαν παράλυσει. "Ήταν άνικανός να διαβάσει, να γράφει, να μιλήσει ή να καταλάβει τί του λέγανε. Κι' όμως, μετά 2 χρόνια, σπούδασε σ' ένα κολλέγιο, μιλούσε, διάβαζε κι' έγραφε κανονικά κι' η παράλυσι του είχε σχεδόν περάσει.

2) "Ο στόμαχος δε μας είναι καθόλου άπαραίτητος. Μπορούμε να ζήσουμε μία χαρά, ακόμα κι' αν μας τον αφαιρέσει τελείως ο χειρουργός (όπως γίνεται π. χ. σε περίπτωση καρκίνου). "Ενα μέρος του πα-χέος έντέρου ράβεται τότε στη θεία του στομάχου και τόν αντικαθί-στα στο έξω. Για πρώτη φορά έγινε αυτή η έγχείρηση σ' έναν άντρα 53 ετών, ο οποίος σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι τη δεύτερη μέρα και τρώει σήμερα έντελώς κανονικά.

3) Μπορεί επίσης να λείψει τό μεγαλύτερο μέρος του παχέος έντέρου μας, ή τα 80% του λεπτού έντέρου. Ζωντανά παραδείγματα είναι ένας "Αυστραλός ναυτικός και μία "Αμερικανίδα νοικοκυρά. "Ο πρώτος έπαυσε από άπόφραξι περί τά 4½ μέτρα, άφινώντας του μόνο 60 πόν-τους. Σήμερα λοιπόν εργάζεται κανονικά σ' ένα πλοίο και τρώει τό ίδιο φαγητό με τούς άλλους συναδέλφους του. "Η γυναίκα, 28 χρό-νων, ένει μείνει κι' αυτή μόνο με 60 πόντους λεπτού έντέρου, κι' ό-μως κάνει όλη τη δουλειά του σπιτιού της, περιποιείται τόν κήπο της και ζή κανονικά.

Και στις δυο περιπτώσεις, τό λίγο λεπτό έντερο που είχε άπομείνει, αύξησε την ικανότητά του ν' άπορροφή τις τροφές.

4) Πάνω από τά τρία τέταρτα του σπληνίου μας μπορεί κάλλιστα να λείψουν, να κοπούν, χωρίς να διαταραχθούν σχεδόν καθόλου οι σπουδαιότερες λειτουργίες του. Σε περιπτώσεις καρκίνου του ήπατος, ο χειρουργός μπορεί ν' αφαιρέσει μέχρι 80% αυτού του όργάνου. "Η πρώτη τέτοια έγχείρηση έγινε τό 1952 κι' επέτυχε άπόλυτα, όπως κι' οι άλλες που άκολούθησαν από τότε.

5) Λιγότερο από τούς μισούς ιστούς των νεφρών μας άκούδνε για να ζήσουμε. "Υπάρχουν άνθρωποι που γεννήθηκαν μονάχα μ' ένα

νεφρό κι' όμως έζησαν μία κανονική ζωή. Συχνά έξ άλλου άφαιρείται με έγχείρηση ένας άρρωστος νεφρός, και τότε εκείνος που άπομένει διπλασιάζεται σε μέγεθος και κάνει τη δουλειά και των δυο. "Υπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις που τά βγάξει τέρα ο όργανισμός, άκόμη κι' αν δεν είναι έντελώς υγιής ο νεφρός που άπομένει.

6) "Η ούροδόχος κύστις μπορεί ν' αφαιρεθή, σε περίπτωση καρκίνου ή άκρατείας των ούρων από βλάβη της σπονδυλικής στήλης. "Εφαρμό-ζουν τότε στη θεία της ένα κομμάτι του παχέος έντέρου (τους πρώ-τους 20 πόντους), που την αντικαθιστά στο έξως ικανοποιητικά, σχη-ματίζοντας μία σακούλα για να συγκεντρώνονται τά ούρα. "Ενα κομ-μάτι του λεπτού έντέρου, μήκους 12 πόντων, καταλήγει σε μία τεχνητή τρύπα των κοιλιακών τοιχωμάτων, για την έκροή των ούρων.

7) Κανένα από τά όργανα της πύελου δεν είναι άπαραίτητο για τη ζωή μας. Σε περιπτώσεις λοιπόν που ένας καρκίνος των γυναικείων γεννητικών όργάνων, της κύστεως ή του άμυθυσμένου έχει έξελκωθή στους γειτονικούς ιστούς, μία υπερ-ριζική έγχείρηση συνίσταται στην άφαίρεσι όλων των όργάνων, των νεύρων και των αιμοφόρων άγγείων της πύελου. "Ο χειρουργός δεν άφίνει τίποτε. Μ' αυτό τόν τρόπο, πα-ρατείλει τη ζωή της άρρωστης, που φαινότανε καταδικασμένη.

"Η έγχείρηση αυτή πρωτοεγίνε τό 1948, κι' από τότε έχει επανα-ληφθή πάνω από 200 φορές. Πολλοί δε από τούς άρρωστούς μείνανε στη ζωή 5 χρόνια και πάνω.

8) Μπορούμε κάλλιστα να ζήσουμε με τόν ένα πνεύμονα άκρωτηρια-σμένο ή και κομμένο τελείως. Μάλιστα, άντι να ελαττώθη έτσι η άνα-πνευστική ικανότητάς μας, μπορεί και ν' αύξηθί! Αυτό άποδείξανε 74 τέτοιες έγχειρήσεις, που έχουν γίνει σε φυματικούς. "Η έξηγηση δε έι-ναι ότι, μετά την άφαίρεσι των προσβεβλημένων πνευμονικών ιστών, ο άρρωστος δε φοβάται πιά ν' άναπνεύσει βαθεία.

9) Τέλος, κι' οι άδένες δε μας είναι άπαραίτητοι. Μπορούμε π. χ. να ζήσουμε χωρίς τό θυρεοειδή, μολοντί αυτός κανονίζει τό ρυθμό των λειτουργιών του οργανισμού μας. "Αρκεί μόνο να παίρνουμε ταχτικά έ-να έγκύκλιση θυρεοειδούς άδένος.

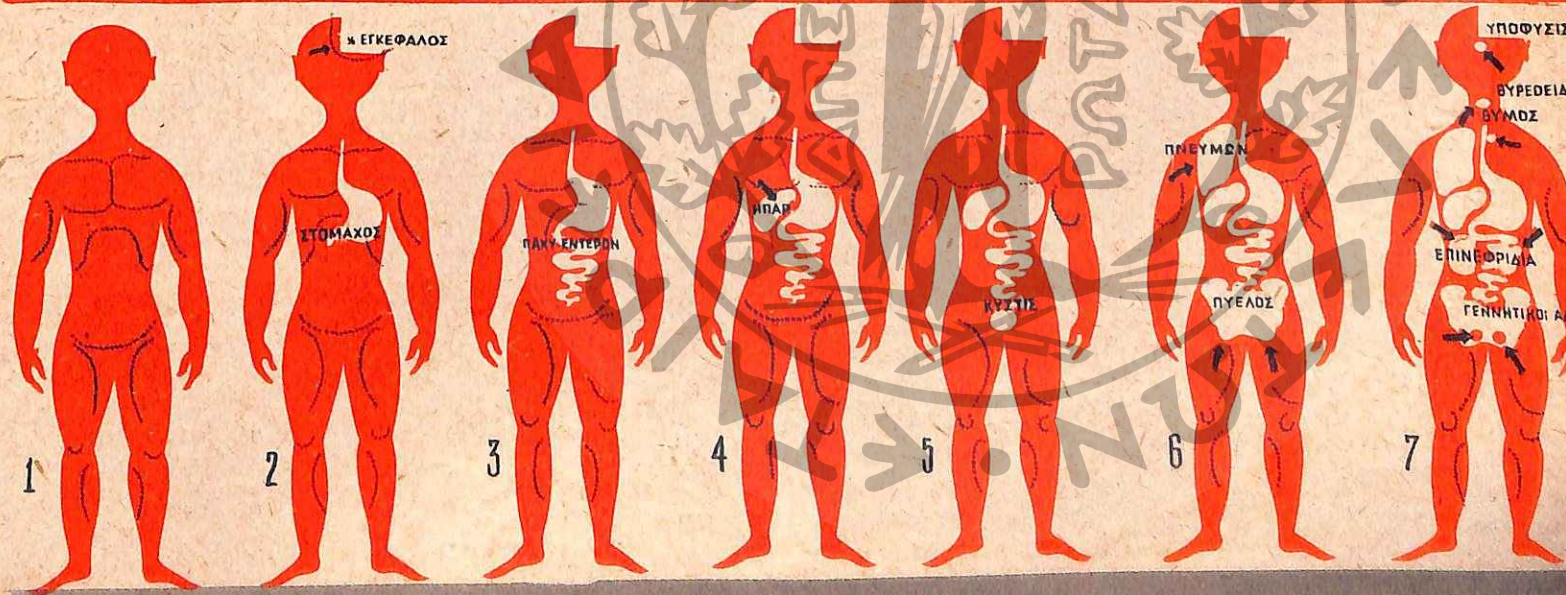
Μία γυναίκα 20 ετών, στη Φιλαδέλφεια, έπαυσε από σοβαρό υπερ-θυρεοειδισμό, και της άφαίρεσαν τό θυρεοειδή. Συγχρόνως όμως ο χειρουργός έκοψε κατά λάθος και τούς δυο μικρούς παραθυρεοειδείς άδένες. "Ετσι, η άρρωστη άρχισε να παθαίνει σπασμούς, τρεμούλες και πόνους στους μύς. "Ολ' αυτά όμως τά συμπτώματα υποχώρησαν, όταν της χορήγησαν και ένέσεις άσβεστίου, μαζί με τό έγκύκλιση του θυρεοειδούς. "Αφού έζησε δε έτσι επί 10 χρόνια, της κάνανε πρότερο μία δεύτερη έγχείρηση, με τό σκοπό να λείψει πιά η κασμηρινή κι' έννεχλητική έννεσις άσβεστίου! Μεταφύτευσαν δηλαδή στο υπογάστριο της ένα παραθυρεοειδή άδένι, προερχόμενο από ένα μωρό που είχε πεθάνει σε ηλικία 21 ημερών. Σήμερα είναι θαυμάσια στην ύγεια της και ζή κανονικά.

"Ο θύμος άδην είναι ένα μυστηριώδες όργανο, με άκαθόριστη άπο-στολή. Μπορεί δε ν' αφαιρεθή χωρίς κίνδυνο για την ύγεια ή για τη διάρκεια της ζωής. "Η έγχείρησι αυτή γίνεται σε πάσχοντες από «μυασθένεια», μ' άποτελέσματα άρκετά ικανοποιητικά.

"Η άφαίρεσι των άρσενικών γεννητικών άδένων, που έχουν πάθει μία σοβαρή βλάβη από άβένεια ή άτύχημα, έχει σαν συνέπεια τό να γίνει στείρος ο άντρας. Κατά τά άλλα όμως, διατηρεί τά άνδρικά χαρα-κτηριστικά του (φωνή, τριχοφυία, κλπ.) άρκεί μόνο να παίρνει ετερο-στερόνη (άνδρική όρμόνη). Τά ίδια άποτελέσματα έχει και η όρμνη «ιστρογόνο» σε γυναίκες που τούς άφαίρεθηκαν οι ωοθήκες.

Τά έπιπεφρίδια παράγουν περί τις δυο δωδεκάδες όρμόνες, χρησι-μες για διάφορες λειτουργίες του οργανισμού. Επίσης η ύπόφυσι, με τις όρμόνες της, ρυθμίζει τη λειτουργία των έπιπεφριδίων και άλλων άδένων του σώματος. Κι' όμως μπορεί να άφαιρεθούν έπιπεφρίδια και ύπόφυσις, για την κατάποληση όρισμένων μορφών καρκίνου, άρκεί μόνο να χορηγούνται ταχτικά στον άρρωστο οι αντίστοιχες όρμόνες.

Αυτό είναι τό σώμα μας (1). Μπορεί να λειτουργήσει με τό μισό έγκέφαλο ή χωρίς στομάχι (2). ή χωρίς τό μεγαλύτερο μέρος των έντέρων (3). ή χωρίς τό ¾ του σπληνίου (4). ή χωρίς την ούροδόχο κύστι (5). ή χωρίς τόν ένα πνεύμονα και τά όργανα της πύελου (6). ή χωρίς πολλούς από τούς άδένες (7).

Η κόρη του αυτοκτόνησε για να τον στείλη στην κρεμάλα

ΗΤΑΝ ΘΥΜΑ

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ήταν λεπτοί, σ' εκείνη τη λαϊκή πολυκατοικία του Έδιμβουργου, όπου έμεναν το 1721 ο Ουίλλιαμ Σάου κι' η μοναχοκόρη του. Τόσο που κάθε ένοικος άκουγε θέλοντας και μη, δ.τι λέγανε και δ.τι κάνανε οι διπλανοί του. Έτσι κι' ο ρολογάς Τζέιμς Μόρρι- σον είχε παρακολουθήσει απ' την κάμαρά του πολλούς καυγάδες μεταξύ του χήρου Ουίλλιαμ Σάου και της Κάθριν, της κόρης του. Η κοπέλλα αγαπούσε κάποιο Τζών Λόουσον, ένα νέο που είχε μάλλον κακή φήμη. Μα ο πατέρας της άποδοκιμάζε την έλξη της. Κι' άλλωστε είχε υποσχεθεί σέ κάποιον παλιό φίλο του να παντρεύη την Κάθριν με το γιού του.

Ο Σάου ήταν πεισματάρης, άπότημος κι' οξύθυμος. Μιά μέρα, οι γείτονες τον άκουσαν να πετάει έξω το Λόουσον και να τού φωνάζει ν' αφήσει ήσυχη την κόρη του. Ύστερα μάλλωσαν πατέρας και κόρη. Η Κάθριν φώναζε πως προτιμούσε να πεθάνει, παρά να πάρη αυτόν που ήθελε ο πατέρας της.

Είχε κληρονομήσει το χαρακτήρα του και το πείσμα του κι' εξακολούθησε να συναντιέται με τον αγαπημένο της, τις ώρες που ο πατέρας της έλειπε στη δουλειά του (ήταν ταπεινός). Άλλ' ο Σάου δεν άργησε να το μάθη. Έγινε τότε έξω φρενών και δήλωσε στην κόρη του πως θα την κρατούσε κλειδωμένη μέσα στο σπίτι, άσπου ν' αλλάξει ηούλά...

Ξεροντάς τα, δα' αυτά, ο Μόρρισον δεν έδωσε πολλή σημασία, όταν άκουσε ένα βράδυ να ξαναμαλλώνουν πατέρας και κόρη. Μα ο Κάθριν φώναζε τον πατέρα της «σκλήρο» και «βάρβαρο». Ύστερα ο Σάου έφυγε, χτυπώντας πίσω του την πόρτα. Ο Μόρρισον κρυφούταζε και τον είδε να κλειδώνει καλά και να κατεβαίνει τη σκάλα.

Ύστερα από μία μικρή σιωπή, άκούστηκε ένα βογγητό απ' το διαμέρισμα των Σάου. Ακολουθούσαν κι' άλλα... Ο Μόρρισον ανησύχησε, βγήκε στο διάδρομο κι' είδωποίησε μερικούς άλλους ένοικους. Χτύπησαν όλοι μαζί δυνατά την κλειδωμένη πόρτα. Τους απάντησε μονάχα ένα καινούργιο βογγητό, που πάγωσε το αίμα τους...

Είσαστε καλά, Κάθριν; φώναζαν απ' έξω.

Δεν πήραν κοιμιά απάντησι. Έπαψαν μάλιστα και τὰ βογγητά κι' απλώθηκε βαρεία σιωπή.

Δίχως να διαστάη περισσότερο, ο Μόρρισον πήγε κι' έφερε ένα αστυνομικό. Σπάσανε την πόρτα, ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο... και θρήκαν την Κάθριν να πλέη στο αίμα της! Μιά τρομερή πληγή έχασε στο λαιμό της. Κοντά της βρισκόταν ένα ματωμένο μαχαίρι...

Όταν αντίκρυσε τη σκηνή εκείνη άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέση λιπόθυμος...

Η κοπέλλα ψυχοκοίσε. Όταν τη ρώτησε ο αστυνομικός αν την είχε μαχαιρώσει ο πατέρας της, κούνησε ελαφρά το κεφάλι της, σαν να λέγε «ναί».

Τη στιγμή εκείνη, φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας ο Ουίλλιαμ Σάου. Όταν αντίκρυσε τη σκηνή εκείνη, έγινε άσπρος σαν το πανί κι' άκούμπησε στον τοίχο για να μη πέση λιπόθυμος.

Οι άλλοι ανταλλάξαν εύγλωττες ματιές. Την ίδια στιγμή, η Κάθριν άφησε την τελευταία της πνοή.

Ο αστυνομικός ρώτησε το Σάου από πού έρχότανε κι' αν ήταν δικό του το μαχαίρι. Ξαφνικά, παραμέρισε τη ζακέττα του και ξεσκέπασε το πουκάμισό του. Ήταν καταματωμένο!

Δίχως να χάση πιά καιρό σέ άλλες ερωτήσεις, τον συνέλαβε, με την κατηγορία πως είχε σκοτώσει την κόρη του.

Ο Σάου άρνήθηκε κατηγορηματικά αυτό το έγκλημα που του αποδίδανε. Εξήγησε, ότι τὰ αίματα στο πουκάμισό του οφείλονταν σ' ένα τραύμα του, που είχε ξεφύγει ο έπίδεσμός του.

Την εποχή εκείνη, ήταν άγνωστες ακόμη οι εξετάσεις αίματος στα έπιστημονικά εργαστήρια. Δέ μπορούσε συνεπώς να εξακριβωθεί αν το αίμα προερχόταν απ' το Σάου ή απ' την κόρη του.

Ναί, η Κάθριν τον είχε πη «σκλήρο» και «βάρβαρο» — παραδέχτηκε ο Σάου. Μα οι λέξεις αυτές, που είχε άκούσει ο Μόρρισον, έδειχναν απλώς και μόνο ότι είχαν μαλλώσει οι δύο τους και πάλι για το γνωστό ζήτημα. Τίποτε παραπάνω...

Όστόσο, οι κατηγορηματικές άρνήσεις του Σάου δέ μπορούσαν να εύσταθούν, μπροστά στα έπιβαρυντικά στοιχεία που συγκέντρωνε εναντίον του η εισαγγελική αρχή. Φαινόταν ολόφανερο πως είχε κόψει το λαιμό της κόρης του, πάνω στο θυμό του. Ύστερα είχε φύγει σαν τρελλός, τρομοκρατημένος απ' το έγκλημά του, αλλά ξαναγύρισε για να εξαφανιστεί το πτώμα, πριν ανακαλυφτεί. Και θα το κατέβαλε ασφαλώς, αν δεν είχαν επέμβει στο μεταξύ οι γείτονες.

Η έκπληξή του κι' η θανάσιμη χλωμάδα του, όταν είδε τους άλλους στο διαμέρισμά του, ήταν ένα σημάδι της ένοχής του. Κι' ύστερα τον είχε κατηγορήσει κι' η ίδια η κόρη του, μ' εκείνο το κούνημα του κεφαλιού της, πριν ξεψυχήσει.

Η δίκη του δεν κράτησε πολύ. Οι ένορκοι τον κήρυξαν ένοχο και καταδικάστηκε σέ θάνατο, μολοντί επέμεινε ως την τελευταία στιγμή για την άθωωσή του.

Η καταδικαστική απόφασι έκτελέστηκε με άπαγοχισμό. Κι' όλοι είπαν πως ο κακούργος πατέρας είχε τιμωρηθεί όπως του άξιζε.

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Ύστερα, μία τυχαία ανακάλυψη, υπέδειξε πως είχε γίνει μία φοβερή δικαστική πλάνη: Δέν είχε σκοτώσει ο Σάου την κόρη του. Είχε συμβεί το αντίθετο. Η Κάθριν ήταν στην πραγματικότητα η φόνισσα, κι' ο πατέρας της το θυμά!

Καθώς ο καινούργιος ένοικιαστής του διαμερίσματος των Σάου έκανε κάτι μικροεπισκευές, βρήκε ένα χαρτί κρυμμένο σέ μία κοιλάδα, ήταν ένα γράμμα της Κάθριν Σάου. Το άνοιξε κι' είδε πως σίσει να βάλη τέλος στή δυστυχισμένη ζωή της, αλλά πρόσθετε, ότι «είχε χάσει ένα μαχαίρι στην καρδιά της»...

Ύστερα απ' την αποκάλυψι αυτή, δέν άπόμεινε πιά καμμία άμφιβολία πως η Κάθριν Σάου είχε αυτοκτονήσει, κόνοντας το λαιμό της. Ο πατέρας της την είχε κακομεταχειριστή ίσως, αλλά δέν την είχε σκοτώσει.

Γιατί όμως, πριν απ' την αυτοκτονία της, η Κάθριν είχε κρύψει το γράμμα εκείνο, έτσι ώστε να βρεθί τυχαίως κι' έπειτα από τόσον καιρό; Ήταν φανερό πως έπιδίωξε να κατηγορήσουν τον πατέρα της, ότι την είχε δολοφονήσει, και να τόν κρεμάσουν! Και το σχέδιο αυτό της έκδικήσεώς της είχε πετύχει στην εντέλεια.

Τώρα είχε άποδειχτή πιά πανηγυρικά η άθωότης του Ουίλλιαμ Σάου. Δέ μπορούσαν όμως, βέβαια, να τόν ξαναφέρουν στή ζωή. Παραδύσανε μονάχα τα όσα του στήν ελκομένη πόρτα, για να τού κάνουν κανονική κηδεία. Και τοποθετήθηκε στον τάφο του μία άναμνηστική πλάκα, που έγραφε πως δέν ήταν ο δολοφόνος, αλλά το θύμα!

Γερνάμε κατά δόσεις

Η γενική μική δύναμι του ανθρώπου φτάνει στο κορύφωμά της υα 27 χρόνια. Όστόσο, σέ ηλικία 50 ετών, διατηρούμε ακόμα τὰ 82% περίπου της δυνάμεως, που είχαμε στα 27.

Μιά άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρησι των «γεροντολόγων» είναι, ότι δέ γερνάμε όλα τὰ μέρη του σώματός μας συγχρόνως, με τόν ίδιο ρυθμό. Η δρασί μας αρχίζει να λιγοστεύη από τὰ 24 χρόνια, ή πιά άπότομη όμως ελάττωσι της έρχεται μετά τὰ 60. Η μεγαλύτερη έπιδεξιότης των χεριών υπάρχει μεταξύ 20 και 30 ετών, κι' ύστερα ελαττώνεται σιγά-σιγά. Η μνήμη μας είναι καλύτερη στα 29 χρόνια, κι' έπειτα λιγοστεύει άργά αλλά συνεχώς.

Άτια και άλογα

Μερικές περιεργες ιστορίες τους

ΕΝΑ δόκλορο βιβλίο θα μπορούσε να γραφί για τὸ άλγο μέσα στην πολέμική και την άλλη χρησιμότητά για τὸν άνθρωπο ζωή του. Άς περάσουμε γρήγορα λίγα περιστατικά — από τὰ πιο δραματικά και πιο συγκινητικά αυτού του θέματος, αρχίζοντας από τὸ άλγο του πολιοῦ στρατηγού Κ. Πετιμεζά.

Όταν τὸ έχασε, ήταν άπαρηγόρητος και έκλαιγε γὰν μικρό παιδί. Άλλά και ο τρόπος με τόν οποιον τὸ άποχωρίστηκε για πάντα, ύστερα από μία βαλτή πυρκαϊά στο Λεβίδι της Πελοποννήσου, καθώς τόν άφηγήθηκε ένας άλλος στρατηγός, ο Πλαπούτας, είναι δραματικώτατες.

«Εφθάσαμε — έλεγε ο Πλαπούτας — στο Λεβίδι, όπου μερικά σπίτια είχαν καί απ' τις φωτιές που άναψαν. Καθώς μπήκα σ' ένα από τ' άποτεφρωμένα σπίτια, αντίκρισα κάτι που δέ φανή άπίστευτο: τὸ άλγο του Πετιμεζά που ήταν καμμένο σέ μίαν άκρη τής αλλής, και έστεκεν ὀρθόν...».

Ο στρατηγός και ύπουργός Παπαφλέσσας είχε κι' αυτός τὸ δικό του πιστό κι' άφοσιωμένο άλγο. Όταν σκοτώθηκε ο Παπαφλέσσας, τὸ άλγο του είχε γίνει μελαγχολικό άντικείμενο. Έτσι τὸ ήυρε ο Κολοκοτρώνης στήν Τρίπολι. Τὸ πήρε και τὸ έκανε δικό του. Λίγο όμως έλειψε να σκοτώσῃ τὸ Γέρο, την πρώτη φορά που τὸ καβαλλίκεψε.

Έρριξε τὸ στρατηγὸ μέσα σέ μία ρεμματιά κι' ήταν Θεοῦ θέλημα να γλυτώσῃ με λίγους μώλωπες. Όταν ύστερα έδωκαν τὸ Κολοκοτρώνη βύτουρο ζεστό για γιαιρικό (που θεωρείται στο Λωρέα άποτελεσματικό για τὰ τυφλά χτυπήματα), μερικοί από τούς ανθρώπους του, τὸ είπαν:

— Βλέπεις, στρατηγέ, που δέ μάς άκούσες, όταν σου είπαμε να μην πάρης τὸ άλγο του Παπαφλέσσα;

Και γιατί εκείνος μὸύ έπαιρνε δικά μου πράγματα; απάντησε ο Κολοκοτρώνης.

Και με αυτό ένοούσε πως όταν η Διοίκηση (Κυβέρνησι) έστειλε τὸ Γέρο τὸν Μωριά, σάν άντικυβερνητικό, έξορία στήν Ύδρα, ο Παπαφλέσσας τὸν είχε κρατήσει στο Ναύπλιο τὰ όπλα του κι' εκεί χάθηκαν.

Ο Κολοκοτρώνης όμως — είναι αλήθεια — δέν ήταν μνηστικός. Κι' αν είχε πάρει τὸν Παπαφλέσσα τ' άλγο, τὸ έκανε από τη μεγάλη άγάπη του σ' αυτό. Από τις άρχές της Έπαναστάσεως, είχε ένα περίφημο άλγο, που τὸ έλεγε «Κεχαϊά». Είχε και μία όμορφη φοράρα: τὴν «Κούλα».

Ο Καραϊσκάκης άγαπούσε τὰ όραία άλογα. Νά τί έγραφε σ' ένα γράμμα, που έστειλε στο σπίτι του, στο νησί τὸ Καλάμου:

«Τὸ παρόν να δοθῇ εἰς τὸ σπίτι τὸν Καραϊσκάκη εἰς Καλάμον.

Κάκω Ζαφείρω (θεία Ζαφείρω) σὰς χαιρετῶ!

Μάθετε, ότι με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰμαι καλά ἔως σήμερον. Αὐτὸ στέλνω τὸ ἀτι μου μαζί με τὸν Ἀράπην διὰ νὰ τὸ ὑπηρετή.

Νά τὸ προσέχετε καλά, να στέλνετε ἕνα καϊκι, με μαζὶ τὸν κριθῶρι ἀπὸ τὸ δῶδε μέρος (τὶς ἀκτὲς τῆς δυτικῆς Στερεᾶς). Νά τὸ ταγίζετε ὅμορφα, ὅσο μπορεῖτε, να μὴ μὸύ ζαμπουνεύσῃ (ἄρρωστῇ) τὸ ἀτι τίποτε, ὡς ἂν ἕνα παιδί μου να τὸ κυττάζετε. Ἄν σὰς φορτωθῇ κανέναν με κατὶ γιὰ πούλημα, κάτω ἀπὸ 300 κολωνάτα, μὴν τὸ δώσετε. Καὶ να τὸ ἔ-χετε καλά ζωμένο, ὅχι με κανένα παληοκέ-μι καὶ σέλλα. Νά τὸ φυλάτε ὡς ἂν ἕνα παιδί μου.

Μπάρμπα Νάκη ὅσον μπορεῖτε τὸ ἀτι ὁμορφα καὶ θέθεν ἀνταμώσας.

Τὴν Κάκω Ζαφείρω καὶ τὶς τοῦόμπραις μου τίς φιλῶ τὰ μάτια καὶ γρόσια σὰν πά-ρω στέλνω. Νά βάλης, γυναῖκα μου, τὸν Θε-νάση να μαζώνη κριθῶρι να τρώγῃ τὸ ἀτι.

»Οχι ἄλλο.

»Καραϊσκάκης».

Ο Καραϊσκάκης δέν άγαπούσε να τὸν γρά-φουν οι γραμματικοί του γράμματα μ' έλλη-νικούς. Κι' αντιπαθούσε τούς σχολαστικούς γραμματικούς του. Τὰ γράμματα τὰ ήθελε σὺν τιμας, στεγνά καὶ ὀρθά-κοφτά ὡς ὁ ἴ-διος τὰ άπαγόρευε.

Λίγες στιγμές πριν σκοτωθῇ ο Καραϊσκά-κης στο Ν. Φάληρο, είχε άνεθῇ σ' ένα άλγο, που με τὴν πρώτη έφόρμησι πληγώθηκε. Τὸ

άφησε και άνέθηκε σέ άλλο. Άλλά τὸ δεύ-τερο ὀρθώθηκε στα πιασινά του πόδια και δέν ήθελε να προχωρήσῃ. Ο ύπασπιστής τοῦ Κα-ραϊσκάκη, ο Πανομάρας, όταν είδε αὐτή τη σκηνή, άρπαξε τὸ άλγο ἀπὸ τὰ χαλινάρια και έχοντας κακά προαισθήματα, φώναζε

— Κατέβα κάτω, σου λέω!

— Τί λές, ὦρ Γιαννούση! τοῦ είπε ο Κα-ραϊσκάκης. Άφῃσε τ' άλγο να πάη μπρός!

— Κατέβα κάτω, σου λέω!

— Ὀρῃ άφῃσε τ' άλγο...

— Κατέβα ή τὸ σφάζω! επέμεινε ο Γιαν-νούσης.

Καί, τὴν ίδια στιγμή, είχε άκούμπησει τὴν αἰχμή τοῦ γιαιταγανιοῦ του στήν κοιλιά τοῦ άλόγου. Ο Καραϊσκάκης, θέλοντας μὴ θέλον-τας, αναγκάστηκε να κατεβῇ.

Μάλις όμως ο ύπασπιστής, μέσα σὺο κα-τακόρυφο της άναταραχής, γύρισε ἄλλου τὴν προσοχή του, ο Καραϊσκάκης γρήγορα άνέ-θηκε σέ τρίτο άλγο κι' έφυγε σάν άστραπή. Καί τότε σκοτώθηκε...

Οι ιστορίες τὸν άλόγων δέν έχουν, ὡς εἴπαμε και στήν αρχή, τελειωμό. Κι' αν έρ-θουμε στήν αγωνιστική ζωή τὸν νοημονέστατου αὐτοῦ τετραπόδου, θα δοῦμε πως, όταν συνα-γωνίζεται, έχει συνείσθησι τῆς άποστολῆς και τοῦ καλοῦ άποτελέσματος, που πρέπει να επιτύχῃ στήν έπίδοσί του. Ο τι όμως κατα-πλήσσει τὸν άνθρωπο, είναι η έξυπνάδα (έκτός ἀπὸ τούς άκροβατισμούς του στα ίπποδρό-μια) που φανερώνεται, όταν έκτελῇ έργο δια-νοητικό, που μόνον ο άνθρωπος μπορεί να τὸ φέρῃ σέ πέρας. Εδῶ στήν Ἀθήνα, τὸ περί-φημο άλγο τοῦ πρίγκηπα Μουριζή, ήταν σέ θεοί να κάμῃ πρόσθεσι! Τὸν είχε μάθει τὴν πράξι αὐτῆς τῆς αριθμητικῆς ο κύριός του και ζήλευαν... οι μαθηταί τὸν μικρὸν τάξεων των σχολείων, οί άδύνατοι στα μαθηματικά...

Τὸ άλγο τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' — τὸ ἱδιαίτερο προσωπικό άλγοῦ του, που ὁ ἴδιος συχνά-πυκνά τὸ περιποιόταν και τὸ χαιδεύε — όταν ὁ μαρτυρικός αὐτός βασιλεὺς σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν παράφρονα Σχοινά στή Θεσσαλονίκη και μεταφέρθηκε εδῶ στήν Ἀ-θήνα η σόρὸς του για τὴν κηδεία στάθηκε άδύνατο να τὸ υποχρεώσουν να τὴν παρακο-λουθήσῃ. Τόση ήταν η κατάθλιψι, που είχε τὸ ευγενέστατο αὐτὸ τετράποδο, ὡς δέν ένο-ούσε να κάνῃ οὔτε τρία βήματα παράξω ἀπὸ τὸ σταῖλο τὸν άνακτόρων τὸν Τατοῖο, όπου τὸ είχαν μεταφέρει. Καί ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, πόφισε, γιατί δέν ένοούσε οὔτε να φάῃ, οὔτε να πῇ λίγο νερό σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

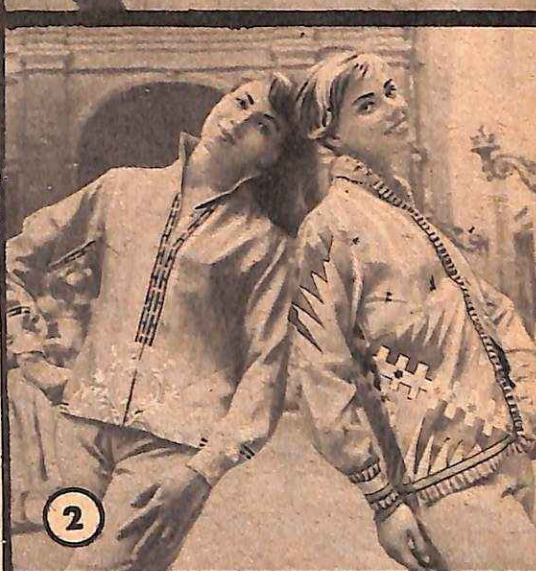
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Η Έστερ Ουίλλιαμς, η περίφημη Αμερι-κανίδα στάρ και πρωταθλήτρια της κο-λυμβήσεως, θεωρείται σήμερα μία από τις πιο πολυάσχολες γυναίκες των Ηνωμ. Πολι-τειών. Εκτός από τις κινηματογραφικές ά-σχολίες της, διευθύνει μία σειρά έστιατορίων, στα όποια, πολλές φορές, μαγειρεύει η ίδια. Παρ' όλα αυτά όμως βρίσκει καθημερινά μία ώρα τουλάχιστον για ν' άσχοληθῇ με τὰ τυ-φλά παιδάκια τὸν Χόλλυγουντ, τὰ όποια έχει αναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία της. Η πρώτη της φροντίδα είναι να φέρῃ τὰ παδάκια αὐ-τὰ σ' επαφή με τὸ ὕψος στοιχείο και να τούς μάθῃ κολύμπι.

2 Ο Ιταλὸς δημιουργὸς μόδας Α' Δίλο Πού-σι παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν κάτι νέες κά-πες της πλάς, τις όποιες προορίζει ἱδιαίτε-ρως για τις πλούσιες περιηγήτριες που ἐπι-σκέπτονται κάθε χρόνο κατά χιλιάδες τὴν Ἱταλία. Όπως αποκάλυψε, τις πολύχρωμες και φανταχτερές αυτές κάπες τις ένεπνεύσθη ἀπὸ μεσαιωνικά κοστούμια της πόλεως Σι-έννας.

3 Ο Γιούλ Μπρύνερ, ο γόνος με τὸ ζυρι-σμένο κεφάλι, που κέρδισε τὸ έφετείνο "Όσκαρ ἡθοποιίας, κατάρθωσε μέσα σέ σχε-τικά μικρό χρονικό διάστημα να γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιο λαμπρά άστέρια τοῦ Χόλλυγουντ. Σ' όσους τὸν ρωτοῦν που άποδίδει τὴν κε-ραυνόβολο έπιτυχία του ο Γιούλ Μπρύνερ ά-παντά: «Στὸ ξυρῶρι και στο μυστήριο!» Στὴ φωτογραφία μας ο Γιούλ μαζί με τὴ σύζυγό του Βιρτζίνια Γκίλμορ, τὴν όποια παντρεύτηκε τὸ 1944, σέ μία έπίσημη πρε-μιέρα της κινηματογραφουπόλεως.

4 Η Τεσλία Φίλιπ, μία Λονδρέζα 25 χρό-νων, που είναι σ' ενδιαφέρουσα κατάστα-σι, άκούσε κατάπληκτη τὸ γιαιτρὸ που τὴν έ-ξέτασε πρὸ ἡμερῶν να της λῇ πως θα φέρῃ σὸν κόσμο τετράδυμα. Ο σύζυγός της, ένας βιολογικός 27 χρόνων, άγωνίζεται τώρα για να μπορέσῃ να αντιμετώπισῃ τὴν άπόομῃ και άπροσδόκητη αὐτῇ αύξῇσι τὸν μελὸν της οί-κογενείας του.

Σαίν-Κλου. 'Η μικρή με περιμένει.

— Θα κάνης ταξίδι. με τέτοιο παλιό- καιρο.

— Έκοψε λίγο το χιόνι. 'Ελπίζω δὲ νάχη βαρεθῇ πιά να περιμένῃ ὁ Ριγκολό καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι του.

Ὁ Μαρτιάλ φώναξε τὸ γκαρσόνι, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ κι' ἔφυγε.

Μόλις ὅμως εἶχε φτάσει στὴν πλατεία τῆς Βαστίλλης. Ξανάρχισε νὰ χιονίζει, τόσο πυκνά, ὥστε δὲν ἔβλεπε κανεὶς μακρύτερα ἀπὸ δέκα μέτρα. Τ' αὐτοκίνητα δὲ μπορούσαν νὰ κυκλοφορήσουν. Ἡ μεγάλη πλατεία ἦταν σχεδὸν ἀδειανή.

Πρὶν πάρῃ τὸ βουλευτάρτο 'Ερρίκου Δ', ὁ Μαρτιάλ σταμάτησε καὶ στράφηκε ἀπὸ- τομα.

Δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανεὶς — ἔτσι τοῦ φάνηκε τουλάχιστον. Δὲν εἶδε μιὰ ἀσπρη σιλουέττα, πού γλιστροῦσε κολλη- τὰ στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν. Ἐνὰν ἄν-θρωπο πού φαινότανε σὺν φάντασμα, με- τὰ τὸ χιόνι πού τὸν σκέπαζε.

Ἦταν ὁ Ριγκολό, κατακουρασμένος, πα- γωμένος, πενηντάχρονος... Τὰ μαύρα μάτια τοῦ λάμπανε ἀπεληκτικά...

Χώθηκε γρήγορα σ' ἕνα σπίτι, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ Μαρτιάλ. Ξαναβγήκε ὅμως ἀμέσως καὶ συνέχισε τὴν παρακο- λούησί του.

Καθισχυασμένος πιά, ὁ Μαρτιάλ συνέ- χισε τὸ δρόμο του, ὡς τὸ Λούβρο. Ἐκεῖ, πῆρε ἕνα ταξί, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Σαίν-Κλου. «Ἐγὼ εὐτυχῶς ἀρκετὰ λεφτὰ πάνω μου, γιὰ νὰ πάρω κι' ἐγὼ αὐτοκίνητο», σκέφτη- κε ὁ Ριγκολό.

Κι' ἐτοιμαζότανε νὰ σταματήσει κι' αὐ- τὸς ἕνα ταξί, ὅταν ἐνοιωσε νὰ τὸν ἀπα- ζήσει καὶ νὰ τὸν σηκώνουνε στὰ χέρια πέν- τε-εξῇ συνάδελφοί του, ἔφημεριδοπώλες. Εἶχαν πηλὴ κι' ἦταν στὸ κέφι.

— Σὲ πετύχαμε, λιποτάχτη! τοῦ φώνα- ξανε.

— Ἀφήστε με! τοὺς παρακάλεσε ὁ Ριγκολό. Αὐριο θὰ κάνουμε παρὰ, θὰ γλεντήσουμε ὅσο θέλετε. Μὰ τώρα ἔχω μιὰ πολὺ σ' ἀρὰ δουλειά.

Μὰ ἐκεῖνοι τὸν κρατοῦσανε γερά. Κι' ὥσπου νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς φύγῃ, τὸ ταξί μετὰ τὸν Μαρτιάλ εἶχε πιά ξεφανιστῇ.

Ὁ Ριγκολό ἔκρινε πὼς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπιτί του.

Εἶχε χάσει μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία, πού δύσκολα θὰ τὴν ξανάβρισκε. Δὲ θὰ μπο- ροῦσε κάθε φορὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Μαρτιάλ δίχως νὰ τὸν πάρῃ ἐκεῖνος μυω- διά...

Εἶχε νυντῶσει πιά καλά, ὅταν ἔφτασε

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πηγὴ κακοῦ

Βάσανα καλοκαιρινὰ ὅλοι, τὴν ἡμέραν, περνᾶνε καὶ τὰ μεγάλα τὰ δεινὰ κι' ἄλλα χειρότερα γεννᾶνε...
«Ἐτοί, ἐκτός πού πυρπολεῖ λαοῦρα τὴ γκάδρα μας μεγάλη, ἔχουμε, φίλοι μου καλοί, καὶ τὰ... κουνουπιά στὸ κεφάλι!»

Κῶνωπες ἐνοχλητικοὶ κι' αἰμοδιψεῖς ἐπιπροσθέτως, πέφτουν, γιὰ τύχη μας κακή, στὸ κρεβάτι μας καθεῖς...
Κι' ἄλλοτε, μὲν, ἀκουστικό τὸ τύμπανό μας βασιλεύουν κι' ἄλλοτε, γεύ! τὸ νευρικό τὸ σύστημα μας... συγκλονίζουν!

Κῶνωπες ὅλων τῶν ἐιδῶν, γυρῶ-τρύφω σου πετάνε πού σ' ἐνοχλοῦν ἀναφανδόν, ἢ σὺν τελλάρω σέ... κεντάνε! Κι' ὅλες τῆς νύκτες ξαγρυπνᾶς κι' ἀναγκάζεις ὅλες τῆς μέρας

κι' ὅλο σου φεύγει (ὁ κορδανάς γιὰ... Ντι-Ντι-τι καὶ (κουνουπιέρει!)

Κι' ὅμως θὰ ἔλεγε, (θαρρῶ, τέτοια κουνουπιό- (ναστία, ἂν δὲν ὑπάρκε τὸ (...ναρὸ πούναί τοῦ κῶνωπος (ἐξοτία...

Γιατὶ τὸ ὕδωρ, ὡς (εἰκός, τέλματα, κι' ἔλη (οκνηματίζει καὶ τὰ κουνουπιά (διαρκῶς τὰ ξεπετᾶ καὶ τ' (ἀνυπαίξει!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

στὴν ὁδὸ Τολμπαϊκ.

Ἡ Μιρέτ δὲν ἦταν μονάχη. Τὰ παιδιά τοῦ Ρισαρντό ξετρίβονταν γύρω στὴν θε- μάστρα, μετὰ τὰ μάγουλά τους πασαλει- μένα με γλυκό. Καὶ μιὰ γυναίκα ἔμενε ἀκί- νητη, καθισμένη στὴ σκιά, κοντὰ στὸ πα- ράθυρο.

— Σοὺ συνιστᾷ τὴν καινούργια μας γειτονίσσα, εἶπε ἡ Μιρέτ στὸν ἀδελφὸ της. Εἶναι γνωστή μου. Τὴν ἔπεισα νάρθῃ νὰ μείνῃ κι' αὐτὴ ἐδῶ. Σοὺ τόχα πῆ, νο- μίζω.

— Ἐχεις δίκιο νὰ μοὺ κάνης παρα- τήρησι, εἶπε ὁ Ριγκολό. Θὰ ξαναπαίσω ἀπὸ αὐριο τὴ δουλειά μου.

Ἐτσι κι' ἔκανε πραγματικά. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ πηγαίνει συχνὰ στὴν πλατεία τοῦ Θρόνου καὶ νὰ παραφυλάξῃ γιὰ τὸν Μαρτιάλ.

Ἐνα πρωὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸ του μαζί με τὴ Φαντί. Ἡ ὁμοιότης αὐτῆς τῆς τε- λευταίας μετὰ τὴν Κολινέτ τοῦκανε ἐντύ- πωσι.

Ἦταν ἀλήθεια, λοιπόν, ἐκεῖνο πού εἶχε πῇ ὁ Ρισαρντό στὴ Μιρέτ: ὁ Μαρτιάλ εἶ-χε μιὰ ταχτική φιλενάδα...

Καθισχυασμένος πιά, ὁ Ριγκολό στα- μάτησε τῆς παρακολουθεῖσας καὶ ξανάρχι- σε τὴν παλιά, ἥρεμη καὶ μονότονη ζωὴ του.

Μιὰ Κυριακὴ παρ' ὅλο τὸ δυνατό κούο πού ἔκανε, ἡ Μιρέτ κι' ὁ Ριγκολό πῆγαν στὸ ψυχιατρεῖο μετὰ τὴν ἐπίδα πὼς θάπαι- ο- ναν ἀπὸ κεῖ τὸν Κλωντ Μαρτέλ.

Δυστυχῶς, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, εἶχε χειροτερέψει ἡ κατάσταση αὐτοῦ τοῦ δυσ-τυχισμένου κι' εἶχε γίνῃ τώρα ἀνησυχ-α- τική.

Δὲ μπορούσαν καν νὰ τὸν δοῦν, τὰ δυὸ παιδιά του. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, εἰδοποιή-θηκαν πὼς εἶχε πεθάνει.

Ἡ εἰδησι αὐτὴ τοὺς κεραυνόβλησε καὶ τοὺς δυὸ.

— Εἴμαστε καταραμένοι! μουρμούρισε ὁ Ριγκολό.

Ἡ Μιρέτ, ὅμως, ἔλεγε ἡ γυναί-κα, ἡ καινούργια γνῶσιμη καὶ γειτονίσσα τῆς Μιρέτ, πού τὴν εἶχε γνωρίσει ἡ κο-πέλλα στὸ κατάστημα τῆς λεωφόρου 'Ι-ταλίας καὶ πού εἶχε ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Τολμπαϊκ...

— Καλησπέρα σας, κυρία, εἶπε εὐνε- νικά ὁ Ριγκολό.

— Σὲ βλέπω στενοχωρημένο. Τί σοὺ συνέβη: τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ἡ Μιρέτ.

— Διάφορες ἀναποδιές...

— Τρέμεις ἀπ' τὸ κρύο, καυμένε μου!

— Ναι, εἶμαι ξεπαγιασμένος.

— Θὰ πάρω μαζί μου τὰ μικρά, εἶπε ἡ ἀγνωστή. Θὰ ξανάρθω αὐριο, Καληνύ-χτα σας.

Καὶ βγήκε ἀπ' τὴν κάμαρα, μαζί με τὰ παιδιά τοῦ Ρισαρντό.

Ὅταν ὁ Ριγκολό κι' ἡ Μιρέτ μείνανε μόνοι, ἡ κοπέλλα ρώτησε:

— Λοιπόν, ἀπὸ πού ἔρχεσαι: Γιὰ πές μου!

— Παρακολούθησα τὸ Μαρτιάλ, δίχως νὰ με πάρῃ εἰδησι...

— Νομίζω πὼς χάνεις τὴν ὥρα σου.

Ἐγὼ δὲν πιστῶν νάχη ἀπαγάγει αὐτὸς τὴν Κολινέτ...

Ἐκεῖ πάει νὰ τὸν ἐνδια-φέρη, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ... Τὸν ξέρομε καλά κι' οἱ δυὸ μας: Δὲν εἶναι ἄνθρωπος πού ν' ἀφοσιώνεται σὲ μιὰ γυναίκα. Ἐχει τόσα ἄλλα πράγματα στὸ μυαλό του!

— Τί θές νὰ πῆς;

— Ξέρω πολλὰ γιὰ λογαριασμό του...

— Ἀ! Ἀπὸ ποῖον τάματες;

— Δὲν τὸ μαυτεῖς;

— Ἀπ' τὸ Ρισαρντό;

— Ἀκριβῶς!

— Μίλησε, λοιπόν, ὁ Ρισαρντό;... Καὶ τί σοὺ εἶπε;

— Ὁ Μαρτιάλ ἔχει φιλενάδα μιὰ γυ- ναίκα πού τὴν ξέρει καλά ὁ Ρισαρντό.

— Πολὺ πιθανόν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀπο- κλείει νὰ τάβαλε μετὰ τὴν Κολινέτ, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν περιφρονησί της...

— Ἀς τὸ παραδεχτοῦμε. Μὰ, κι' ἂν εἶν' ἔτσι, δὲ θὰ τὸν ἀνακαλύψης ποτέ. Εἶ- ναι πονηρότερος ἀπὸ σένα. Κι' ὥστε, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μεροκάματο, ὅπως ἐσύ, φτωχέ μου Ριγ-κολό...

Ἐμὴν ξεχνᾶς δὲ πὼς θὰ γυρίσῃ κοντὰ μας ὁ πατέρας. Ἐσὺ ὁ ἴδιος μοὺ ἀνέ- γειλες αὐτὴ τὴν εὐχάριστη εἰδησι. Πᾶς θὰ τὸν συντηρήσουμε, λοιπόν, ἂν δὲν ἐργάζε-σαι πιά;

Ὁ Ριγκολό κατάλαβε αὐτὸ τὸ ἔμμεσο μᾶλλωμα τῆς ἀδελφῆς του.

Σίγουρα, θὰ τὸν εἶχε δῇ ὁ Ρισαρντό νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ κἀν καμμιὰ δουλειά, κι' εἶχε λυπηθῇ γιὰ τὴν σπα- ταλώσει ἔτσι τὸν καιρὸ του καὶ κατὰστρε-φε τὴ ζωὴ του.

Εἶχε εἰδοποιήσει, λοιπόν, τὴ Μιρέτ, ἀπὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἐχεις δίκιο νὰ μοὺ κάνης παρα- τήρησι, εἶπε ὁ Ριγκολό. Θὰ ξαναπαίσω ἀπὸ αὐριο τὴ δουλειά μου.

Ἐτσι κι' ἔκανε πραγματικά. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ πηγαίνει συχνὰ στὴν πλατεία τοῦ Θρόνου καὶ νὰ παραφυλάξῃ γιὰ τὸν Μαρτιάλ.

Ἐνα πρωὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸ του μαζί με τὴ Φαντί. Ἡ ὁμοιότης αὐτῆς τῆς τε- λευταίας μετὰ τὴν Κολινέτ τοῦκανε ἐντύ- πωσι.

Ἦταν ἀλήθεια, λοιπόν, ἐκεῖνο πού εἶχε πῇ ὁ Ρισαρντό στὴ Μιρέτ: ὁ Μαρτιάλ εἶ-χε μιὰ ταχτική φιλενάδα...

Καθισχυασμένος πιά, ὁ Ριγκολό στα- μάτησε τῆς παρακολουθεῖσας καὶ ξανάρχι- σε τὴν παλιά, ἥρεμη καὶ μονότονη ζωὴ του.

Μιὰ Κυριακὴ παρ' ὅλο τὸ δυνατό κούο πού ἔκανε, ἡ Μιρέτ κι' ὁ Ριγκολό πῆγαν στὸ ψυχιατρεῖο μετὰ τὴν ἐπίδα πὼς θάπαι- ο- ναν ἀπὸ κεῖ τὸν Κλωντ Μαρτέλ.

Δυστυχῶς, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, εἶχε χειροτερέψει ἡ κατάσταση αὐτοῦ τοῦ δυσ-τυχισμένου κι' εἶχε γίνῃ τώρα ἀνησυχ-α- τική.

Δὲ μπορούσαν καν νὰ τὸν δοῦν, τὰ δυὸ παιδιά του. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, εἰδοποιή-θηκαν πὼς εἶχε πεθάνει.

Ἡ εἰδησι αὐτὴ τοὺς κεραυνόβλησε καὶ τοὺς δυὸ.

— Εἴμαστε καταραμένοι! μουρμούρισε ὁ Ριγκολό.

Ἡ Μιρέτ, ὅμως, ἔλεγε ἡ γυναί-κα, ἡ καινούργια γνῶσιμη καὶ γειτονίσσα τῆς Μιρέτ, πού τὴν εἶχε γνωρίσει ἡ κο-πέλλα στὸ κατάστημα τῆς λεωφόρου 'Ι-ταλίας καὶ πού εἶχε ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Τολμπαϊκ...

Στὴν ἀρχή, ἔμενε ἀπομονωμένη, κλει- σμένη στὸν ἐαυτὸ της.

Πῆγαινε κάθε πρωὶ νὰ παραδώσῃ τὴ δουλειά πού εἶχε ἐτοιμάσει, κι' ὥστερα ξα- ναγυρῶσε καὶ κλεινότανε στὴν κάμαρά της.

Τὸ βράδυ, ἀπὸ τῆς 8, ἡ Μιρέτ τὴν ἄ- κουγε νὰ κλειδώνει τὴν πόρτα της. Καὶ δὲν ξαναπαρουσιαζότανε πιά, ὡς τ' ἄλλο πρωὶ.

Ἡ Μιρέτ παραξευθέντι καὶ κύτταξε πολλὰς φορὰς ἀπὸ μιὰ χαραμίδα τοῦ ξύ- λινου μεσότοιχου. Εἶδε συχνὰ τὴν γειτονί- σσά της σὰ χαμένην σὲ πονεμένες ἀναμνή- σεις, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ προφέρει λόγια ἀσυνάρτητα.

Σίγουρα, μίλουσε σὲ κάποιο φανταστι- κό πλάσμα πού ἔβλεπε, σὺν ὄνειρο, μπρο- στὰ στα κουρασμένα μάτια της — τὰ με- στὰ γαλανὰ τῆς μάτια, πού παίρνανε κάποτε μιὰ ἀνησυχαστικὴ ἔκφρασι.

Σιγὰ-σιγὰ ὥστόσο, ἡ ἀγνωστὴ ἐξοικει-ώθηκε μετὰ τὴ Μιρέτ. Εἶχαν συνηθισθῇ πολ- λὰς φορὰς στὸ κατὰστημα, ὅπου ἡ μιὰ πῆ- γαινε κατέλλα καὶ ἡ ἄλλη ἀσπρόρουχα. Κι' εἶχαν ξαναγυρίσει μαζί στὸ σπιτί τους.

Ἐνα πρωὶ, ἡ Μιρέτ — πού ἐνοιωσε νὰ τὴν τραβᾷ κάτι πρὸς αὐτὴ τὴν δυστυχι- σμένη — τῆς πρότεινε νὰ φάνε μαζί τὸ μεσημέρι.

— Θάμαστε μόνες, ὁλομόναχες οἱ δυὸ μας, τῆς εἶπε. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔρχεται τώρα παρὰ τὸ βράδυ...

— Ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὸν πόνο πού ἐνοιωσε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μας. Φαντασθεῖτε, ὅτι, τὴ στιγμὴ πού θὰ μπορούσαμε πιά νὰ τὸν πάρουμε ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο, ἔπαθε νὰ τὸν τρομερὴ κρίσι τρέλλας καὶ τὸν χά- σαι!

Ἡ ἀγνωστὴ ἀνατρίχισε. «Ἐνὰς ἐστι- κτος τρόμος φάνηκε στὸ πρόσωπό της, τὰ χεῖλιά της τρεμούλιασαν.

— Τί πάθατε, κυρία; τῆς ρώτησε ἡ Μι-ρέτ. Φοβόσαστε τοὺς τρολλούς;

— Ὁ, ναι, ναι!...

— Ὁ, ναι, ναι!... λοιπόν, τὸ θλιβερό αὐτὸ θέμα κι' ἂς κυττάσουμε καλύτερα τί θὰ φάμε! εἶπε ἡ Μιρέτ, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ.

Ἐτρέξε ν' ἀγοράσῃ τυρὶ καὶ σαλάμι.

— Ὁ, ναι, ναι!... ὅμως, ὁ Ρισαρντό εἶπε στὴν γειτονίσσά της. Δὲ σηκώνει ἡ τσέπη μας γιὰ περισσότερα πράγματα!

Ἦξερε πὼς λεγότανε Σουζάν. Ἀγνοοῦ-σε ὅμως τὸ ἐπίθετό της — ὅπως τὸ ἄ- γε ὅμως κι' ἡ θυρωρὸς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι στὸ σπιτί. Ἡ γυναίκα ἐκεῖνη δὲ μίλουσε ποτέ γιὰ τὴν περασμένη ζωὴ της.

Ἦταν ἡ Σουζάν... ἡ γυναίκα τοῦ Λω- ράν Βαλωρί!... Τὴν ξαναβρίσκουμε, μαρ-α- ρα ἀπὸ τόσα χρόνια, γερασμένη, μαρ-α- μένη ἀπ' τὴ φτώχεια, τὰ βάσανα καὶ τῆς ἀγρυπνίας.

— Ἄν θέλετε, ὥστόσο, μπορούμε νὰ τρώμε συχνὰ μαζί, συνέχισε ἡ Μιρέτ. Εἶ- ναι ἀληθινὴ χαρὰ νὰ μὴ νοιώθῃ κανεὶς μό-νος... Κι' ἐγὼ μὲν μονάχη τόσο συ-χνά!...

Καὶ, πρόσθεσε, χαμογελώντας θλιμμένα: — Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς περνᾶει γρή-γορα ἡ ὥρα μετὰ τὴν δουλειά.

Μιὰ εὐτυχισμένη ἔκφρασι ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς Σουζάν. Ἡ καρδιά της φού-σκωσε ἀπὸ χαρὰ καὶ στὰ μάτια της φάνηκε μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη.

Βάλενε τὸ μικρὸ τραπέζι κοντὰ στὴν ἀναμμένη θερμάστρα.

Ἡ Μιρέτ ἀδείασε πάνω στὸ κομμὸ τὸ περιεγόμενο τοῦ πορτοφολιοῦ της — εἶχε πληρωθῇ σήμερα γιὰ τὴν δουλειά της.

Κι' εἶπε γελώντας, ξαναβρίσκοντας τὰ νεῖατά της καὶ τὴν χαρὰ της κοντὰ σ' ἐκεῖ-νη τὴν γυναίκα πού ἀγαποῦσε:

— Ἄν ἦταν στὸ σπιτί ὁ Ρισαρντό, θὰ μᾶς ἔκανε κι' αὐτὸς συντροφιά. Μὰ λείπει σήμερα.

— Καλύτερα! ἀπάντησε ἡ Σουζάν. Εἶ-μαι τόσο εὐτυχισμένη πού θὰ μείνουμε οἱ δυὸ μας μονάχες!

— Ὁραία, λοιπόν... Μὰ θάρρουνε πάν-τως τὰ παιδιά, κατὰ τῆς 4... Τὰ καυμένα τὰ μικρά! Ἄν δὲν τοὺς μπάλωνα ἐγὼ τὰ σμένα, μ' αὐτὸ τὸ κούο!...

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἡ Μιρέτ φυλά- ρησε ἐξέγναιστα.

Ἦταν μιὰ μέρα εὐτυχισμένη γιὰ τὴ Σουζάν. Τὸ βράδυ πού γυρίσε στὴν κάμα-ρά της, ἐνοιωσε βαρεία τὴ μοναξιά της...

Ἀπὸ τότε, μιὰ δυνατὴ φιλία ἐνώσε τῆς δυὸ γυναῖκες κι' ἔφερε μοiraία τῆς ἀμοι-βαίης ἐκμυσθρεύσεις τους.

Ἡ Σουζάν προπάντων ἐνοιωσε συχνὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πιστευθῇ σὲ κάποιον τὰ βάσανά της, νὰ διηγηθῇ τὴ ζωὴ της, πού εἶχε καταστραφῇ ἀπ' τὸ ἐγκλημα τὸ Βα-λωρί...

Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ προσφέρῃ τ' ὄνομα αὐτό, πού τῆς προκαλοῦσε φοβίη. Ὑπῆρ-ξε ἄλλοτε ἡ γυναίκα τοῦ Λωράν... κι' ὥ-στερα ἡ φιλενάδα τοῦ Πασκάλ, πού τὸν εἶχε ἀγαπήσει κι' εἶχε δεχτῇ τὰ ραντεβού του, πάνω στὴν Βερνάντα πού ἔδλεπε πρὸς τὴ γαλανὴ θάλασσα...

Κάθε βράδυ, τὴν ὥρα πού ἀναδαν τὰ πρώτα ἄστρα, πῆγαινε νὰ τὸν βοῇ. Κι' ἐ-κεῖ, μέσα στὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀπεραντω-σύνη τῆς Φύσεως, δοκίμαζε τὴν ψευδαῖ-σθησι τοῦ ἔρωτα...

Ἀκούγοντας τὰ φλο-γερά λόγια τοῦ Πασκάλ, εἶχε ἐσχάσει τὸ Λωρὰν καὶ τῆς ἀτιμίες του... Εἶχε ἐξα- σσει ἀκόμα καὶ τὴν κόρη της, τὴ χαμένη ἀπὸ τόσον καιρὸ! Ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ τοῦ Πασκάλ ἔσθυνε, ἐκμηδένιζε ὅλα τὰ πε-ρασμένα!

Ἦταν, μιὰ μέρα, ξύπνησαν ξαφνικά οἱ σκέψεις κι' οἱ ἀναμνήσεις της! Ξανα- γύρισε τότε στὴν πραγματικὴ ζωὴ καὶ δραπέτευσε ἀπ' τὴν κλινικὴ τοῦ Καπ-ντ' Αἰλ, σπάζοντας τὸ δεσμὸ πού τὴν κρατοῦ-σε τόσον καιρὸ κοντὰ στὸν ἀφέντη της.

Ὁ Πασκάλ εἶχε ἀδωστήσει, εἶχε φθα-ρῇ, εἶχε χάσει πιά τὴ δύναμι νὰ ὑπνω- τίσῃ τὴν δυστυχισμένη γυναίκα. Δὲ μπο- ροῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ... Κι' ἡ Σουζάν εἶ-χε φύγει, μετὰ τὴν ψυχὴ της γεμάτη μίσος, κι' εἶχε ριπ-σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ. Ὅ-ταν ἔφτασε πρὸς Παρίσι δὲν εἶχε παρὰ τὰ λεφτὰ πού πῆρε ἀπ' τὸν συστάρι τοῦ Πα-σκάλ.

Στὴν ἀρχή, ἔψ-σ, γιὰ τὴν Κολινέτ... κα- θὼς καὶ γιὰ τὸ Βαλωρί, γιὰ νὰ τοῦ ζῆ- τηση τὴν κόρη...

Δὲν τῆς πέρασε καθόλου ἡ σκέψι νὰ ξαναπαρῇ τὴ θέσι τῆς νόμιμης συζύγου κοντὰ πού. Ἐνὼ τὸν εἶχε νονιμεντῇ ἄλλοτε ἀπὸ ἔρωτα, τὸν μισοῦσε τώρα τόσο πολὺ, ὥστε ἐνοιωσε ἕνα πόνο στὴν καρδιά ὅταν πρόφερε τ' ὄνομά του.

Δὲ με νοιάζει καθόλου γι' αὐτόν — σκεπτότανε. Ὁλέω ὅμως νὰ ξαναδῶ τὴν κόρη μου... κι' αὐτὸς μόνον ἐπιδόκει νὰ μοὺ τὴν δώσῃ πίσω καὶ νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὴν περιουσία πού τῆς ἄσφαξε!...

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν κυρίεψε ὁλοκληρω- τικά.

Φτάνοντας στὸ Παρίσι, ρώτησε τοὺς ἀ- στειρολόγους. Διηγήθηκε μάλιστα σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἱστορία της. Ἐκεῖνος τὴν ἔ- κρινε, χαμογελώντας ἐλαφρὰ, καὶ σχημά- τισε ἀμέσως τὴν πεποίθησι πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ μιὰ ἀνίστορησι. Εἶπε μάλιστα σιγὰ σ' ἕνα συνάδελφό του, πού βρέθηκε ἐκεῖ:

— Τὴν κακομοῖρα!... Ἄν δὲν εἶχα ὑ- πηρεσία τώρα, θὰ τὴν πῆγαινα στὴν ἀστυ- νομία, γιὰ νὰ τὴν στείλουνε σὲ κανένα ψυ- χιατρεῖο...

Ἡ Σουζάν τ' ἄκουσε κι' ἔφυγε τρέ